

Yeni saldırı dalgası ve sendikalar

Kidem tazminatının gasp edilmesi, kiralık işçi uygulaması ve esnek çalışma modellerini içeren sınıfa yönelik kapsamlı saldırılarda son viraja girilmiş bulunuluyor. İşçi sınıfının "son kalesi" olarak da adlandırılan kıdem hakkının tasfiye edilmesi, AKP hükümetinin 12 yıllık döneminde sermaye sınıfına sunduğu en büyük hizmetlerden biri olacak. Sermayenin uzun yıllardır "hayallerini" süsleyen kıdem tazminatının fona devredilmesi uygulaması AKP'nin moda söylemiyle "hayaldi gerçek oldu" denilerek hayata geçirilmek isteniyor. » **sayfa 4**

25 Kasım'da direniş ruhuyla mücadeleye

Bu yılki 25 Kasım eylem ve etkinlikleri Haziran Direnişi sonrası bir dönemde gerçekleştirilecektir. Haziran Direnişi'ne kadınların kitlesel katılımı ve devlet şiddetinin yoğunluğuna karşı kadınıyla-erkeğiyle birlikte gösterilen direnç, önemli deneyimler bırakmıştır. Kadınlar sokaklarda, eylem alanlarında özgürleşmeyi öğrenmişlerdir. Mücadele içinde özgürleşen kadınlar şiddetin her türlüşünü göğüsleyebileceklerini bir kez daha göstermişlerdir. 25 Kasım, direniş ruhunu kuşanarak, şiddete, baskıya ve sömürü düzeni kapitalizme karşı savaşmanın ve örgütlenmenin çağrısı olmalıdır. » **sayfa 30-31**

Tasfiye sürecinde Diyarbakır gösterisi

AKP'nin Diyarbakır şovu, gündeme geldiği ilk andan itibaren doğal olarak büyük bir ilgiye konu oldu. Yankıları epey bir zaman daha sürecek gibi görünen gösteri, Kuzey Kürdistan'ın göbeğinde Tayyip Erdoğan ve müritlerine hayal edemeyecekleri bir esriklik yaşattı. Onların bu kendinden geçme hali, neredeyse tüm kanallara canlı yansıdı.

» AKP, şu ana kadar hiçbir adım atmadan sürdürebildiği "çözüm süreci" oyalamasını, artık hiçbir inandırıcılığı kalmamış olduğu bir evrede yeniden önplana çıkarmayı başardı. Newroz ve çekilme sürecinin başlangıcında yaratılan atmosfer kadar olmasa da iyi-kötü bir "iyimserlik rüzgarı" estirmeyi başardı. Eylül itibarıyla sadece Abdullah Öcalan'ın inanmaya zorlamasıyla ve yalnızca dinci-gerici partinin çeşitli sözcülerinin beyanatlarında yaşamayı sürdüren "çözüm süreci" aldatmacası, en azından şimdilik Diyarbakır sahnesinin rüzgarıyla yelkenlerini şişirmiş görünüyor. Bu, Diyarbakır gösterisinin AKP'ye sağladığı birinci faydadır.

» Barzani ve Şivan Perwer ikilisi, herhalde AKP'nin arayıp da bulamayacağı iki oyuncuydular ve bu konuda üstlendikleri uğursuz rolün hakkını fazlasıyla verdiler. AKP'ye ve şefine dizilen övgülerin, sadece PKK'nin etki alanı dışındaki geniş Kürt yığınları nezdinde değil, Kürt hareketinin ekseninde olanların önemli bir kısmında ve genel olarak Türkiye'nin Haziran Direnişi'nde dahi pasifize edilebilmiş yığınlarında karşılık yaratmaması mümkün değil. En azından politik yaşamı sandığa gidip oy atmaktan ibaret olan bilinçsiz yığınların tercihinde ve hiç değilse güncel planda bir etkisi vardır. Bu da AKP'nin hanesine yazılan ikinci sonuçtur.

Tasfiyeci sürecin bir ürünü olarak Diyarbakır gösterisi

Gözlerini seçimlere dikmiş, bütün umutlarını seçim sandıklarına bağlamış reformist anlayışlar, AKP iktidarının tasfiyeci oyununda figüran olmaktan kurtulamayacaklar.

AKP'nin Diyarbakır şovu, gündeme geldiği ilk andan itibaren doğal olarak büyük bir ilgiye konu oldu. Yankıları ve tartışmaları epey bir zaman daha sürecek gibi görünen gösteri, Kuzey Kürdistan'ın göbeğinde Tayyip Erdoğan ve müritlerine hayal edemeyecekleri bir esriklik yaşattı. Onların bu kendinden geçme hali, neredeyse tüm televizyon kanallarına canlı olarak yansıdı. Yabana atılmayacak bir kalabalık karşısında Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı Mesut Barzani ve Şivan Perwer'li bir sosyal ve politik mizansen sahneleyebilmek, küçümsenecek bir maharet olmasa gerek. Hayati bir önem verdiği seçimlere aylar kala, gerek içerde gerekse dış politikada ciddi sıkışmalar içinde kıvranan AKP iktidarı bu manevra sayesinde rahat bir nefes almış görünüyor.

AKP'nin bölgesel politikasında açmazlar ve adaptasyon uğraşları

AKP ve Tayyip Erdoğan'ın seceresini, politik arenadaki pişkin ikiyüzlülüğünü, bugün söylediğini iki gün sonra yok saymasını, hatta aksini hayata geçirmesini bir yana bırakanlar, Diyarbakır gösterisine bölgesel dengelerdeki değişimi gözetken akıllıca bir hamle olarak bakıyorlar. Daha doğrusu AKP'nin Suriye ve Irak'ta tam anlamıyla iflas etmiş dış politikasını yeniden yapılandırmaya başladığının propagandası yapılıyor. Herkesin gözü önünde yaşandığı üzere AKP iktidarı, Güney Kürdistan pazarı ve petroleri konusunda yakın zamana kadar merkezi Irak yönetimiyle ipleri koparma aşamasına gelmişti. Diyarbakır buluşması, Barzani'yle hem petrol konusunda hem de Rojava "sorununda" kurulan ortaklığın, Irak hükümetinin de emperyalist efendilerin de itiraz etmeyecekleri bir adımı sayılıyor. Kürt sorununda çizgileri aşmamak kaydıyla Barzani'yle ilişkilerin güçlendirilmesi demek, petrol kadar, Türk burjuvazisinin iştahını kabartan Güney Kürdistan pazarından da daha çok nasiplenmek demektir.

Öte yandan AKP iktidarı Suriye'deki gözün dönmüş taşeronlukta, şimdilerde emperyalist şeflerinin zılgıtlarını sineye çekmesine varacak kanlı bir başrol oynayageldi. Suriye'de ve geçtiğimiz yazdan bu yana da yoğun olarak Rojava'da her türlü vahşeti mübah sayan gerici cihat çetelerinin serpilip güçlenmesinin temel dayanağı, askeri-lojistik üssü ve çete elemanı kaynağı Türk sermaye devletiydi. Rojava'da çetelerden umduğu verimi alamayan, dahası 4 aylık kirli savaşta rağmen Rojava Kürtleri'nin geçici yönetim adımını engelleyemeyen AKP, hiç olmazsa Barzani sayesinde süreci yavaşlatmaya çalışıyor. Ne de olsa bu konuda Barzani de fazlasıyla istekli olduğunu baştan beri göstermiş bulunuyor. Rojava'ya geçişlerin engellenmesinden tutalım da Kürt Ulusal Kongresi'nin süresiz ertelenmesine dek bir dizi gelişme Irak KDP'sinin bu tutumunun dolaysız yansımalarıdır.

Seçim yatırımı olarak Diyarbakır şovu

Yine de bunlar Diyarbakır gösterisinin asli çerçevesini ifade etmiyor. Zira her şeyin her an tepetaklak olabildiği bir bölgede, dahası büyük emperyalist güçlerin birinci dereceden cirit attıkları bir alanda, dış politikanın bu türden hesapları çok da bir anlam taşıyor. Dün Barzani "görüşülmeyecek bir aşiret reisi"dir, "bugün Irak Kürdistan Bölgesi'nin Başkanı" olan "kardeşimdir", yarın kim bilir ne olur. Nihayetinde karşımızda "kardeş" Esat'ı bir anda bir numaralı düşman ilan eden pişkin ikiyüzlülüğün ve taktiyeciliğin efendisi bir dinci-gerici akım var.

Dolayısıyla Diyarbakır şovunun esas amacını herkesin dilinde sıradan bir kişiye dönen seçim hesapları oluşturuyor. AKP iktidarının, toplu bir düğüne davet edilmiş olan Barzani'nin girişimleriyle gündeme geldiği söylenen Diyarbakır gösterisinden beklediğinden fazlasını aldığını söylemek abartı olmayacaktır.

Her şeyden önce şu ana kadar hiçbir adım atmadan sürdürebildiği "çözüm süreci" oyalamasını, artık hiçbir inandırıcılığı kalmamış olduğu bir evrede yeniden önplana çıkarmayı başardı. Newroz ve çekilme sürecinin başlangıcında yaratılan atmosfer kadar olmasa da iyi-kötü bir "iyimserlik rüzgarı" estirmeyi başardı. Eylül itibarıyla sadece Abdullah Öcalan'ın inanmaya zorlamasıyla ve yalnızca dinci-gerici partinin çeşitli sözcülerinin beyanatlarında yaşamayı sürdüren "çözüm süreci" aldatmacası, en azından şimdilik Diyarbakır sahnesinin rüzgarıyla yelkenlerini şişirmiş görünüyor. Bu, Diyarbakır gösterisinin AKP'ye sağladığı birinci faydadır.

Barzani ve Şivan Perwer ikilisi, herhalde AKP'nin arayıp da bulamayacağı iki oyuncuydular ve bu konuda üstlendikleri uğursuz rolün hakkını fazlasıyla verdiler. AKP'ye ve şefine dizilen övgülerin, sadece PKK'nin etki alanı dışındaki geniş Kürt yığınları nezdinde değil, Kürt hareketinin ekseninde olanların önemli bir kısmında ve genel olarak Türkiye'nin Haziran Direnişi'nde dahi pasifize edilebilmiş yığınlarında karşılık yaratmaması mümkün değil. En azından politik yaşamı sandığa gidip oy atmaktan ibaret olan bilinçsiz yığınların tercihinde ve hiç değilse güncel planda bir etkisi vardır. Bu da AKP'nin hanesine yazılan ikinci sonuçtur.

Kürt hareketinde parçalı tablo

Bunlar kadar önemli olan üçüncü bir sonuç ise Kürt hareketinin düştüğü vahim tablodur. AKP Diyarbakır şovuyla Kürt hareketinde afallama görüntüsü yaratmayı başarabilmiştir. Ziyaret gündeme geldiğinde bunu bir seçim yatırımı olarak ilan edip, Erdoğan'ın yanısıra Barzani ve Perwer'e sert tepkiler gösterirken, gösteri günü ve sonrasında parçalı bir görüntü sergilendi. Gerek gösteri günü yapılan karşılamalar, gerek sonrasında Altan Tan, Osman Baydemir,

Selahattin Demirtaş vb. isimlerin BDP'deki iç tartışmaları ve ayrışmayı doğrulayan açıklamaları, Diyarbakır manevrasının geleceğe etkileri olabileceğini gösteren ipuçları da taşıyor. Hiç değilse Kürt burjuvazisinin bir kesimi AKP'nin ayrıştırma çabalarını boşa çıkarmayacağını göstermiştir. Kısacası AKP'nin Kürt hareketine karşı Barzani ile ittifakı, salt bu tablo üzerinden bile semeresini anında vermiş oldu.

Kürt hareketinin bu tablosu, aslında bizzat kendi eseridir. Hatta Diyarbakır gösterisi dahi reformist Kürt önderliğinin, en baştan beri bir aldatmaca-oyalamaca ve tasfiye süreci olduğu belli olan "İmralı görüşmeleri süreci"nin bir ürünüdür. Bugün Barzani'yi ve Şivan Perwer'i AKP'nin seçim yatırımı malzeme olmakla suçlayanlar, en büyük seçim yatırımının bizzat "çözüm süreci" olduğunu bir yana bırakıyorlar. Oysa siz en baştan beri basbayağı bir aldatmaca olan tasfiyeci oyunu, sermaye iktidarının bir yıl boyunca sergilediği apaçık tavra rağmen hala da yaşatmaya çalışırsanız, tam da sizin barış ve çözüm anlayışınızla paralel düşünen Barzani'lerin, Perwer'lerin gelip Erdoğan'a övgüler dizmesi şaşırtıcı olmayacaktır. Zira onlar bir yılı aşkındır MİT heyetiyle oyalanmakta olan Abdullah Öcalan'ın yolunu izlemiş oluyorlar yalnızca.

Tasfiyeci aldatmacanın figüranlığı

Dolayısıyla tutarlı bir eleştiri yapılacaksa, Diyarbakır şovundan ve figüranlığını üstlenenlerden çok, bunun koşullarını hazırlayan "çözüm" aldatmacası üzerinde durulmalıdır. İlan edileli bir yıl olacak süreçte AKP tam anlamıyla hiçbir taviz vermeksizin, hiçbir adım atmaksızın oyalamayı hala da başarabilmektedir. Akil İnsanlar Heyeti'nden güya yargı reformlarına, sözde demokrasi paketlerinden Anayasa hazırlığına hemen her şey sadece ve sadece AKP'nin iktidarını tahkim etme ihtiyacı çerçevesinde, bunun bir parçası olarak da seçim yatırımı olarak gündeme geldi. Dinci partinin tutuklamalara devam etmesi, yasal düzenlemeler adına paketler çıkardıkça faşist baskı ve terör aygıtlarını güçlendirmesi, Rojava'daki kirli savaşın kurmaylığını yapması, sınıra duvar örme, anadilde eğitim düzenlemesi diye zaten fiili bir kazanımı güdükleştirerek paketlemesi, en temel adım olarak ilan edilen Anayasa hazırlığını rafa kaldırması vb., vb. dahi kafi gelmiyor anlaşılın. O şimdi her şeyi seçim sonrasına erteliyoruz derken, Kürt hareketi hala "müzakerelerin başlamasından", "yasal düzenleme ihtiyacından" söz ediyor.

Bir yıllık sürecin, özellikle de Haziran Direnişi'nin göstermiş olduğu gibi bu oyuna yalnızca sınıf ve emekçi kitlelerin mücadele sahnesine çıkması son verebilir. Diğer türlü, gözlerini seçimlere dikmiş, bütün umutlarını seçim sandıklarına bağlamış reformist anlayışlar, AKP iktidarının tasfiyeci oyununda figüran olmaktan kurtulamayacaklar.

Davutoğlu Washington'da günah çıkarıyor

Emperyalist efendilerin yıpranan "AKP atı" yerine yenisini aramaktan vazgeçmeleri pek kolay görünmüyor.

AKP, bir "ılımlı İslam modeli" olarak ABD emperyalizmi tarafından piyasaya sürülmüştü. Ancak Ortadoğu halkları bu zokayı yutmadılar. Tersine Mısır'dan Tunus'a, Suriye'den Fas'a kadar, Arap dünyasında halklar, bu dinci-Amerikancı modele karşı mücadele ediyorlar. "Model" diye sunulan AKP ve onun şefi Tayyip Erdoğan'ın ise, Ortadoğu'daki saygınlıkları aylardan beri sıfıra yakın noktada bulunuyor.

AKP iktidarının saldırgan bölgesel politikası, "ılımlı İslam modeli"nin itibarsızlaşmasının temel nedendir. Bekleneceği üzere itibarsızlaşma, AKP'nin Washington nezdindeki cazibesini yitirmesine yol açtı. Son günlerde ABD'de, "Ankara'daki atları değiştirme" arayışının güçlendiğine dair haberlerin artması bundandır.

AKP telaşı...

"At değiştirme" haberleri, AKP şeflerini telaşlandırdı. Zira iktidarda kalmanın olmazsa olmaz koşulu, Washington'un desteğidir. Bu telaş, sadece bir günlük ziyaret için Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun bunca yolu tepmesine yol açtı.

Gerçi Davutoğlu ABD Savunma Bakanı Chuck Hagel, Dışişleri Bakanı John Kerry ve Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Danışmanı Susan Rice ile görüşme şerefine nail oldu. Ancak görüşmeler "ayaküstü" sınırlarında kaldı. Belli ki efendiler, işbirlikçiye fazla zaman ayırmadılar. Kısa süre önce, bölgeye on gün süren bir ziyaret gerçekleştiren Kerry'nin Ankara'ya uğramaması, Davutoğlu'nun ziyaretinin AKP'nin telaşından kaynaklandığına işareti ediyor.

"Sonsuza kadar uşaklık" arzusu...

Bakanların ikili görüşmesinin ardından yapılan basın toplantısında konuşan Kerry, "Bu toplantıdan çok memnunum çünkü Türk-Amerikan ilişkileri birçok farklı seviyede hayattır. Suriye, İran, NATO ya da ekonomik refahımız konusunda ABD ve Türkiye aynı

stratejik amaçları paylaşmaktadır" dedi. Bu sözler, ABD'nin Türk sermaye iktidarına biçtiği misyonu anlatıyor. Ancak burada AKP veya Davutoğlu'nun kaygılarını giderecek birşey bulunmuyor.

Buna karşın Davutoğlu'nun sözleri, itici bir yaltaklanma niteliğinde oldu. "Bazen daha fazla sinerjiye ihtiyacımız oluyor. Ancak aramızdaki model ortaklık ilelebet devam edecek" şeklinde konuşan AKP'li bakan, "efendilerinden aman dileyen aciz uşak" durumuna düşmüş görünüyor.

Cenevre-2'ye destek vaadi

Hem El-Kaide çetelerini destekleyen hem Cenevre-2 Konferansı'nın toplanmasını sabote edenler safında yer alan AKP iktidarı, son dönemde ABD medyasının bir kısmı tarafından hedef alınmaya başladı.

Dünya kadar, AKP'yi parlatıp duran Amerikan medyası, ABD-Rusya ikilisinin Suriye'de "siyasi çözüm" konusunda anlaşmalarının ardından, tutum değiştirdi. AKP'nin desteklediği cihatçı çetelerin bazı vahşi katliamlarını haber konusu eden ABD medyası, telaşlanan Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisini, "Cihatçılara destek vermiyoruz" yalanına başvurmak zorunda bıraktı.

İşte Davutoğlu, Washington'daki efendilerine, bu iki konuda da politika değişikliğine gidecekleri taahhüdünde bulundu.

Brookings Enstitüsü'nün şefleri huzurunda konuşan Davutoğlu, Suriye Ulusal Koalisyonu'nun (SUK), Cenevre 2'ye katılımı için çaba harcadıklarını ve bunun olumlu sonuç verdiğini söyledi. Bu konuda ABD ile ortak hareket ettiklerini garanti eden AKP'li bakan, cihatçı çetelere destek vermedikleri iddiasını burada da tekrarladı.

Bazı çevreler, Davutoğlu'nun bu ziyaretiyle AKP-ABD ilişkilerinde yeni bir sayfanın açıldığını savundular. Ankara'daki dinci-Amerikancıların böyle bir çaba içinde oldukları açık olsa da, efendilerin yıpranan "AKP atı" yerine yenisini aramaktan vazgeçmeleri pek kolay görünmüyor.

İşsizlik artıyor, geleceksizlik sürüyor

Sermaye hükümeti AKP pembe tablolar çizmeye devam ediyor. Fakat istatistikler geleceksizliğe mahkum edilen işçi ve emekçilerin gerçeğini gösteriyor.

Son yapılan araştırmalara göre işsizlik yeniden yükselişe geçti. İşsizlik Ağustos'ta sanayi istihdamındaki düşüşün etkisiyle yüzde 9,8'e çıktı. Bu yıl da işsizlik oranının yılı yüzde 10'un üzerinde kapatması öngörülüyor. 2012'deki gibi büyümenin düşük geleceği beklentisi işsizlik oranını arttırıyor. AKP'nin Orta Vadeli Programı'nda vaat ettiği 2013 işsizlik oranı beklentisi yüzde 9,5'tu. Fakat analistler bu oranın tutturulmasının zor olduğunu ifade ediyor.

Türkiye İstatistik Kurumu Temmuz, Ağustos ve Eylül aylarını kapsayan Ağustos dönemi işsizlik verilerini açıkladı. Verilerden yansıyan bilgilerse sermaye hükümetinin çizdiği pembe tabloları ortada bırakıyor. Zira Türkiye İstatistik Kurumu'nun verileri bile AKP'nin planlarının gerçek yaşamla örtüşmediğini gösteriyor. İşsizlik oranındaki artışa paralel olarak büyüme oranının da plana uymadığı ifade ediliyor.

İşsizlik oranı artarken özellikle yükseköğrenim mezunlarında oran daha da arttı. Yükseköğretim mezunlarında işsizlik oranı Ağustos verilerinde 0.9 puan artarak yüzde 12.5 ile ilk sırayı aldı.

Gençliğe geleceksizlik sunanların sadece meslek lisesi mezunlarının iş bulma oranının arttığına dikkat çekiyor. Verilerde işgücüne katılma oranında normal lise mezunlarına göre daha yüksek olan meslek lisesi mezunlarında işsizliğin daha düşük olmasına vurgu yapıldı. AKP'nin eğitim politikaları sonucunda meslek lisesi ucuz işgücü kaynağı olarak güçlenirken, düz lise mezunları işsizler ordusuna ekleniyor.

İstihdamdaysa yine inşaat sektörü öne çıktı. AKP'nin ülkeyi şantiyeye çeviren politikaları sanayide çalışan sayısını düşürürken inşaat sektörü palazlanmaya devam ediyor. İstihdamın inşaat sektöründe artmasının dolaysız bir sonucu olarak iş cinayetlerinde de inşaat sektörü başı çekiyor.

Türkiye İstatistik Kurumu verileri bile geleceksizliği gözler önüne sererken DİSK Araştırma Enstitüsü tarafından yapılan açıklamada gerçek işsiz sayısının 5 milyona yaklaştığı ifade edildi. DİSK-AR açıklamasında ayrıca şunlar ifade edildi: "Ağustos 2012 dönemi ile Ağustos 2013 dönemleri arasında işsizlik oranı yüzde 1 puan artış kaydederek yüzde 9.8 düzeyine ulaştı. Ağustos 2013 döneminde umudu olmadığı için ya da diğer nedenlerle son 3 aydır iş arama kanallarını kullanmayan ve işe başlamaya hazır olduğu halde bu nedenle işsiz sayılmayanlar da dahil edildiğinde işsizlik oranı yüzde 15.79, işsiz sayısı da 4 milyon 937 bin kişi olarak gerçekleşti. İşsiz sayısı umutsuzlarla birlikte bir önceki yıla göre 495 bin kişi arttı."

Yeni saldırı dalgası ve sendikalar

Saldırının kapsamı ve hedefleri açıkken, Hak-İş ve Türk-İş'in tescilli uşakları bir yana saldırıların niteliği noktasında herkes hem fikirken, yaşanan bu sessizlik neyle izah edilebilir?

Kıdem tazminatının gasp edilmesi, kiralık işçi uygulaması ve esnek çalışma modellerini içeren sınıfa yönelik kapsamlı saldırılarda son viraja girilmiş bulunuyor. İşçi sınıfının "son kalesi" olarak da adlandırılan kıdem hakkının tasfiye edilmesi, AKP hükümetinin 12 yıllık döneminde sermaye sınıfına sunduğu en büyük hizmetlerden biri olacak. Sermayenin uzun yıllardır "hayallerini" süsleyen kıdem tazminatının fona devredilmesi uygulaması AKP'nin moda söylemiyle "hayaldi gerçek oldu" denilerek hayata geçirilmek isteniyor.

Bu çerçevede bir süredir sermaye temsilcilerinin sendikaların ve hükümet yetkililerinin yaptığı görüşmeler sürmekte. En son 11 Kasım'da yapılan toplantıdan da bir uzlaşma çıkmaması üzerine 10 gün sonrasına yeni bir toplantı tarihi belirlenmiş oldu. Üçlü Danışma Kurulu adıyla gerçekleşen bu toplantıların "sosyal tarafların tümünün görüşlerinin dikkate alındığı" izlenimi yaratmaya yönelik mizansenler olduğu açıktır. Zira sermaye hükümetinin niyeti ve hedefleri belli. Başta kıdem tazminatının kaldırılması olmak üzere sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar hem "Ulusal İstihdam Projesi" kapsamında ele alınmakta hem de hükümet programında açıkça ilan edilmektedir. Yani AKP hükümeti öyle ya da böyle bu saldırıları bir şekilde hayata geçirmeyi öncelikli görevlerinden biri olarak görüyor.

Hal böyleyken ve bu yolda hızla sona doğru yaklaşılırken kamuoyunda işçi sınıfının temsilcileri olarak boy gösteren sendikalardan dışı dokunur bir itirazın geldiğini, mücadelenin ortaya konulduğunu söylemek ne yazık ki mümkün değildir. Dinci gerici hükümetin arka bahçesi olan Hak-İş'ten zaten böyle bir tepki beklemek ölüden gözyaşı beklemeye benzer. Zira varlıklarını işçi sınıfının çıkarları üzerinden değil de dinci-gerici iktidarın bekaı üzerinden kurdukları için sınıfa yönelik her saldırıda hükümete koltuk değnekliği

görevini başarıyla ifa etmektedirler. İşçi sınıfının tarihsel haklarının yok edilmesine, tırpanlanmasına sessiz kalan bu sendikacı kılıklı korucular, Mısır'da Müslüman Kardeşler hükümetinin yıkılması karşısında işçi sınıfını sokaklara çağırırlar. Fakat kendi konfederasyonuna üye olan ve yıllarca onların aidatları üzerinden sefahat çekerken kıdem tazminatı hakları fiilen gasp edilen Feniş işçileri için kollarını bile kıpırdatmazlar. Elbette bu kirli sicillerini onların her türlü ihanetini olağanlaştırmak için değil işçi sınıfı tarafından daha net bir şekilde görülüp gerekli dersin verilmesi için belirtmekteyiz.

Benzer şekilde Türk-İş de kıdem tazminatının kaldırılmasını "genel grev" nedeni sayacaklarını söylemenin ötesinde herhangi bir pratiği bulunmamaktadır. Sendikal Güç Birliği Platformu'nun (SGBP) yaptığı bir-iki basın açıklaması eylemini saymazsak pratik planda Türk-İş'in Hak-İş'ten farklılaşan hiçbir tutumu yoktur. Elbette bu utanç verici durumun esas yükü Türk-İş'in tescillenmiş hain bürokratlarından çok "yeni bir sendikal mücadele hattı" iddiasıyla kuruluşunu ilan eden SGBP'nin omuzlarına düşmektedir. Zira SGBP'nin kendisini ve iddiasını böyle dönemlerde kanıtla(ya)mayacaksa eleştirdiği çizgiden farkı ne olacaktır? Sermaye hükümetinin saldırıları hayata geçirdikten sonra sergilenecek bir "mücadelenin" ne inandırıcılığı olabilir ne de işçi sınıfına bir umut ve güven verebilir.

Bu saldırılar sadece sınıfın tarihsel haklarını ortadan kaldırmakla kalmayıp mevcut sendikal örgütlülüklerin altının da oyulması gibi çok ciddi bir muhtevaya sahiptir. Saldırının kapsamı ve hedefleri açıkken, Hak-İş ve Türk-İş'in tescilli uşakları bir yana saldırıların niteliği noktasında herkes hem fikirken, yaşanan bu sessizlik neyle izah edilebilir? Bu durumun tek bir izahı olabilir, o da sendikal hareketin bugünkü tablosunu ortaya çıkaran uzlaşmacı sendikal anlayışın

sadece konfederasyon yönetimleriyle sınırlı kalmayıp, alt kademe sendika yönetimlerine kadar tüm bünyeyi sarmış olmasıdır. Yani bugün SGBP'yi oluşturan ve kamuoyunda "muhalif", "ilerici" sendika yönetimleri olarak tanınan kesimleri de saran bir yılgınlık, yorgunluk havası hâkimdir. İşçi sınıfının militan mücadelesini örgütleyecek ne takati ne inancı ne de bilinci kalmıştır bu kesimlerin. İşte bu yüzden ki işçi sınıfının önüne geçip sürüklemek yerine onunla birlikte sürüklenmektedirler.

DİSK'in ise başlatmış olduğu "#Direnişçi" kampanyası ile işçi sınıfı adına ilk anlamlı tepkiyi ortaya koymuştur. Sınıfın geniş bölükleri arasında sorun üzerinden bilinçlendirme ve konu üzerinden duyarlılık yaratılması bakımından hiç kuşkusuz önemlidir yapılanlar. Fakat bu kadarı yapılması gerekenin asgarisidir. Zira bu kapsamda bir saldırı karşısında işçi sınıfının örgütlü gücünün ve onun temsiliyeti adına hareket edenlerin deyim yerindeyse seferber olabilmeleri gerekmektedir. Bu konuda ne yazık ki yaprak kımıldamadığı için gerçekleştirilen eylemler ve izlenen pratik hat yapılması gerekenin gerisinde kaldığı gibi bunun fark edilmesinin de önüne geçebiliyor. Yani mevcut çizgi ile yetinen, bir anlamda kendinden memnunluk yaratan bir bakış da doğurabiliyor.

Oysaki yine kapsamı düşünülürse, böyle bir mücadele hattı ile mevcut saldırıların geri püskürtülme şansının olmadığı çok rahat görülebilir. İşçi sınıfının toplumdaki en ayırt edici özelliği olan üretimden gelen gücün kullanılmadığı müddetçe hiçbir kampanya bu kapsamlı saldırıları geri püskürtmeye yetmeyecektir. Elbette yine sokaklara çıkılmalı, mitingler örgütlenmeli. Fakat bununla birlikte sınıfın toplumsal gücünün üretim alanları üzerinden sermaye sınıfına bir kez daha hatırlatılması gerekir. Zira sermaye sınıfının ve onun adına ülkeyi yönetenlerin anladığı, anlayabileceği tek dil budur.

DİSK'in sergilemiş olduğu mücadele çizgisi bu açıdan yetersiz olduğu gibi yetersizliğin nedenlerinin anlaşılması bakımından da bir handicap da yaratmaktadır. Zira yapılanlar en sonunda "biz elimizden gelen her şeyi yaptık" söylemine hizmet edecektir ki, bu da işçi sınıfının gerçek gücünün olduğundan daha zayıf algılanmasına yol açabilir.

Bu durum sınıf hareketi açısından önemli bir risk teşkil etmekle birlikte yine de DİSK'in bünyesinde barındırdığı potansiyel bu riski aşma iradesini de gösterebilir. Bu açıdan başta DİSK bünyesinde olmak üzere diğer konfederasyona üye ileri-öncü işçilerin tabandan ortaya koyacakları inisiyatif, kendi geleceklerinin hangi yönde çizileceğini tayin edecektir.

Sermaye hükümetinin mevcut haklarımızı yönelik saldırılarına karşı örgütlü-örgütsüz, konfederasyon ayrımı gözetmeden tabandan oluşturulacak mücadele birliktelikleriyle şu an önümüze dikilen bir dizi engeli aşabiliriz. Bunun için sanayi havzalarında, üretim alanlarında yan yana gelerek işçi birlikleri ve mücadele komiteleri oluşturmalı, haklarımız ve geleceğimize sahip çıkmak için "Genel grev-genel direniş!" şiarıyla mücadeleyi büyütmeliyiz.

TMMOB'ye yönelik saldırılar sürüyor...

Vesayet dayatmasına karşı mücadeleye!

TMMOB'ye yönelik saldırılar ancak işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı mücadele ile birleştirilerek, Haziran Direnişi ruhuyla sokakta engellenebilecektir.

TMMOB'ye yönelik baskılar artarak devam ediyor. Haziran Direnişi'nin ardından torba yasa içerisine TMMOB'yi baskı altına almak ve yetkilerini kısıtlamak için maddeler eklenmişti. Böylece bir bakıma TMMOB'ye göz dağı verilmiş, bir yandan da rant projelerinin hayata geçirilmesinin önündeki "TMMOB engeli"nin aşılması için adım atılmıştı. Ayrıca Haziran Direnişi sürecinde Taksim Dayanışması içerisinde bulunan TMMOB yöneticilerine yönelik "örgüt yöneticiliği" iddiasıyla gözaltı terörü uygulanmış, geçtiğimiz ay da TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nin deposuna "korsan kitap" gerekçesiyle baskın düzenlenmişti.

Son olarak da 12 Eylül darbesinin dahi hayata geçiremediği TMMOB üzerinde vesayetin önünü açan yasa sermaye hükümeti AKP eliyle devreye sokuldu. 7 Kasım 2013 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanan haberle Bakanlar Kurulu kararı ile Orman Mühendisleri Odası'nın idari ve mali denetiminin Orman ve Su İşleri Bakanlığı'na verildiği duyuruldu. Ayrıca Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın da Çevre Mühendisleri Odası, Elektrik Mühendisleri Odası, Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası, İç Mimarlar Odası, İnşaat Mühendisleri Odası, Jeofizik Mühendisleri Odası, Jeoloji Mühendisleri Odası, Makina Mühendisleri Odası, Mimarlar Odası, Peyzaj Mimarları Odası ve Şehir Plancıları Odası'nın idari ve mali denetimi için kararname talebi olduğu açıklandı.

Vesayet uygulaması AKP eliyle hayata geçirildi

AKP hükümeti tarafından yürürlüğe konan TMMOB'ye yönelik son saldırının kökleri 12 Eylül darbesine dayanıyor. 1983 yılında 6235 sayılı TMMOB Kanunu'nda değişiklik yapılmış ve Ek 3. Madde şu şekilde düzenlenmişti: "(KHK/66 - 19.4.1983) Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği üzerinde, Bayındırlık Bakanlığınca; ihtisas dallarına göre Odalar üzerinde ise, ilgili bakanlıklarca idari ve mali denetim yapılır. İlgili Bakanlıklar; Bakanlar Kurulu Kararnamesi ile tespit edilir."

12 Eylül darbesi ardından TMMOB'ye yönelik vesayetin önünü açan bu yasa düzenlemesi ise şimdiye kadar hayata geçirilmemişti. Geçtiğimiz günlerde Bakanlar Kurulu'nun aldığı kararla 30 yıldır uygulanmayan yasa AKP hükümeti eliyle ilk kez yürürlüğe girmiş oldu. Böylece AKP hükümetinin TMMOB'yi yetkisizleştirme konusunda ne kadar kararlı olduğu da gözler önüne serilmiş oldu.

Bakanlar Kurulu'nun aldığı kararın ardından TMMOB cephesinden kararı protesto eden açıklamalar geldi. 12 Eylül'ün AKP ile devam ettiğini belirten TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, 7 Kasım'da yayınladığı yazılı açıklamasında şunları söyledi:

"Ne ironidir ki, AKP "vesayet rejimine" karşı argümanlar kullanarak bugüne kadar iktidarını sürdürmüştür. Bugün 'askeri vesayete karşıyız' söylemiyle kendi varlığına ihanet eden sözde

aydınlardan destek alarak meşrulaştırılan bir iktidarın kendi vesayet düzenini kurduğuna da herkes tanıklık etmektedir. Demokrasi kavramının içi boşaltılarak, iktidarın onaylamadığı hiçbir şeyin yapılamadığı ve söylenemediği bir noktaya hızla sürüklenmekteyiz. İktidarı elde tutacak tüm 12 Eylül yasalarının yürürlükte olduğu, 12 Eylül yasalarının öngörmediği ve bu kadarı da fazla dediği noktalardaki demokratik alanları iktidar hızla kapatmaktadır."

TMMOB'ye bağlı meslek odaları ise 9 Kasım'da gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile kararı protesto ettiler. Açıklamada Bakanlar Kurulu kararının "kızıl-erkekli" tartışmalarının yaşandığı süreçte sessiz-sedasız bir şekilde alındığı belirtilirken açıklama şu şekilde bitirildi:

"Tüm kamuoyuna sesleniyoruz. TMMOB'ye bağlı Odalar Anayasa'nın 135. maddesine göre kurulmuş kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarıdır, demokratik meslek odalarıdır. Her bir Odamızın Anayasa'dan ve 6235 sayılı TMMOB Yasası'ndan aldığı yetkiyle oluşturduğu uygulama yönetmelikleri doğrultusunda Genel Kurulları, Yönetim Kurulları, Onur Kurulları, Denetim Kurulları bulunmaktadır. Bu kurullar Anayasa'nın 135. maddesi doğrultusunda Odaların her türlü idari ve mali denetimlerini gerçekleştirmektedir. Meslek Odalarımızın iktidarın entrikacı, rantçı denetçilerine ihtiyacı yoktur. İddia ediyoruz, TMMOB'ye bağlı meslek Odaları AKP hükümetinin elindeki tüm kurum ve kuruluşlardan daha şeffaf ve temizdir. Duyuruyoruz: TMMOB'yi susturmaya 12 Eylülcülerin gücü yetmedi, 12 Eylülcü paşalara özenenlerin hiç yetmez."

Saldırlara karşı fiili-meşru mücadele hattı örülmelidir!

Açıktır ki sermaye hükümeti AKP, Haziran Direnişi'nin ardından bu sürece katılan tüm kesimlere yönelik baskı ve saldırılarını arttırırken TMMOB de payına düşeni almaktadır. AKP hükümetinin TMMOB'yi yetkisizleştirme ve itibarsızlaştırma çalışmalarındaki son saldırısının ise TMMOB cephesinden güçlü bir şekilde karşılanamadığı açıktır. Yazılı açıklamaların ve birkaç ilde gerçekleştirilen basın açıklamalarının haricinde bir karşı koyuş sergilenememiştir.

TMMOB'ye yönelik uzun süredir sistematik bir şekilde süren saldırıların ise ancak fiili-meşru mücadele hattının örülmesi ile aşılabileceği ortadadır. Kuşkusuz ki TMMOB'ye yönelik bu son saldırıyı işçi ve emekçilere yönelik saldırılardan, ücretli çalışan mühendis, mimar ve şehir plancılarını da kapsayan kıdem tazminatı tartışmalarından ayrı değerlendirmek mümkün değildir. Bu kapsamda AKP hükümetinin bu saldırıları karşısında en büyük sorumluluk TMMOB üyesi mühendis, mimar ve şehir plancılarına düşmektedir. TMMOB'ye yönelik saldırılar ancak işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı mücadele ile birleştirilerek, Haziran Direnişi ruhuyla sokakta engellenebilecektir.

Kocaeli'de TMMOB'den basın açıklaması

TMMOB'ye yönelik denetim uygulamaları TMMOB Kocaeli İKK bileşenleri tarafından İzmit Belediye İş Hanı önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

16 Kasım günü yapılan eylemde, "TMMOB'u susturmaya gücünüz yetmez!" pankartı açılarak, "12 Eylül ürünü AKP TMMOB 'tan elini çek!", "Meslek odaları susmaz susturulamaz!" dövizleri taşındı.

TMMOB ve bağlı meslek odalarının, AKP iktidarının topyekûn saldırı dalgasının önde gelen hedeflerinden biri olduğu ifade edilerek basın açıklamasında şunlar söylendi: "AKP iktidarı geldiği günden bugüne kadar devlet olanaklarını kullanarak seçimlerine müdahale ettiği halde ele geçiremediği TMMOB'ye bağlı meslek odalarını yasal düzenlemelerle ele geçirmeye çalışıyor. Bakanlar Kurulu sessiz sedasız bir karara imza attı. Kararın TMMOB ve bağlı meslek odalarının yeni bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya kalacağı habercisi olduğundan kuşumuz yok. Çünkü Bakanlar Kurulu 12 Eylül hukukunu işleterek meslek odalarının 'mali ve idari denetime' tabi tutulacağını hükmetti. Bu doğrultudaki ilk karar, Orman Mühendisleri Odası'nın mali ve idari açıdan denetiminin Orman ve Su İşleri Bakanlığı'na verilmesi oldu. TMMOB'ye bağlı 11 odanın ise Çevre ve Şehircilik Bakanlığının denetimi altına alınmasıyla ilgili kararın da bugün yarın açıklanması bekleniyor. Duyuruyoruz ki TMMOB'yi susturmaya 12 Eylülcülerin gücü yetmedi, 12 Eylülcü paşalara özenenlerin hiç yetmez. Meslek odaları susmadı, susmaz."

Kızıl Bayrak / Kocaeli

İzzetin Doğan AKP'den servet almış!

Sermaye devleti patentli 'cami-cemevi projesi' dahil olmak üzere Alevi toplumuna ihanet etmesinin karşılığında aldığı bedeller ile sermayesini büyüten İzzettin Doğan, burjuva din simsarından başka birşey değildir.

Bu kamulaştırma işlemi ile; İdare stoklarında bulunan konulardan İzzettin Doğan'a 31.830.612,58.-TL değerinde 196 adet konut ve 3 taksit halinde toplam 5.000.000,00.-TL bedel, Cemal Canpolat'a ise 3.476.671,94.-TL değerinde 29 adet konut verilmiştir.

Daha sonra adı geçen bölgede intikal yolu ile İzzettin Doğan adına kalan hisseli 17 adet parselde toplam 2.915,34 m² yüzölçümü teşkil eden taşınmazlar toplam 1.129.585,00.-TL bedel karşılığında İdare adına kamulaştırma yöntemiyle iktisap edilmiştir.

Sermaye düzeni Alevi emekçilere yönelik baskı, gerici, asimilasyon politikalarını cumhuriyet tarihi boyunca kesintisiz bir şekilde uyguladı. AKP iktidarı ise devraldığı bu mirası bugün bir devlet geleneği olarak kararlılıkla sürdürüyor. 'Türk-İslam' üst kimliğinin iskan politikalarının, sürgünler ve katliamlarla zorla kabul ettirilmesi ile başlayan baskı ve zor süreci 90 yıl boyunca karşısında hep ezilen kesimlerin büyük bedeller ödeyerek sergilediği direnişleri buldu.

Bugün de dinci-gerici AKP iktidarı, başvurduğu yalanlar, demagogik söylemler ve açılım oyunlarıyla farklı etnik, dini, mezhepsel kimliklere karşı izlenen politikanın kendileri tarafından değiştirildiği yanılsaması yaratmaya çalışıyor. Ancak sergilenen ortaoyununun arkasında, özellikle Alevi emekçilere yönelik saldırıların dozunun görülmedik boyutlara ulaşması gerçekliği var.

Katliamcı sermaye devleti şimdi baskı ve zorla başaramadığını Alevi toplumunun içinden kendi yandaşlarını yaratarak, kaleyi içeriden fethederek gerçekleştirmenin adımlarını atmaktadır. Sermaye devleti bu yolla kendi Alevisi'ni yaratma derdindedir. AKP iktidarı döneminde Diyanet kurumu düzen siyasetinde öne çıkartılmış, dinsel ideolojinin hegemonyası arttırılmış, toplumsal yaşam dini referanslar üzerinden şekillendirilmeye çalışılmıştır. Kendisine dayatılan baskı ve asimilasyon politikalarına ayak direyen Alevi emekçiler özel olarak hedef alınmıştır. 3. Köprü'ye 'Yavuz Sultan' isminin verilmesi, Alevi emekçileri yok sayan siyasal söylemler ve bunu izleyen fiziki saldırılar, cemevlerinin kapatılması, kürtaj ya da "kızlı-erkekli" tartışmaları ile kadınlar üzerindeki cinsiyetçi baskının artırılması, eğitimin dinsel temelde örgütlenmesi gibi gerici uygulamalar yaygınlaşmıştır.

Bu dönemde dinci gerici parti, demokratik Alevi hareketinin Diyanet'in kaldırılması, laikliğin gerçek anlamda uygulanması, zorunlu din dersleri uygulamalarına son verilmesi, okullarda din derslerinin kaldırılması vb. taleplerini yok saymış, dahası asimilasyon politikasında yeni bir adım olan 'cami-cemevi projesini' hızla devreye sokmuştur.

İzzettin Doğan'a TOKİ'den 196 daire

Alevi emekçilerin örgütlü mücadelesini kırmak,

asimile etmek için atılan bu adım Alevi toplumunun içerisinde yer alan burjuva sınıfsal katmanlar üzerinden yaşam buluyor. "Çağdaş Hızır Paşalar'ın" bugün yaşam bulmuş biçimi olan İzzettin Doğan, yıllardır Alevi emekçilerin inanç ve değerleri üzerinden kirli pazarlıklar yaparak kasasını doldurmuş sermayesine sermaye katmış, sermaye uşağı çizginin en belirgin örneğidir. İzzettin Doğan'ın TOKİ'den 196 daire ve 5 milyon TL para alması ise sermaye iktidarı ile girdiği kirli işbirliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Bu tablo İzzettin Doğan'ın sermaye devletinin Alevileri asimile etmesine yardımcı olması karşılığında ihya edildiğini, bu hizmetlerinin karşılıksız bırakılmadığını gösteriyor.

CHP İstanbul Milletvekili Mahmut Tanal'ın TOKİ'nin İstanbul'daki arazileri hakkında verdiği bilgi edinme dilekçesine gelen yanıt, CEM Vakfı Genel Başkanı İzzettin Doğan, CEM Vakfı Yönetim Kurulu Üyesi Cemal Canpolat ve İzzettin Doğan'ın oğlu Sedat Doğan'ın TOKİ ile kamulaştırma işlemi kapsamında önemli bir rant elde ettiklerini gösteriyor. Belgede şu ifadeler yer veriliyor: "İzzettin Doğan, Cemal Canpolat ve Sedat Doğan isimli şahısların da bulunduğu hak sahiplerinden kamulaştırma yoluyla 2009 yılında toplam 1 milyon 55 bin 616 metrekare yüzölçümlü taşınmaz iktisap (edinmek) edilmiştir."

Buna göre TOKİ'nin kamulaştırma karşılığında İzzettin Doğan'a 31 milyon 830 bin TL değerinde 196 konut ve 5 milyon TL, Cem Vakfı Yönetim Kurulu Üyesi Cemal Canpolat'a ise 3 milyon 476 bin TL değerinde 29 konut verilmiş.

Görünen o ki İzzettin Doğan ve CEM Vakfı için "cami-cemevi" projesi bahane rant ise şahane olmuştur. Sermaye devleti patentli 'cami-cemevi projesi' dahil olmak üzere Alevi toplumuna ihanet etmesinin karşılığında aldığı bedeller ile sermayesini büyüten İzzettin Doğan inanç sömürüsü yapan burjuva din simsarından başka birşey değildir. Tarih boyunca olduğu gibi günümüzde eşitsizliğe uğrayan kesimler içerisinde bu türden ihanetçiler çıkacaktır.

Onları haramzade sofralarında görmemizi sağlayan şeyin sosyal-sınıfsal statüleri olduğunu bir an olsun unutmamalıyız. Bu yüzden Alevi emekçileri yollarını düşkünleşen bu burjuva kesimlerden ayırmalı ve kurtuluşu tüm işçi ve emekçilerin ortak mücadelesinde aramalıdır.

İzmir'de Gezi tutsaklarına tahliye yok!

Haziran Direnişi'nin ardından İzmir'de hayata geçirilen tutuklama terörünün 3. dalgasında tutuklanan direnişçilerin ilk duruşması 20 Kasım Çarşamba günü Bayraklı Adliyesi'nde görüldü.

Adliye önünde basın açıklaması

İzmir Dayanışması, Gezi tutsak aileleri, Halk Cephesi, Emek ve Özgürlük Cephesi (EÖC) sabah saatlerinde adliye önünde toplandı. Saat 09.30'da İzmir Dayanışması adına basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, tutuklanan direnişçilerin 5 aydır cezaevinde oldukları hatırlatılarak, tutsak direnişçilere sahip çıkılacağı, baskılar karşısında geri adım atılmayacağı belirtildi.

Halk Cephesi ile Emek ve Özgürlük Cephesi de ortak bir açıklama yaptılar. Haziran Direnişi'nin nedenine değinilen açıklamada, tutuklanan direnişçilerin cezaevlerinde baskı ve tecrite maruz kaldığı belirtildi. Direnişçileri katledenlerin yargılanmadığının vurgulandığı açıklamada, mücadelenin devam edeceği ve Gezi tutsaklarına sahip çıkılacağı dile getirildi.

Tahliye yok...

İzmir 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanan direnişçilerin asılsız polis fezlekelerine dayanılarak hayata geçirilen tutukluluk hallerinin devamına karar verildi.

3'ü tutuklu olmak üzere EÖC'lü 4 direnişçinin yargılandığı davada, tutsakların tutukluluk hallerinin devamına karar verildi. Tutsak EÖC'lüler Görüş Atıcı, Yasin Sünger ve Orhan Yıldız'ın cezaevine geri gönderildiği duruşma 13 Şubat 2014 tarihine ertelendi.

Saat 14.30'da ise tutsak Halk Cephesi mahkemeye çıkarıldı. 5'i tutuklu 6 Halk Cephesi'nin yargılandığı duruşmada da tahliye çıkmadı. Tutsak direnişçiler Miraç Vahiç, Barış Yalçın, Ulaş Arslan, Faruk Erdoğan ve Hicri Selviler'in tutukluluk hallerinin devamına karar verilirken, bir sonraki duruşma yine 13 Şubat 2013 tarihine ertelendi.

Polis taciz etti, arbede çıktı

Mahkemenin bitiminde polis öfkeli aileleri taciz etti. Görüntü almaya çalışan polise tepki gösterilmesinin ardından arbede yaşandı.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!”

Sermaye devleti ve dinci-gerici AKP hükümeti de biliyor ki artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. 12 Eylül 1980 sürecinden beri ülkemiz üzerindeki kara bulutlar, Haziran (Gezi) Direnişi ile birlikte dağılmaya yüz tuttu.

Dinci-gerici AKP iktidarı, içerde ve dışarıda hayal edip de uygulamak istediği politikalarının peş peşe iflas etmesi sonucu akıl babalarının hazırlayıp yeni ürettikleri yalan ve demagojik politikalarla varlık süreçlerini idame ettirmeye uğraşiyor. Fakat AKP'nin dinci ve gerici politikalarının iflası emperyalist ağababalarının gözünden kaçmıyor, AKP iktidarının ve şefi Erdoğan'ın karnesine eksi not olarak yazılıyor.

Şu bir gerçektir ki burada çöken ve iflas eden salt AKP'nin politikası değil, kapitalist düzenin kendisidir. AKP'nin 11 yıldır uygulamak istediği tüm politikalara bir bütün olarak bakmamız gerekmektedir. Aksi bir yöntem doğru olmamakla beraber bizi yanıltır.

Bir puzzle düşünün; puzzlenin bir parçasını görmezlikten geldiğimizde veyahut yok saydığımızda puzzleyi tamamlamamız imkansız hale gelir. AKP'nin 11 yıllık politikası ve sonuçları bir puzzle gibidir. Puzzle parçaları birleştirildiğinde kapitalist düzen ile AKP'nin politikalarının bir bütünlük içinde olduğu, çöküşe birlikte gittikleri rahatlıkla görülecektir.

Sermaye düzeninin her geçen gün hızla çöküşe doğru gitmesi, AKP kurmaylarını çileden çıkartıyor ve ülke çapında uygulamış oldukları baskı ve şiddetin dozunu daha da arttırmalarına neden oluyor. En ufak akademik, demokratik, siyasal hak arama eylemlerine dahi tahammül göstermeyerek fütursuzca saldırıyorlar. Bu onların doğasında olan bir şeydir; her ne kadar da “ileri demokrasi”, “özgürlük alanı genişlemesi” gibi kavramları dillerinden düşürmeseler de bu söylemleri pratikte kendileri yadsıyarak, gerçek yüzlerini ortaya sermekten kaçınmıyorlar.

Gezi Parkı eylemleri süresince ve sonrasında uyguladıkları şiddet ve tahammülsüzlük bunun en açık göstergesi oldu. Dediğimiz gibi, bu sadece Gezi Direnişi süresince ve sonrasında ortaya çıkan bir durum olmadı. Bu sermaye devletinin doğasında vardır; hatta -deyim yerindeyse- alamet-i farikası haline gelmiştir.

Her şiddet –sindirme- sürecinden sonra hem içte hem de dışta şirin gözükme amaçlı şatafatlı-şaaşalı “demokratikleşme paketleri”(!) ile kitlelerin gözünü boyamaya çalışıyor dinci gerici AKP hükümeti.

Sözüm ona “demokratikleşme paketi” ile kendilerinin dışındaki tüm insanları (Yahudileri, Süryanileri, Hristiyanları, Alevileri, Kürtleri) kandırmaya, paketi seçim yatırımına çevirmeye çalışıyorlar. Sonuç olarak paketten demokrasi değil sermaye devletinin gerici zehirli okları çıkmıştır.

Her şey ama herşey göz boyamaya yönelik aldatmacadan ibaretti pakette... Örneğin “toplantı ve gösteri yürüyüşü özgürlüğü”nü güvence altına almak(!) değildi amaçları. Avrupa Konseyi Gezi Parkı eylemleri sonrası AKP'ye ultimatomu çekerek uyarısını yapmıştı. Ultimatom şöyleydi: Barışçı gösterilere yapılacak müdahaleler konusunda değişiklik yapılması, biber gazı kullanımında kuralların gözden geçirilmesi, göstericilerin dağıtılması için başvuru gerekli güç, ölçülü ve makul olması için sağlanacak önlemler hakkında bilgi verilmesi ve ölçsüz-gereksiz güç kullanan emniyet güçlerine uygulanan yaptırımların niteliği kapsamı, etkililiği, bu kişiler hakkında

soruşturma yürütülüp yürütülmeyeceği konusunda bilgi verilmesi....

Dinci gerici AKP iktidarı Avrupa Konseyi'nin uyarı ve denetleme raporundan hemen sonra kolları sıvayarak bir taşla iki kuş vurma yoluna giderek seçim aldatmacası da olarak piyasaya süreceği sözüm ona demokrasi paketinin içerisine “toplantı ve gösteri yürüyüşü özgürlüğü” (!) maddesini koymuştur.

Bu maddenin adı “özgürlük” içeriği ise zehirli mızraktır.

Gösteri ve yürüyüşlerde zaten uygulanmayan, olmayan hükümet komiseri uygulamasına son verilmesi; yine Venedik komisyonun özgürlüğe orantısız bir müdahale olarak gördüğü saat sınırlamasını kaldırmayıp, bir saat daha ilave edilmesi, miting saatlerine (zaten pratikte koyulan saat uygulaması sınırı söz konusu değildir.) toplantı ve yürüyüş izinlerinin tamamen valinin keyfi kararına bırakılması vb... Toplantı yeri, saati ve niteliği konusunda tamamen yine vali belirleyici olacak yine onun icazetine bırakılacak. Valinin o günkü ruh haliyle toplantı, yürüyüş, miting yapıp yapılmayacağı belirlenecek.

11 yıllık iktidarı süresince dinci-gerici AKP, tüm valileri kendi özel kadrolarından atamıştır. Ne kadar “sağlıklı”(!) kararlara imza atacağı aşikardır.

Bırakalım bu yasanın çıkmasını AKP “demokratikleşme paketi” taslağını yasa gibi gösterip uygulamaya sokmuştur. Sermaye devleti için “demokratik”(!) ve “meşru”(!) dur bu yöntem. Paket, deyim yerindeyse Osmanlı dönemi padişah fermanlarını andırıyor!

Vali bu taslak üzerine hemen harekete geçerek

“Taksim’de toplantı gösteri yapılmayacak” şeklinde kararını açıklıyor. İktidarı derinden sarsan Gezi Direnişi’ne büyük “alerji” duyan AKP lideri Tayyip Erdoğan bizzat kendisi polislerine emirler vererek Gezi direnişçileri üzerine (Osmanlı'nın seferleri gibi) saldırtmıştır. Bu saldırılar sonucu 6 fidanımız şehit olurken, yüzlerce yaralandı ve onlarca direnişçi gözlerini yitirdi. Ve yine onlarca devrimci-demokrat ve komünist tutsak düştü. “Sayın vali” (!) toplantı ve yürüyüşlerin barışçıl olup olmadığına bakmaksızın güç kullanarak dağıtılmasına karar verebildi. Oysa AIHM’in kararına göre “barışçı” olması durumu kırmızı çizgi sayılıyor. Barışçı gösteriye yapılan her türlü müdahale orantısız güç olarak değerlendiriliyor. Bir de polise - yine hiç utanmadan- “önleyici gözaltı yetkisi” verildiği açıklanıyor. Muhteşem bir “polis devleti” paketi. Bir de sanki bu uygulanmıyormuş gibi şimdi de yaptıklarını çıkardıkları yasalarla resmileştiriyorlar. Sözüm ona bu ve benzeri yasalarla yaşam süreçlerini uzatabileceklerini sanıyorlar.

Ama sermaye devleti ve dinci-gerici AKP hükümeti de biliyor ki artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. 12 Eylül 1980 sürecinden beri ülkemiz üzerindeki kara bulutlar, Haziran (Gezi) Direnişi ile birlikte dağılmaya yüz tuttu; Haziran Direnişi ruhu ile işçi sınıfının buluşturulması ve parça parça devrimci mevziler yaratılması, yeni yeni direnişlerin örgütlenmesi, direnişlerin ülke çapına yayılması, kısılcımın alev topuna dönüştürülmesi, sermaye devletinin aldatmaca “demokrasi” ve “çözüm” paketlerine verilecek en iyi cevap olacaktır.

Kırklar F Tipi'nden Gezi direnişçisi Erhan İnal

“Polisin komplolarına izin vermeyeceğiz!”

İzmir BDSP, polis tacizlerine karşı basın açıklaması gerçekleştirdi.

İzmir BDSP, sermaye devleti ve kolluk güçlerinin Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği okurlarına dönük baskı ve yıldırma politikalarını 16 Kasım'da İHD İzmir Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında teşhir etti.

İlk olarak BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi. Haziran Direnişi ile birlikte, toplum üzerindeki baskı ve sindirme politikalarının artırıldığı ifade edilerek, tutuklamaların yanı sıra, İstanbul, İzmir, Ankara, Adana başta olmak üzere bir dizi merkezde, fişlemeyle soruşturmaların genişletilmeye başlandığına işaret edildi. *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* okurlarına dönük başlatılan yıldırma politikalarının altı çizilerek, ailesi aranan tekstil ve demir çelik işçisine söz verildi.

Yıllardır tekstilde çalışan Fatma Alökmen, kendisi isteyken, polislerin ailesini aradığını ve panik havası yaratmaya çalıştığını söyledi. Aileye kızının “yasadışı” kamp ve eylemlere katıldığını ifade eden kolluk güçleri, ailenin kızını sahiplenmesi üzerine, “biz sizi çağırmak yerine sabah 5'te gelip kızınızı almasını da bildirdik” diyerek tehditler savurdu.

Ardından yine geçtiğimiz hafta ailesi aranan Ferhat İme söz aldı.

Demir çelik işçisi olduğunu söyleyen İme, ailesinin evinin önüne “resmi” polislerin gelerek, tacizkâr bir şekilde aileyi emniyete götürdüğünü ifade etti. Aileye oğlunun katıldığı eylem ve basın açıklaması fotoğrafları gösterilerek “oğluna söz geçirmesi” istendi. Ailesinin “Söz geçiremezseniz, oğlunuzu cezaevine atarız, siciline işler, iş bulamaz” diye tehdit edildiğini ifade etti.

Konuşmaların ardından Av. İmdat Ataş söz alarak devletin yıllardır aynı politikaları izlediğini, ancak başarısız olduğunu, sömürü devam ettiği süreçte, sömürüye karşı olanların bulunacağını söyledi. Sindirme politikalarıyla her kesimin tehdit edildiğini ifade eden Ataş, 90'lı yıllardaki gözaltında kayıplar ve

faili meçhulleri hatırlattı. Ataş, Gezi eylemleri ile birlikte, şantaj, tehdit, ajanlaştırma politikalarının devreye sokulduğunu belirtti.

Daha sonra BDSP'nin hazırlamış olduğu basın açıklaması okundu. Açıklamada dışarda ve içerde yükseltile savaşı politikalarına dikkat çekildi ve şunlar ifade edildi:

“İşçi ve emekçilerin haklı mücadelesini yürüten, işçi sınıfının birliğini savunan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nu, 12 yıldır Çiğli’de faaliyet yürüten İşçi Kültür Sanat Evi Derneği’ni, tarihi-adresi-programı belli olan, üniversite gençlerinin gerçekleştirdiği Gençlik Kampını, gayri meşru, yasadışı ilan etmek isteyenler, kendi burjuva hukuklarını dahi çiğneyerek, yasadışı bir şekilde, insanların kişisel hak ve özgürlüklerini ihlal etmiş, sürekli gözetim ve kayıt altında tutmaya çalışmış ve aileleri rahatsız etmeye çalışmıştır. Asıl yasadışı ve gayri meşru olan kendileri oldukları gibi, bu baskı ve tacizleri de tutmamış, devrimci faaliyeti engelleyememiştir.”

Kızıl Bayrak / İzmir

Berkin eylemine polis saldırdı, mahkeme tutukladı

Taksim Dayanışması'nın “Berkin Elvan için adalet istiyoruz!” şiarıyla çağrısını yaptığı eyleme polis saldırdı. Saldırılar sırasında gözaltına alınanlardan 3 kişi tutuklanarak, cezaevine gönderildi.

16 Kasım'da Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi önünde toplanılarak eylem yapılmak istendi. Berkin Elvan'ın vurulması olayı ile ilgili aylardır avukatların yaptığı suç duyurularının kabul edilmeyerek sorumluların yargılanmaması protesto edilecekti.

Eylem için İstanbul Adliyesi önünde, önce toplanmaya başlayan grup ile onları engellemeye çalışan sivil polisler arasında arbede çıktı. Sivil polislerin ilk saldırısının ardından, toplanan kitleye TOMA'dan sıkılan tazyikli su ile saldırı devam ettirildi. Bu esnada Suna Yıldız isimli bir kadının ayağı kırıldı.

Sorumlular açığa çıkarılsın

Eylem başlamadan gerçekleşen saldırıların ardından ilk olarak Berkin'in babası Sami Elvan bir konuşma yaptı. Berkin'in polis tarafından kasıtlı vurulduğunu söyledi. 153 gündür yatan Berkin'in sorumlularının yargılanmasını istedi.

Ardından Av. Evrim Deniz Karatana konuştu. Karatana, 143 gün önce Berkin için başvuru yaptıklarını ifade etti. “O gün orada görev yapan polisler kim?”, “Emri verenler kim?” sorularına cevap istediklerini söyledi. MOBESE ve güvenlik kameralarının incelenmesini istediklerini söyledi. Yargının ise bu taleplere yanıt vermediğini belirtti. Sorumlular ortaya çıkıp adalet sağlanana kadar mücadelelerinin süreceğini söyledi.

Daha sonra Taksim Dayanışması adına Tayfun Kahraman konuştu. Kahraman, polislerin düzenledikleri her eyleme saldırdığını ifade etti. Berkin'in yanında olduklarını söyledi.

Yapılan açıklama esnasında farklı yönlerden gelen kitlenin birleşmesini önleyen polis, saldırılarını sürdürdü. E-5 karayoluna çıkan kitle buradan Okmeydanı'na kadar polisle çatıştı. Zırhlı araçlarla Okmeydanı'na giren polis, plastik mermilerle saldırdı, mahallede yoğun gaz bombası kullanarak duman altında bıraktı.

Sibel Yalçın Parkı'na giren polis, çay ocağının kapısını kırdı ve içeride bulunanları darp ederek dışarı çıkardı. Çay ocağında arama yapan polis, çekim yapan iki *Yürüyüş* muhabirini darp ederek gözaltına aldı. Mahallede yakılan ateşlerle çatışma akşam saatlerine kadar sürdürüldü. Eylem sırasında gözaltı sayısı 18'e çıktı.

3 kişi tutuklandı

Gözaltılardan Duygu Güneş, Doğukan Çıkar, Gökhan Yıldırım ve Hakan Yılmaz İstanbul 14. Sulh Ceza Mahkemesi'ne çıkarıldı. Mahkeme heyeti “2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanuna muhalefet” gerekçesiyle Duygu Güneş dışındaki üç kişinin tutuklanmasına karar verdi.

Tutuklu avukatlara özgürlük!

Ankara ve İstanbul'da yapılan eylemlerde tutuklu avukatlara özgürlük talebi yükseltildi.

ÇHD'den Ankara'da eylem!

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) tutuklanan devrimci avukatlar için 15 Kasım'da Ankara'da eylem gerçekleştirdi.

Sakarya Caddesi'nde “Tutuklu avukatlara özgürlük!” pankartı ile eyleme başlayan kitle sloganlar eşliğinde Yüksel Caddesi'ne yürüdü. Burada ÇHD adına basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında, avukatlara yönelik polis operasyonu hatırlatılarak ÇHD Genel Başkanı ve yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 9 kişinin 300 gündür tutuklu olduğu hatırlatılarak 24-25-26 Aralık'ta devrimci avukatları sahiplenmeye Silivri'ye çağrı yapıldı.

“Savunmaya özgürlük!”

Savunmaya Özgürlük Platformu, KCK ve DHKP-C operasyonları sonucunda tutuklanan avukatların serbest bırakılması için eylem yaptı.

Polis terörünün yeni merkezi haline dönüşen İstanbul Adliyesi önünde Savunmaya Özgürlük Platformu adına basın açıklamasını Avukat Rezan Sarıca okudu. Kürt halkının savunmasız bırakılması amacıyla gerçekleştirilen operasyon sonucu hala 15 avukatın F tiplerinde bulunduğunu söyleyen Sarıca, mesleklerine yönelik saldırıların Ocak 2013'te yeni bir boyuta ulaştığına ve ÇHD üyesi 9 avukatın tutuklandığına, 22'si hakkında da yapay bir dava açıldığına dikkat çekti.

Açıklamanın ardından avukatlar tutsak meslektaşlarına kart gönderdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara

Dershanelere mahkum eden eğitim sistemi değişmeli!

Devrimci Liseliler Birliği yaptığı yazılı açıklamayla sermaye devletinin dershaneler üzerinden yürüttüğü tartışmalara yanıt verdi.

Dershaneler, enkaza dönmüş eğitim sisteminde tutunmaya çalıştığımız bir daldır. Ama bizim ihtiyacımız olan bu enkazda güvenli bir yer aramak değil, enkazı temizleyip güvenli bir gelecek inşa etmektir.

Cemaat ile AKP arasında dershanelerin kapatılması üzerinden kopan fırtına şimdilik durulmuş görünüyor. Doğrusu günlerdir gazeteler, televizyon programları, diziler aracılığı ile izlediğimiz bilek güreşi, bu pastadan çeşitli biçimlerde rantlar yiyen egemenlerin kendi aralarındaki bir iç hesaplaşmaydı. Bülent Arınç'ın "Ailelerin, çocukların, öğretmenlerin ve dershanelerin düşüncelerine müracaat edilecek." açıklaması bu tartışmanın şimdilik durulduğunu gösteriyor.

Her iki kesimin derdi de eğitim sisteminin iyileştirilmesi değil, kendi iktidar alanlarını korumak ve geliştirmektir. Bu tartışmaların benzerlerine gelecekte de rastlayacağız. Ama sonunda ortak çıkarları gereğince bir çözüm bulacaklar ve bizim payımıza düşen yine paralı ve gerici eğitim olacak.

Bize sorsunlar!

Bu tartışmalar dolu dizgin sürerken, kimse bu konunun asıl muhataplarına, yani biz liselilere, öğretmenlerimize danışmayı aklına getirmiyor. Eğitim sisteminde yapılan herhangi bir değişiklikte ne zaman bizlerin de fikri alındı ki? 4+4+4 modelinde, sınav sisteminde yapılan değişikliklerde vb. uygulamalarda kobay olarak kullandık.

Eğitim sisteminin çarpıklıklarını en ağır biçimde yaşayan bizleriz. Ev-okul-dershane üçgeninde gençliğimizi tüketen, sınavlardan başını kaldıramayan, ailelerimizin arttırdığı üç kuruşu da dershanelere yatıran, gelecek kaygısıyla ders kitaplarına boğulan bizleriz. Bunun için bizim de söyleyecek sözümüz var.

Bizleri dershanelere mahkum eden neden; devlet okullarında eğitimin kalitesinin oldukça yetersiz olması ve en fazla soruyu en kısa zamanda çözmeyi dayatan sınav sistemidir. Fakat eğitime yeterli bütçe ayrılrsa, okul sayıları arttırılrsa, okullarımızın fiziki koşulları düzeltilse, sınıf mevcutları azaltılrsa, eğitimin niteliğinin yükseltilmesine yönelik adımlar atılrsa, objektif ve güvenilir bir ölçme değerlendirme sistemi oluşturulsa dershanelere ihtiyaç kalmaz.

Bütün arkadaşlarımız eşit ve nitelikli eğitime **parasız** ulaştığı zaman ancak sağlıklı bir ölçme ve yerleştirme zemini oluşur. Böylelikle eğitim hayatımız boyunca gösterdiğimiz performans, ilgi alanlarımız ve yeteneklerimiz ölçü alınarak sınavsız olarak üniversite okuyabiliriz.

Bu taleplerimiz hayata geçerse ne dershanelere gerek kalır ne de eşit koşullarda hazırlanmadığımız bir sınav sistemine mahkum oluruz.

Bunun için biz liseliler eşit, parasız, bilimsel, anadilde, nitelikli eğitim ve sınavsız üniversite istiyoruz!

Devrimci Liseliler Birliği

19 Kasım 2013

Erdal Eren Ankara'da anılacak

Ankara Devrimci Liseliler Birliği (DLB), hafta sonu bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantıda, gelecek ay ölüm yıldönümü olan Erdal Eren için yapılacak anma programı tartışıldı. Erdal Eren'in direngen tutumunu, Gezi Direnişi ile birleştirme hedefiyle biraraya gelen DLB'liler, etkinliği politik ve pratik açıdan tartıştı.

Etkinlikte Erdal'ın direngen tutumunun ön plana çıkarılması gerektiği vurgulandı. Ayrıca Gezi Direnişi ile özellikle liselilerin artık mücadeleye daha açık olduğu ve liselilere örgütlenmenin yakıcı ihtiyacını anlatmak gerekliliği üzerinden konuşmalar yapıldı. Salon etkinliği ve Erdal'ı mezarı başında anmak üzerinden plan yapıldı.

Etkinliğin sorumluluğunu üstlenmek üzere çeşitli iş bölümlerine gidildi. 23 Kasım Cumartesi daha geniş katılımlı bir toplantı gerçekleştirmek üzere toplantı bitirildi.

Stand çalışmaları sürüyor

Yüksel Caddesi'nde her hafta açılan standlarla DLB'liler liselilere ulaşmayı sürdürüyor. Bu hafta yeni çıkan *Liselilerin Sesi* satışı yapıldı. Ajitasyonlar eşliğinde yapılan satışta liseli gençlik örgütlü mücadeleye çağrıldı. Birçok liseliyle Erdal Eren, Gezi ve güncel konularla ilgili sohbet gerçekleştirildi. Önümüzdeki günlerde gerçekleştirilecek Erdal Eren etkinliğinden bahsedildi.

Liselilerin Sesi / Ankara

"Alaattinler olup düzeninizi yıkacağız!"

Alaattin Karadağ, devrimci yaşamı boyunca işçi sınıfı mücadelesinin yılmaz bir neferi olmuş, tüm yaşamını işçi sınıfının örgütlenmesine, devrim ve sosyalizm davasına adanmış bir sınıf devrimcisiydi.

Yıllar boyu devrimci saflarda mücadele eden Karadağ, inandığı değerler uğruna mücadele ederken darağaçlarına korkusuzca yürüyen Erdal Eren, Deniz Gezmiş ve nice devrimciler gibi adını devrim tarihimize yazdırdı.

Alaattin Karadağ'ın alçakça infaz edilmesi ne ilktir ne de son olacaktır. Haziran Direnişi sürecinde Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş, Ahmet Atakan, Ethem Sarısülük, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz'ın polisler tarafından katledilmesi polis terörü ve cinayetlerinin halen daha güncel olduğunu gösterdi. Ancak, bizler devrimci liseliler olarak eli kanlı devletin gerçek yüzünü biliyoruz. Yeni isyan dalgalarının an meselesi olduğu şu günlerde Alaattinler olarak bu düzeni yıkmaya mücadelesinde yerimizi alacağız.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB)

Faşist saldırılara eylemli yanıt

Üniversitelerde artan faşist saldırılara karşı ilerici ve devrimci öğrenciler yaptıkları eylemlerle yanıt verdiler.

EÜ'de faşist saldırı: 3 öğrenci yaralı

15 Kasım'da Ege Üniversitesi'nde utanç duvarını protesto etmek amacıyla yapılan yürüyüş ve basın açıklaması sırasında faşistlerle yaşanan gerginliğin ardından, akşam saatlerinde faşistler tarafından saldırı gerçekleşti.

Eylemden sonra bir grup faşist Edebiyat Fakültesi önünden dağılan kitleyi takip etmişti. Aynı faşist grup daha sonra yine toparlanarak Bornova Metro önüne geldi ve buradaki üç Kürt öğrenciyi sopalarla saldırdı.

Saldırıya uğrayan Kürt öğrencilerden biri ağır yaralanırken, burnunun kırıldığı ve sırtında sopa izleri bulunduğu görüldü.

Devrimci ve ilerici öğrenciler, Ege Üniversitesi Acil Servis'e getirilen arkadaşlarının yanında toplandılar. Acil Servis'ten çıktıklarında da "Ege faşizme mezar olacak!" ve "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganlarını haykırdılar.

Ege Üniversitesi'nde faşistlere geçit yok!

Kürt öğrencilere yapılan faşist saldırıyı protesto etmek için 18 Kasım günü eylem düzenlendi.

Eylemin ardından Edebiyat Fakültesi'ne gelip sınava girmek isteyen 5 faşist, devrimci-yurtsever öğrenciler tarafından engellendi. 5 faşistten 3'ü kaçarken 2'si yakalanıp sorguya çekildi. İki faşist korkuyla Ülkü Ocakları başkanlarından MHP İlçe Teşkilatı başkanlarına kadar tanıdıkları herkesi aradılar. Fakat faşist beslemeler korkudan gelip arkadaşlarını dahi alamadı.

Bir saat sonra iki faşist bırakıldı. Polis gün boyu TOMA ve Akrep'le hazır bekledi. Devrimci-ilerici öğrenciler saat 16.30'da okuldan toplu çıkış yaptılar.

MÜ'de faşist saldırılara karşı eylem

Günlerdir birçok üniversitede süren faşist saldırılara karşı Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde bir eylem ve yürüyüş gerçekleştirildi.

Önce İstanbul Üniversitesi ardından Marmara Üniversitesi ve en son Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde Kürt öğrencilere karşı faşistler tarafından saldırılar gerçekleşmişti. En son Sivas'ta 6 Kürt öğrenci, saldırıya uğradığı halde tutuklanmıştı.

Tüm bu saldırılara karşı ve özeldir Marmara Üniversitesi'nin tüm kampüslerinde devrimci, ilerici ve Kürt öğrencileri hedef alan faşist saldırılara karşı 20 Kasım günü eylem gerçekleştirildi. Öncesinde bildiri dağıtılarak çağrı yapılan eylem İstanbul Üniversitesi Forumu da "Direnen Marmara, Beyazıt seninle" ozalitiyle destek verdi. En önde Türkçe ve Kürtçe "Marmara faşizme mezar olacak" pankartının yer aldığı eylem kitlenin kampüs önüne gelmesiyle birlikte başladı. Eylemde ilk olarak basın metni okundu. Ardından üniversitede can güvenliği olmadığı ifade edilerek yönetimi protesto amaçlı kapıya baret bırakıldı.

Basın açıklamasının ardından kitle yolu trafiğe kapatarak sloganlarla Kadıköy Boğa heykeline doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında polis TOMA ve onlarca çevik kuvvet polisiyle kitleyi yakından takip ederek taciz etti. Önce anonlarla yolun trafiğe açılması istendi. Aksi takdirde müdahale edileceği tehditlerinde bulunuldu. Yol açıldığı halde takip devam ettirilerek kitle sindirilmeye çalışıldı. Polis takibinin boğaya kadar sürdüğü eylemde Gezi şehitleri anılırken Rojava halkının direnişi de selamlandı. Eylem boğaya gelmesiyle sonlandırıldı.

Ekim Gençliği / İzmir - İstanbul

Devrimci gençlik faaliyetlerinden...

Hacettepe Üniversitesi

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde bulunan Yıldız Amfi'nin ismi *Kaldıraç* okurlarının yaptığı bir eylemle Ali İsmail Korkmaz Amfisi olarak değiştirildi.

Bu talebin rektörlüğe iletildiği, rektörlüğün ise 10 bin imza toplanması durumunda amfinin ismini resmi olarak değiştirmeyi kabul ettiği belirtildi. Bununla ilgili imza kampanyası başlatılacağı açıklandı. Eyleme Ekim Gençliği okurları da destek verdi.

Ekim Gençliği Alaattin Karadağ'ı selamladı

Alaattin Karadağ, Beytepe'ye yapılan yazılımlarla selamlandı. "Alaattin Karadağ ölümsüzdür!" şiarı duvarlara yazıldı. Ekim Gençliği okurları özel güvenliklerin takip ve tacizlerine maruz kaldılar.

Ayrıca kütüphane önünde stand açan Ekim Gençliği okurları *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* dergisini öğrencilere ulaştırdılar. Günün sonunda ise merkez kampüste çadır kurarak direnişe başlayan Hacettepe taşeron işçileri ziyaret edildi. İşçilerle direniş üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Ankara'da Ekim Gençliği çalışmaları

Ankara Ekim Gençliği okurları hafta sonu Konur Sokak'ta açtıkları stand ile gençliğe Ekim Gençliği dergisini ulaştırdılar.

18 Kasım'da Hacettepe işçilerine yönelik yaşanan saldırı ve ODTÜ'deki grev için hazırlanan afişler ODTÜ'de yaygın bir şekilde kullanıldı. Afiş çalışması ile işçi eylemlerine sahip çıkma ve örgütlü mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. Bunun yanı sıra okulun birçok yerine "Direnen işçiler yenilmezler!" şiarlı Ekim Gençliği yazılımları yapıldı. Açılan standda ise öğrencilerle sohbetler edildi.

Yine 18 Kasım günü Ankara'nın farklı üniversitelerinden Ekim Gençliği okurları biraraya gelerek Hacettepe işçilerini ziyaret ettiler. Yaşanan süreç üzerine yapılan sohbetlerde direniş üniversitelere yaymanın önemi üzerine duruldu. ÖGB saldırısı sırasında orada bulunan Ekim Gençliği okurları işçilerle yaptıkları sohbetlerde bu saldırıların ilk olmadığı, üniversitelerde her açılan standda, asılan afişte ÖGB saldırısının yaşandığını anlattılar.

Ege Üniversitesi'nde faaliyet

Genç komünistler 19 Kasım günü erken saatlerden itibaren Öğrenci Çarşısı'nda masa açarak Gezi tutsağı Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması için imza topladı. Sınav dönemi olması sebebiyle kampüste yoğunluk olmamasına rağmen onlarca imza toplandı.

Ayrıca, 24 Kasım günü, "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" nedeniyle yapılacak yürüyüşe çağırın pankartlar asıldı. Türkiye'de kadına yönelik şiddetin istatistiksel verilerinin bulunduğu pankartlar kullanıldı.

Son günlerde kampüste faşist saldırılar yoğunlaşırken devrimci ve ilerici öğrenciler saldırılara karşı mücadeleye devam etti. Kampüsün dört bir yanına faşizme geçit verilmeyeceğini anlatan çeşitli afişler yapıldı.

Ekim Gençliği / Ankara-İzmir

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği:

Baskılar bizi yıldırılmaz!

İşçi haklarının korunması üzerinden hayata geçirdiği çalışmalarla dikkatleri üzerine çeken **Kayseri İşçilerin Birliği Derneği**, Kayseri’de işçilerin sesi olmayı başardı. Derneğin faaliyetlerinden rahatsız olan patronlar ve sermaye devleti, işçileri korkutmak, sindirmek ve derneğin örgütlü mücadeleye sunduğu katkıları yok etmek için polis operasyonu ile derneğimizi susturmaya çalıştı.

Derneğimiz yönetici ve çalışanlarına isnat edilen suçtan da anlaşıldığı üzere (işçi kurultayları ve sempozyumlar düzenlemek, 1 Mayıs etkinliğine ve Gezi Direnişi’ne katılmak, basın açıklamaları vb. etkinlikler yapmak) meşru olan faaliyetler, patron-sermaye devleti işbirliği sonucu “yasadışı” ilan edildi. Operasyon kapsamında derneğimize ve üyelerimizin evlerine yapılan eş zamanlı baskınlarda yapılan aramalarda, gazete, bülten, afiş, kitap ve BDSP temsilcisi Haydar Baran’ın bilgisayarına el konuldu, 5 sınıf devrimcisi arkadaşımız gözaltına alındı.

Bu operasyon, işçi ve emekçileri korkutmaya, sindirmeye, hakları ve geleceklere için mücadele etmelerini engellemeye yönelik bir operasyondur. Operasyon özeldir Kayseri işçi sınıfını, genelde ise Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini susturmaya yönelik bir saldırıdır. Operasyon neticesinde ortaya çıkan sonuç akıl almaz bir hukuk terörüdür. Söz konusu olan patronların çıkarı olunca hukuksuzluk hukuk haline getirilmiş, netice olarak sınıf devrimcisi Haydar Baran ve Uğur Candar tutuklanmıştır.

Sermaye devletinin ve patronların polis eliyle yaptığı bu saldırılar, emeğin sömürsüne karşı mücadelemizi, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadele azmini durdurmaya yetmeyecektir. Kayseri, sigortasız, sendikası, ağır çalışma koşulları altında çalıştırılan işçiler için tam bir cehennem, patronlar için cennettir. Çünkü patronların çıkarları doğrultusunda kurdukları birliktelik kendileri için böylesi bir cennet yaratmalarını sağlamıştır. İşçi ve emekçiler bu örgütlü güç karşısında örgütsüz olduğu için cehennemin kör

kuyusunda inim inim inlemektedir. Kayseri İşçilerin Birliği Derneği bu gidişe son verecek olan işçiler ve emekçilerin örgütlü mücadelesine önemli katkılar sunmuş, önemli çalışmalara imza atmıştır.

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği’ne yönelik yapılan bu operasyon, patronların ve sermaye devletinin derneğimizin yürüttüğü etkin faaliyetlerden duyduğu korkunun ifadesidir. Tutuklanan dernek yöneticilerimiz, çalışanlarımız ve üyelerimiz, örgütlenerek patronlar karşısında haklarına ve özgürlüklerine sahip çıkma “suçu” işlemişlerdir. Evet, bu bir suçsa, bizler, Kayseri İşçilerin Birliği Derneği üyeleri olarak, bu suçu işlemekten ve bu yolda verdiğimiz mücadeleden onur duyuyoruz. Bu vesileyle yapılan bu hukuksuzluğu kınadığımızı kamuoyuna duyuruyoruz.

**Baskılar bizi yıldırılmaz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği

DİSK’ten köleliğe karşı eylemler...

İstanbul

14 Kasım’da Şişli’deki DİSK Genel Merkezi önünde buluşan yüzlerce işçi, Halaskargazi üzerinden Mecidiyeköy’e yürüdü.

Eyleme Nakliyat-İş, Genel-İş sendikaları yoğun katılım sağlarken, Lastik-İş ve Dev Sağlık-İş üyesi işçiler de kendi flamaları ve önlükleri ile yürüyüşte yer aldılar.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, kıdem tazminatının gasedilmek istenmesinin tüm işçileri ilgilendirdiğini belirterek sınıfın talepleri için genel greve gidileceğine vurgu yaptı.

Kocaeli

15 Kasım’da İzmit Merkez Bankası önünde toplanan DİSK üyeleri, İnsan Hakları Parkı’na coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi.

İnsan Hakları Parkı’nda DİSK Genel Başkanı Kani Beko tarafından basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı eylemde DİSK Genel Merkez yöneticileri ve bölge

temsilcileri de yer aldı.

Ankara

20 Kasım’da Genel-İş Sendikası Genel Merkezi önünde toplanan DİSK üyesi işçiler Sakarya Caddesi’ne yürüdüler.

Sakarya Caddesi’nde DİSK Medya Temsilciliği ve DİSK Genel Başkanı Kani Beko tarafından konuşmalar yapıldı.

Eyleme Hacettepe işçileri de “İşimize, emeğimize, geleceğimize sahip çıkıyoruz! Atılan işçiler geri alınsın!” pankartı ile katıldılar. Alanda coşkularıyla dikkat çektiler.

Adana

DİSK Çukurova Bölge Temsilciliği’nin örgütlediği eylemde, DİSK binası önünde toplanan işçiler sloganlarla İnönü Parkı’na yürüdü. Burada DİSK Çukurova Bölge Temsilcisi Kemal Arslan tarafından basın açıklaması yapıldı.

Eyleme destek veren BDSP ve Adana Sanayi İşçileri Derneği üyeleri, yürüyüşte kıdem tazminatı gündemli bildiri de dağıttılar.

Mamak ve Esenyurt’ta kıdem tazminatının gaspı tartışıldı

Mamak’ta söyleşi

Mamak İşçi Kültür Evi İşçi Komisyonu, afişlerle, ev ziyaretleriyle, işçi servislerine gerçekleştirilen bildiri dağıtımlarıyla ön çalışmasını ördüğü kıdem tazminatı söyleşisini, 17 Kasım’da Mamak İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirdi.

Çağdaş Hukukçular Derneği’nden Avukat Saliha Şahin ve Mamak İKE İşçi Komisyonu’ndan bir sözcünün sunum yaptığı söyleşi, açılış konuşmasıyla başladı. Ardından söz Av. Saliha Şahin’e bırakıldı.

Anlatımına “Kıdem tazminatı nedir?” sorusuyla başlayan Şahin, karşılıklı tartışmalarla birlikte kıdem tazminatının işçiler açısından ve patronlar açısından ne ifade ettiğini anlattı.

Sınıf mücadelesinin gelişimi için hukuksal alan da dahil mücadelenin her alanda sürdürülmesi gerektiğini belirtti. Asıl önemli olanın ise sokakta örülecek mücadele olduğunu söyledi.

Anlatımın ardından karşılıklı soru cevap ve söyleşi tarzında, neler yapabileceği, mücadele hattı tartışıldı. Anlamli tartışmalarla birlikte somut bir takım adımlar atılması kararlaştırılarak söyleşi sonlandırıldı.

Esenyurt’ta panel

Esenyurt BDSP, sermaye örgütleri ve AKP hükümetinin kıdem tazminatının gaspı ve kiralık işçi büroları uygulamaları üzerine 17 Kasım’da Esenyurt İşçi Kültür Evi’nde panel düzenledi.

Çağdaş Hukukçular Derneği’nden Av. Gökmen Yeşil’in katılımıyla gerçekleştirilen panelde kıdem tazminatı hakkının işçi sınıfı ve emekçiler açısından önemi ve sermayenin saldırı dalgasına karşı nasıl bir mücadele örgütlenmesi gerektiği üzerine tartışmalar yürütüldü.

Toplantının açılış konuşmasını yapan BDSP temsilcisi, kadına yönelik şiddet, Kürt halkına yönelik saldırganlık ile asimilasyon politikaları gibi siyasal saldırıların gündemde olduğu bir süreçte işçi sınıfının kazanılmış haklarının da hedefte olduğunu belirtti.

Kıdem tazminatının fona devri planlarının kıdem tazminatı hakkının gaspı anlamına geldiğini belirten BDSP temsilcisi, Greif işçilerinin örgütlenme ve mücadele deneyimini örnek verdi. Kıdem tazminatının gaspı saldırısına karşı üretimden gelen güçle yanıt verilmesinin önemine değindi.

Av. Gökmen Yeşil ise, sermayenin kıdem tazminatının gaspı, bölgesel asgari ücret, kiralık işçilik, taşeronlaştırma gibi saldırılarının yanı sıra Suriye’deki savaş atmosferiyle beraber gündeme gelen göçmen işçiler konusu üzerinde durdu. Ankara Ticaret Odası Başkanı’nın kıdem tazminatının işverenler açısından “yük olduğunu” dile getirdiği ve işçileri suçladığı açıklamalarına değinen Yeşil, bu sözlerin sermayenin işçi sınıfına bakışını gösterdiğini ifade etti.

Yeşil’in konuşmasının ardından salondaki katılımcılara söz verildi. Bölgede yaygın bir aydınlatma faaliyetinin yanı sıra saldırıyı fabrikalar üzerinden gündemleştirmek gerektiğine vurgu yapan katılımcılar, sınıfın siyasallaşmasının önemine de değindiler.

Kızıl Bayrak / Ankara-Esenyurt

Feniş işçileri direnişte kararlı

Feniş işçileri, yaptıkları eylemler ve katıldıkları etkinliklerle direnişin solğunu yaymaya devam ediyorlar.

Feniş işçileri kıdem ve ihbar tazminatları ile ücret alacakları için 14 Kasım'da Mecidiyeköy'deki Aloğlu Holding önünde eylem düzenlediler.

İşçiler "Maaşlarımız ve kıdem tazminatımız gasp edilemez!" ve "Nizamettin Önelge arkadaşımızı iş kazasında kaybettik. Sorumlusu maaşlarımızı ve tazminatlarımızı gasp eden Sedat Aloğlu ve onu koruyan devlettir!" ozalitleri açtı.

Holding önündeki eylemde Feniş işçileri ilk olarak Nizamettin Önelge için saygı duruşunda bulundu. İşçiler Nizamettin Önelge için "Hakkı hakkımız davası devam!" kokartları takarak "İş kazası değil iş cinayeti!", "Katil Aloğlu hesap verecek!" sloganları attı.

Feniş işçileri adına konuşma yapan Mehmet Doğan; haklarını alana kadar Sedat Aloğlu'na dünyayı dar edeceklerini ifade ederek konuşmasına şöyle devam etti: "Alinterimizin ve emeğimizin üzerinde kan emici asalaklar gibi büyümelerine izin vermeyeceğiz. Nizamettin Önelge arkadaşımızın hesabını soracağız. 6 Eylül'den bu güne sürdürdüğümüz direnişimizi haklarımızı alana kadar sürdüreceğiz. Tekrar geleceğiz ve direnen direne kazanacağız."

Konuşmaların ardından Holding bünyesinden gelen görüşme talebiyle 6 işçi holding binasına girerek görüşmeye katıldı. Görüşme sonucu Aloğlu Holding'in binadan taşındığının belirtildiği söylendi.

Görüşmenin ardından Çelik-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç basın metnini okuyarak mücadelenin devam edeceğini ifade etti.

Basın metninin ardından Feniş işçileri geldikleri otobüslere gitmek için caddeyi trafiğe kapatarak yürüdü. Çevredeki emekçilerden destek gören işçiler polis engellemelerine karşı ısrarla caddeyi kapatarak ve sloganları ve ıslıklarıyla yürüyüşlerini gerçekleştirdiler. Araçların bulunduğu yerde eylem bitirildi.

Plascam işçilerinden ziyaret

Gebze'de kurulu bulunan Plascam fabrikasından işçiler 19 Kasım günü Feniş işçilerini ziyarete geldiler. Mücadelelerinde yanlarında olacaklarını belirten işçiler, dayanışmayı her zaman büyüteceklerini ifade ettiler. Plascam işçileri, getirdikleri gıda yardımını da işçilere teslim ettiler.

Volkan Yaraşır eğitimlerini sürdürüyor

Feniş direnişindeki işçilerin daha bilinçli yol yürümeleri için eğitim seminerleri veren Volkan Yaraşır, 19 Kasım günü yine fabrikadaydı. İşçilerle biraraya gelen Volkan Yaraşır, "artı-değer sömürsü" üzerine bir sunum gerçekleştirdi. Yaraşır, bir sonraki sunumu için 26 Kasım Salı günü fabrikada işçilerle buluşacak.

Direnişin solğu "özgürlük, devrim, sosyalizm" etkinliklerinde

Feniş işçileri, Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yıldönümü nedeniyle sınıf devrimcilerinin 16 Kasım'da Sarıgazi ve 17 Kasım'da Gebze'de gerçekleştirdiği gecelere katıldılar. Direnişin solğunu işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinin bir parçası olan etkinliklere taşıyan Feniş işçileri, yaptıkları konuşmalarla katılımcıları selamladılar.

Konuşmada, direniş sürecini aktadar direnişçi Feniş işçisi, yürüttükleri mücaleinin esasında patrona karşı olduğunu, öncü direnişçi işçilerin sınıf devrimcileri ile birlikte mücadeleyi büyütmesi gerektiğini vurguladı.

BELTAŞ'ta oyalama ve açlık grevi

"Davalar geri çekilsin, toplu sözleşme görüşmeleri başlasın" talebiyle CHP Beşiktaş İlçe Binası'nda işgal eylemini sürdüren BELTAŞ işçileri Rıdvan Çalışkan ve Cemalettin Demirel 18 Kasım'da yaptıkları basın açıklamasıyla 19 Kasım gününü sabahtan itibaren süresiz açlık grevine başlayacaklarını duyurdular.

CHP Beşiktaş İlçe Binası'nda yapılan basın açıklaması sırasında Beşiktaş Belediye Meclis üyesi Selahattin Maluşaklı konuşmaları ve tavırlarıyla açıklamayı provoke etmeye çalışsa da işçiler sakin davranarak buna izin vermedi.

Açıklamanın ardından "Sendika ve örgütlenme hakkımız için açlık grevindeyiz. Talebimiz CHP'li Beşiktaş Belediye Başkanı'nın açtığı davadan vazgeçmesidir" yazan pankart camdan aşağıya asılarak basın açıklaması sonlandırıldı.

Genel-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Yönetimi BELTAŞ işçileriyle birlikte 20 Kasım'da yaptıkları basın toplantısında yaşanan süreçlere dair bilgilendirmede bulundu.

Levent Kültür Merkezi'ndeki toplantıya Şube Başkanı Hikmet Aygün ve şube yöneticilerinin yanı sıra BELTAŞ işçileri ve belediye meclis üyeleri katıldı.

Aygün, BELTAŞ'la yapılan görüşmelerde koşulların iyileştirilmesi, işe dönenlerin baskı altına alınmaması ve mahkemeye saygılı olunması yönünde bir mutabakata vardıklarını ifade etti.

12 Kasım tarihinde görülen itiraz davası öncesinde yaptıkları görüşmede Beşiktaş Belediye Başkanı İsmail Ünal'ın davayı geri çekeceklerini belirttiğini, fakat bunu yapmadıklarını anlattı.

19 Kasım'da BELTAŞ yönetimiyle görüştüklerini söyleyerek orada alınan kararın açıklanması için sözü Beşiktaş Belediye Meclis Üyesi ve BELTAŞ Yönetim Kurulu Üyesi Hasan Saygılı'ya bıraktı.

BELTAŞ Yönetim Kurulu Kararı'nı açıklayarak karara göre İstanbul 7. İş Mahkemesi'nde görülen davadan feragat için işlemlerin başlatılacağı, ancak bunun davanın görüleceği 6 Şubat tarihinde yapılacağını belirtti.

İlk kısmı konuşmaların ardından sona eren toplantı, basına kapalı olarak devam etti.

Aygün daha önce "12 Kasım'da İstanbul'da görülecek yetki davasının ardından belediye avukatlarının engellemeleriyle karşılaşsak, grev çadırı nasıl kurulur göstereceğiz" demiş, işçileri oyalamıştı. Şimdi de işçilere 6 Şubat tarihi işaret edilerek süreç belediye ve taşeron şirket yönetimine bırakılıyor.

Görünüşte 'davadan feragat kararı' işçiler lehine olumlu gibi görünse de aslında süreci uzatmak, işçileri oyalamak dışında bir anlama gelmiyor. Yaklaşık üç yıldır yetki sürecinin sürüncemede olduğu ve sadece davalar beklenecek sürecin geçirildiği düşünülünce işçileri için sürecin olumlu gitmediğini görmek mümkün. Ayrıca davanın görüleceği tarihten 6 ay sonrasında yeniden şirket ihaleleri başlayacak ve süreç silbaştan başlayacaktır.

SİO'da MİB çalışanlarına saldırı!

SİO Otomotiv'de Metal İşçileri Bülteni çalışanları, patron yalakaları tarafından saldırıya uğradı.

14 Kasım sabahı Metal İşçileri Bülteni'ni SİO Otomotiv'de çalışan işçilere ulaştırmak için giden iki MİB çalışanı güvenlik görevlileri tarafından engellenmek istendi.

Engelleme girişimine karşın MİB çalışanları buna hakları olmadıklarını ve engelleyemeyeceklerini ifade ettiler. Dağıtımını engellemek için, gelen servisler fabrikanın bahçesine alındı.

Geri dönen MİB çalışanlarına yürürlerken bir arabadan iki kişi inerek saldırmaya çalıştı. Saldırganlar "burada bildiri dağıtamazsınız, bize sizi söylediler, siz illegal bir örgütsünüz!" diyerek gözdağı vermeye çalıştılar. MİB çalışanları bu tehditlere gerekli cevabı verdiler. Bunun üzerine gelen iki kişi hızla oradan gitmek durumunda kaldı.

MİB çalışanları dolmuşu binip Çorlu Otogar'a geldiklerinde arkadan takip eden iki araçtan 6 kişi çıkarak MİB çalışanlarına saldırdı. Burada da MİB

çalışanları bu saldırıya karşı tok bir tutum aldılar. Saldırganlara anladıkları dilden yanıt verdiler. Kısa bir arbedenin ardından amaçlarına ulaşamayan patron uşakları alandan uzaklaşmak zorunda kaldılar.

Trakya Metal İşçileri Birliği saldırının ardından mücadelenin sürdüğünü vurgulayarak şunları ifade etti: "Sermaye uşakları sınıf devrimcilerine saldırarak sınıfın haklı davasının önüne geçmeye çalışmaktalar. Fakat biz biliyoruz ki genel olarak fabrikaların tümünde özelde de SİO'da insanca çalışma koşulları ve iş güvencesi yok. Baskı ve tehditlerle içerde işçileri, dışarda ise sınıf devrimcilerini fiili müdahalelerle susturmaya çalışıyorlar. Metal İşçileri Birliği bu saldırı ve tehditlere şimdiye kadar sessiz kalmadı, kalmayacak. Sınıfın haklı ve meşru mücadelesi patron uşaklarından er ya da geç hesap soracaktır."

Kızıl Bayrak / Çorlu

Hacettepe'de direnişe saldırı

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan 43 taşeron sağlık işçisi "yasa dışı eyleme katılmak" gerekçesiyle işten atılmıştı.

İşten atılan Devrimci Sağlık-İş Sendikası üyesi işçiler başladıkları direnişlerinin beşinci gününde (18 Kasım) hastanenin çocuk acil bölümü önünde direniş çadırı kurdular.

Direniş çadırı kurulduktan kısa bir süre sonra işçilerin yanına gelen Rektörlük Mali Danışmanı Muhammet Özgehan çadır kurulmasının doğru olmadığını söyledi. Özgehan, kendi sorumluluklarını örtmek için işçilerin atılmasının taşeron şirketin kararı olduğunu söyledi. Ayrıca "Yahu polisi, özel güvenliği karıştırmaya ne gerek var?" diyerek işçileri tehdit etti. Özgehan, işçilerin kararlı tutumu ve çadırı kaldırmayacaklarını söylemeleri karşısında taleplerini yönetime iletteceğini söyleyerek alandan ayrıldı.

Sonrasında ise özel güvenliklerin saldırıya geçeceğini anlayan işçiler kolkola girerek sloganlar atmaya başladı. Çok geçmeden özel güvenlikler 60-70 kişilik bir ekiple saldırıya geçerek hem işçileri darp etti hem de işçilerin kurduğu geçici çadırı parçaladı. Saldırıda birçok işçi yaralanırken bir işçinin de omzu çıktı. Saldırıya rağmen direnişlerini sürdüreceklerini belirten işçiler kalıcı çadırı kurmaya başladı. Tekrardan saldıran özel güvenlikler çadırın bazı parçalarını gasp etti. İşçiler parçaları eksik olan çadırı tekrar kurarak eylemlerini sürdürdü.

İşçiler direnişlerini sürdürürken bir işçi daha işten çıkarıldı. Şirket arayarak işçiye işten atıldığını bildirdi. Direnişteki işçi sayısı 45'e çıktı. Hastane önündeki direniş desteklerle devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

BEDAŞ'ta direnişe devam

BEDAŞ'ta anlaşma sağlanması ve işçilerin geri alınmasıyla bitirilen direniş Enerji-Sen üyesi beş işçinin işten çıkarılmasıyla yeniden başladı.

İşten atma saldırısı 14 Kasım akşamı Beyoğlu'ndaki Şehit Muhtar Bey Caddesi'nin başından BEDAŞ önüne yapılan yürüyüşle protesto edildi. "Direne direne kazanacağız! İşimizi geri istiyoruz, alacağız! - DİSK Enerji-Sen" pankartının taşındığı yürüyüşün ardından BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasını direnişçi işçilerden Enerji-Sen Yönetim Kurulu Üyesi Mustafa Bozali okudu. Patronun işten atma saldırısıyla ilgili olarak şunları ifade etti: "Son olarak, 5 üyemiz BEDAŞ yönetimi tarafından keyfi ve hukuk dışı bir şekilde işten çıkartılmıştır. İşten çıkartmaların 20 Ekim'de DİSK binasında gerçekleştirdiğimiz yeni üyelerimize rozet takma törenimizi yaptığımız hafta içerisinde ve yine Bayrampaşa işletmesinde yaptığımız, 50 tane işçi arkadaşımızın sendikaya üye olma kararı verdiği toplantının ertesinde yaşanmasını tesadüf olarak kabul etmiyoruz."

Basın açıklaması, işçiler geri alınana kadar BEDAŞ önünde beklemeye devam edileceği vurgulanarak sona erdirildi. Enerji işçileri direnişlerini BEDAŞ önünde sürdürmeye devam ediyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Petrol-İş'e açık mektup...

“İşçi hareketi sırtımızdaki bu kamburdan kurtulmadan ilerleyemez!”

KOROZO Ambalaj işçileri, sendikal örgütlenme sürecinde yaşadıklarına dair Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi'ne açık mektup yazdılar.

Biz **Esenyurt Kuruçeşme Mahallesi'**nde kurulu bulunan **KOROZO Ambalaj Fabrikası'**nın işçileriyiz. Fabrikadaki haksızlıklar o denli katlanılmaz bir haldeydi ki buna karşı birşeyler yapmak gereği hissettik. Ve fabrikamızdaki sınıf bilinçli, öncü işçiler olarak yaklaşık 2,5 sene önce bir ilk örgütlenme çalışması başlattık.

Birlik-beraberliğimizi güçlendirecek kimi adımlar attık. Bir yerden sonra fabrikadaki sömürü koşullarını sınırlayabilmek için fabrikaya sendika getirmeyi kararlaştırdık. Ve belli bir araştırmadan sonra Türk-İş'e bağlı **Petrol-İş Sendikası'**nın kapısını çaldık. İlk tercihimiz bu noktada kendisini 'ilerici sınıf sendikası' olarak tanımlayan Petrol-İş oldu. Sözde 'ilerici sınıf sendikasının' sendikalaşma sürecimizi tasfiyeye götüren tutumu, KOROZO'da karşı karşıya kaldıklarımız, dönüp tüm sınıf kardeşlerimize ve emek örgütlerine yaşananları ifade etme zorunluluğu hissettirdi bize.

Petrol-İş ile ilk görüşmemiz **2012 yılı Aralık** ayında, sendikanın Aksaray'daki şubesinde gerçekleşti. Burada bize sendikalı olmanın yararları ile ilgili genel birtakım şeylerden bahsettiler. Ne zaman ve nasıl üye olacağımızı, fabrikaya sendikanın nasıl getirilebileceğini sorduğumuzda ise henüz “vaktin çok erken olduğu” yanıtını aldık. Sendika ile birbirimizi tanımamız gerektiğini, belki de şirketten “tazminatımızı koparmak için” buraya geldiğimizi,

bunu henüz bilemeyeceklerini söylediler.

Biz işçiler kendi aramızda konuşup üyelikler konusunda ısrarcı olmayı kararlaştırdık. Ve sonraki toplantıda en az 40-50 kişilik bir öncü grubun üye olması gerektiğini, bu sayede kendimizi daha güçlü hissedeceğimizi ve özgüvenle çalışmalarımızı sürdürebileceğimizi ilettik. Aldığımız hiçbir anlamlı yanıt olmadı. Sonraki toplantıda sendika şubesi tarafından oyalandığımızı düşünmeye başladık. Ve daha yetkili bir kişi ile görüşmeyi talep ettik. Bunun üzerine 15 gün sonraki 4. görüşmemizde Pazartesi sabahı gece vardiyasından çıkıp 11 arkadaşla Esenyurt'tan Aksaray'a geçtik. Burada bizimle sendikanın genel merkezine bağlı **Hakan Koçak** isimli bir örgütlenme uzmanı görüştü.

Bu görüşmede bahsi geçen örgütlenme uzmanı bizim aceleci davrandığımızı, zaten sendikaya üye olabilmemiz için çalışanların %50'sinden bir fazlasının sendikayı kabul etmesi gerektiğini, sendikaya üye olursak bu işin duyulacağını söyledi. Bizse kendisine sendikaya üye olmak için bir sayı zorunluluğu olmadığını örneklerle anlattık. Bir kişinin bile sendikaya üye yapılabileceği yanıtını verdik. Ayrıca “üye olursak bu niçin duyulsun?” diye sorduk. Kendileri nasıl ki bunu gidip patrona söylemezlerse bizim de söylemeyeceğimizi, sağda-solda konuşmayacağımızı, zaten duyulacağı varsa her iki

türlü de patronun kulağına gidebileceğini belirttik.

Bunun üzerine örgütlenme uzmanımız bize cesaretimizi kırarak birçok olumsuz şey sıralamaya başladı. Yarım saat bu sözlerini dinledikten sonra bu kadar umutsuz olmaması gerektiğini, pek çok olumlu deneyim olduğunu, öteki türlü bu kadar sendikalı işyeri olamayacağını söyledik. Bu sözler üzerine söz konusu görüşmede bize aynen şu sözleri sarfetti: “*Bakın size açık olacağım, nasıl bir şirketin, bir ticari itibarı vardır, sendikaların da bir itibarı, bir prestiji söz konusudur. Burada yaşanacak en ufak bir olumsuzluk, bu işin olmaması, Petrol-İş Sendikası'nın Esenyurt ve çevresinde uzunca bir süre örgütlenememesi demek. Dolayısıyla biz bu örgütlenme olacaksa işin içine girmeyi tercih ederiz. Eğer olmayacak, yarı yolda tıkanacaksa durumu riske etmek istemiyoruz. 3-5 kişi atılır da kapı önünde bir direniş başlarsa bu şubeyi yok yere meşgul eden verimsiz bir iş oluyor. Can sıkıcı bir hal alıyor. Ve biz başarının kesin olduğuna kanaat getirene kadar üyelik yapmayı tercih etmiyoruz. Yine de talebinizi merkeze ileticeğim.*”

O gün yorgun argın evlerimize döndük. Talebimiz dördüncü görüşmenin sonunda Genel Merkez'e iletildi. 30-40 kişilik bir öncü grup sağlandığı takdirde üyeliklere başlanacağı söyleniyordu. Biz elbette sevindik. Aylarca sürececek yeni bir oyalama sürecinin başladığından habersizdik. Sendika ile yaptığımız fabrika ve bölüm toplantıları sıklaşarak devam ediyordu. Bahsi geçen sayıyı çoktan aşmıştık. Üyelikleri tekrar gündeme getirdiğimizde sanki bunca şey konuşulmamış ve sözler verilmemiş gibi 70-80 kişinin katılacağı bir toplantıdan sonra üyeliklerin başlatılabileceği ifade edildi.

İşin dikkat çekici yanı, günler aylar geçiyor, sendika bizi 15 günde bir Aksaray'a çağırmanın, orada bize çay-kahve, poğaçaya-börek ısmarlamanın ötesinde hiçbir faaliyette bulunmuyordu. Bunun üzerine biz kendi aramızda, çalışmanın henüz ulaşmadığı tek bir bölüm dahi bırakmamayı ve her fabrikada komiteler kurmayı kararlaştırdık. Kendi çabalarımızla onlarca toplantı gerçekleştirdik. 12 saat çalışmamıza, yorgunluklarımızı aldırmadan gecemizi gündüzümüze katıp çabaladık.

Nitekim çok geçmeden 1000 kişilik KOROZO'da çalışmanın ulaşmadığı neredeyse tek bir bölüm dahi kalmadı. Sendikalaşma mücadelesi yüzlerle ifade edilebilecek bir sayıya ulaştı. Sendikanın talebi üzerine bu çalışmanın içerisinde bulunan işçilerin isim ve bölüm listesini kendilerine ulaştırdık. Biz listeyi verince üyelikler başlayacak diye beklerken önümüze bu kez de 600 sayısı çıkartıldı. Ve genel merkezin geniş katılımlı bir toplantıyla herkesi görmek istediği ifade edildi. Biz de çalışmanın ancak süreç içerisinde genişleyerek 600 kişiye ulaşabileceğini, üyeliklere ise vakit kaybedilmeden başlanması gerektiğini ifade ettik. Ayrıca bu kadar kalabalık toplantıları sağlıklı bulmadığımızı, bir ihbarcı çıktığı takdirde bunca emeği heba edebileceğini ekledik. Zira biz o zamana kadar,

belli sayıda işi çekip çeviren insan hariç, farklı fabrikalardan ve bölümlerden insanları gizlilik gereği tercihen, neredeyse hiç yan yana getirmiyorduk. Her bölümden arkadaşlarla ayrı ayrı görüşüyorduk. Sendikanın ısrarı üzerine bölümler ve fabrikalar arası geçişgenliğin olduğu bir dizi toplantı da yapmış olduk. Ancak yüzlerce işçinin katıldığı bir toplantı 12 saat çalışan, vardiyalı çalışan tüm bunları da bir tarafa koyalım, bir üyenin dahi olmadığı yerde ne kadar mümkündür? Petrol-İş yüzlerce işçiyi karşısında görmeyi isteyip kendisini garantiye almaya çalışırken olası bir sızmada işçilerin işten atılmasını hiç önemsememiştir.

Sendikanın bizi oyaladığı genel kanaati, çalışmanın öncülere başta olmak üzere çok sayıda arkadaştaki hasıl oldu. Bunun üzerine iki bölümdeki arkadaşlar (**Lider** ve **İdeal** fabrikalarının **Extruder** bölümleri) Ağustos ayında zam isteme kararı aldı. Arkadaşlarımızın böyle bir eyleme geçmesinin gerisinde sendikanın oyalayan tutumlarından duyulan rahatsızlıkla, sendikadan umudu keserek kendi tepkilerini ortaya koyma istekleri vardı. Bu iki bölüm zam talebinde bulunmayı, patron kabul etmezse de hep birlikte 8 saat basıp (**KOROZO fabrikasındaki işçilerin, geçmişi uzun yıllara uzanan geleneksel bir eylem biçimi**) iş bırakmayı kararlaştırdılar.

Biz ilk başta, arkadaşların bu haklı tepkisinin zamansız, hazırlıksız olduğundan olmaması gerektiği düşüncesindeydik. Ancak eylemi yapmakta bir dizi bölüm ısrarcı olunca bu bölümlerin açığa çıkmaması ve tepkinin güçlenmesi için eylemi yayma hedefiyle hareket ettik. Ve bu bölümlerdeki insanlarımızı başarıya ulaştıkları için belli ikazlarda ve önerilerde bulunduk. Lider Wicket bölümü zam talebinin cevapsız kalması üzerine makinaları kapatıp iş bırakarak, Kişisel Bakım (dilimleme) bölümü yine dayanışma amacıyla iki defa makinaları kapatarak harekete katıldı. **Extruder** bölümlerindeki arkadaşlarımız firesiz olarak 8 saat basıp fabrikadan çıkış yaptığı esnada; **Sareks** ve **Roto** fabrikalarında kimi bölümlerindeki işçiler toplanıp zam istemeye gidiyordu. Başka bir bölümde de tüm işçiler ustabaşları da dahil zam talebiyle imza topladılar.

Sendika kısmen haklı gerekçelerle 8 saat eyleminin yerinde olmadığını ifade etti. Bu tutum niyetinden bağımsız olarak 8 saat hareketinin durulması ile sonuçlandı. Ve eylemlilik hali tüm fabrikalara yayılıp genel bir hal alamadan geri çekilmiş oldu. Ardından tahmin edilebileceği gibi patron saldırıya geçip aramızdan 13 kişiyi işten çıkarttı. İşin garip yanı bu aksi bir sonuç doğurdu. Tahmin edilebileceğin aksine, fabrikadaki pek çok işçiyi öfkeleniren bu durum, çıkarmalar henüz devam ediyorken onlarca yeni işçinin sendikalaşmaya dahil olmasına yol açtı.

Bu bölümlerde zam talepli tepkinin açığa çıkması hiç de tesadüf sayılmaz. Çünkü dönüp baktığımızda buradaki arkadaşların önemli bir kısmında sendikaya dönük bir tepki oluşmuştu. Tepkilerini buradaki arkadaşlar “nerdeyse 1,5 yıl oldu sendikanın adı var ama kendi yok. Bu sendikanın üyelik falan da yapacağı yok. Bari biz kendimiz söke söke alalım şu zammı. Başka çaresi kalmadı” şeklinde de ifade ediyorlardı. Üyeliklerin konuşulduğu süreçte sendikanın çalışmayı güçlendirme çabası olmuş olsaydı elbette bu arkadaşlar daha sabırlı davranıp, (o zamana kadar fazlasıyla yaptıkları gibi) örgütlenmenin bir an önce tamamlanması için canla başla çalışıyorlardı. Ancak sendikanın ısrarla üyelikleri yapmaktan kaçtığına şahit olmaları; arkadaşlarımızı, emeklerinin karşılığını

alamayacaklarını düşünmeye sevketti. Ve sonuçta böyle bir eyleme zamansız biçimde girişildi. Bu süreçte ardi ardına 35 arkadaşımız sendika çalışmasının bilinmesiyle işten çıkarıldı. Atılmalar hala sürmektedir.

Sendikamız işten çıkartılan arkadaşlara başta avukat tutmaya dahi yanaşmadı. Avukat desteği sunmamalarını da üye olmayışına dayandırdılar. Oysa yüzlerce üye olmak isteyen işçiyi üye yapmayan yine sendikanın kendisiydi, destek sunmamak için üye olmayışını bahane eden de. İlerleyen günlerde merkeze dönük epeyce baskıdan sonra vekalet ücretlerinin ve noter masraflarının karşılanacağı ve hukuki yardımda bulunulacağı açıklandı. Öncesinde sendikanın Altunizade’deki Genel Merkezi’nde bir merkez yöneticisi ile yaptığımız görüşmede bize sendikanın fabrikayı örgütlemekte istekli olduğu ve şubenin olumlu görüş belirttiği takdirde üyeliklere başlanacağı ifade edilmişti. Oysa defalarca şahit olduk ki, görüşmekte olduğumuz **Petrol-İş İstanbul Şubesi** üyeliklerin başlamasını pek çok kez talep ettiği halde genel merkez buna onay vermedi. Sendikal çalışma yürüttüğü için öncü işçiler ardi ardına işten çıkarılırken sendika kılını dahi kıpırdatmadı. Bu saldırılara direnişle yanıt vermedi, direnişi sırtında yük olarak gördü.

Ve aradan geçen bunca zamana rağmen, halen sendikamızın ortada esasa ilişkin bir adımı bulunmuyor.

Şimdi soruyoruz:

- Bir işkolunda çalışan işçilerin, birlikte örgütlenme çalışması yürüttükleri sendikaya üye olmak istemesi yersiz ya da aşırı bir istek midir?

- Bir seneye yakın süredir bir işletmede örgütlenme çalışması “yürüten” bir sendikanın, görüşülen işçilerin yüzlerce kişiye ulaşmasına rağmen tek bir işçiyi dahi üye yapmaya yanaşmaması ne ile açıklanabilir?

- Bir sendikanın işlevi, işçilere iki haftada bir çay-kahve, pasta-börek ısmarlamaktan mı ibarettir?

- **Petrol-İş Sendikası KOROZO Ambalaj AŞ**’de örgütlenme adına hangi adımları atmıştır? Suya sabuna dokunmadan, direnmekten kaçarak 1000’i aşkın işçinin çalıştığı bir fabrika nasıl örgütlenbilir?

- Bir sendika, sendikalaşma çalışması yürüten bir işçi işten çıkarıldığında avukat tutmayıp, hukuki yardımda dahi bulunmayacaksa, sendikalaşma çalışması yürüttüğü için işten atıldığında, işçi sendikayı yanında göremeyecekse o sendikanın varlık sebebi nedir?

- **Sendikal Güç Birliği Platformu**’nun (SGBP) motor gücü olduğuyla övünen, ülkedeki en ilerici ve demokratik sendika olduğu iddiasında bulunan Petrol-İş, yatırım öncesinde fizibilite raporu çıkartan, kâr en üst düzeye, riski ise en alta çekmeyi amaçlayan bir holding midir, yoksa işçi sınıfının bir mücadele örgütü müdür? Yetkiyi alması garanti değilse üye dahi yapmayan bir sendika mıdır yoksa şirket mi?

İşçi kardeşler!

İşte ilerici ve demokrat geçinen **Petrol-İş Sendikası**’ndaki bürokrasi gerçeği ne yazık ki bu. Sendikaları içeride kirli koltuk kavgalarının sahnesi, seçimlerde ise piyasa partilerinin arka bahçesi haline getirenlerin işçi sınıfına ne gibi bir yararı dokunabilir. Sendikal bürokrasi örgütlenme faaliyetine “çalışma açığa çıkar da patlarsa işçilere sahip çıkmayıp, cami avlusuna bırakırım, olur da işçiler bu süreci başarısız

pastanın üstüne konarım” mantığıyla yaklaşmaktadır.

Biz işçiler zaten işyerinde patronlar tarafından yeterince sömürülmüyoruz gibi bir de bu ağalar-beyler tarafından emeğimiz sömürülüyor. Birçok işçi arkadaşımızın sendikalara ve mücadeleye olan güveni tahrip ediliyor. Ancak unutulmamalı ki her geçen gün, daha fazla işçide sendikal bürokrasiye dönük öfke biriktirmektedir. Onca güçlüğü göze alıp örgütlenme çabasına girişen işçileri yalnız ve sahipsiz bırakan ve böylece patronun ekmeğine yağ sürenleri artık daha iyi tanıyoruz.

İşçi hareketi, sırtımızdaki bu kamburdan kurtulmadan ilerleyemez. Bizim mücadele mevzilerimize çöreklenmiş, koltuğuna ve rahatına düşkün, çıkarıcı sendika patronlarıyla hesaplaşmadan anlamlı bir ilerleme kat edemeyiz. Bu nedenle, tüm işçi sınıfının ve emekçi kardeşlerimizi bütün bir sendikal bürokrasiden hesap sormaya çağırıyoruz.

Petrol-İş Sendikası yöneticileri...

Düzce’de yeni örgütlenen Standart Profil Fabrikası’nda yapılan ilk toplu sözleşme; oradaki işçi arkadaşların onayı alınmadan, firma yönetimiyle sessiz sedasız imzalandı. Biz doğrusu, “*Her fırsatta siz en demokrat sendikayız demiyor musunuz? Kime sordunuz da böyle geri bir sözleşmenin altına imza attınız?*” diye tepki gösteren ve sendikanın merkez yöneticilerinin yakasına yapışan Standart Profil işçisi kardeşlerimizi şimdi daha iyi anlıyor ve eylemlerini sahipleniyoruz.

Belki pek çok hain, patron yanlısı sendika gibi doğrudan işçilere ihanet etmiyor olabilirsiniz. Ancak edilgen ve geri tutumlarınız, kendinizi riske etmemek adına görevlerinizi yerine getirmekten kaçmanız işçi davasına zarar veriyor. Sınıf mücadelesinde biz işçileri, patronlar karşısında yalnız ve savunmasız bırakıyorsunuz. Arkamızda durmanız, yanımızda olmanız gerekirken bizi ortada bırakıyor ve böylece patronun elini güçlendiriyorsunuz. En basitinden onca zamana ve emeğe rağmen bizleri üye yapmamakta “direnmeniz” patronun ve uşaklarının eline malzeme veriyor. Bizlerin üyeliklerine karşı gösterdiğiniz direniş KOROZO sermayedarlarına gösterseydiniz bugün eminiz ki KOROZO işçilerinin mücadelesi başka bir aşamada olurdu. Bugün fabrikada yönetim ortalığı bulandırmak için kalkıp “biz sendikayı satın aldık, elimizde listeler var” diyebiliyorsa sizlerin tutumu bu iddialara zemin hazırlamıştır. Arkadaşlarımızın sendikaya olan güvenini zedelenmesine yol açıyorsunuz. Atmadığınız adımlar, işverenin ayak oyunlarına ve şeytanlıklarına inandırıcılık katıyor. Sonuç olarak istesenez de istemeseniz de işverene hizmet etmiş oluyorsunuz.

Siz kendi hatanız nedeniyle karşılaştığınız işçilerin demokratik bir tepkisine kızcağınıza, sağda solda “gerekirse Standart Profil’i sileriz, işçilerin hepsini postalarız” diye dolanacağınıza; şapkanızı önünüze alıp bir düşünün. “Acaba biz bir yerde yanlış mı yapıyoruz” diye sorgulayın kendinizi. Öteki türlü Türkiye sendikal hareketindeki en demokratik sendika olmakla övünen Petrol-İş yönetimi, işçi sınıfının daha çok ‘demokratik tepkisiyle’ karşı karşıya kalacaktır. İşçi sınıfının mücadelesinde hesap sorulacakların yanına eklenecektir.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kahrolsun sendika patronları!

İşçiler sendika yönetimine!

KOROZO Ambalaj İşçileri

17 Kasım 2013

TKİP'nin 15. yıl etkinliğinde yapılan konuşma...

Kapitalist barbarlık ka proletarya devrim

Değerli dostlar, yoldaşlar,

Bugün Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 96., partimizin kuruluşunun 15. yıldönümünü kutlamak için toplanmış bulunuyoruz. Bu anlamlı günde bizi yalnız bırakmayan ve coşumuzu paylaşarak etkinliğimizi onurlandıran herkesi içten devrimci duygularla selamlıyorum.

"Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!"

Gecesi'ne hoş geldiniz!

Gecemizin şiarı, günümüz dünyasında işçi ve emekçi kitlelerin önündeki biricik seçeneğe işaret etmektedir. Zira kapitalizm çoktandır miadını doldurmuş ve her bakımdan iflas etmiştir. Kendisiyle birlikte insanlığı da durmaksızın uçuruma sürüklemektedir.

Kapitalist barbarlığın faturası

Yaşlı dünyamız uzun dönemdir kapitalist barbarlığın pençesinde kıvranıyor. 19. yüzyılın sonlarından bu yana insanlık, uygarlık ve doğa hiçbir zaman olmadığı kadar büyük yaralar almış bulunuyor. İnsanlığın verili tarihi düşünüldüğünde çocuk sayılabilecek kapitalizm, bir yüzyılın içine iki büyük paylaşım ve yağma savaşı, sayısız gerici-bölgesel çatışma, bir o kadar da halklar boğazlaşması sığdırdı. Keza milyonlarca yıllık evrimin sonucu dengeye kavuşmuş kadim dünyamızın doğal yapısında korkunç tahribatlar yarattı. Dünyanın her yerinde insani gelişmenin evrensel kazanımlarını çürümenin ve kokuşmanın bataklığına sürükledi.

Emperyalist barbarlık son 20 yılda ise neredeyse hiçbir engele takılmadan yol aldı. Tam da "tarihin sonu"nun ilan edildiği bir evrede dünyanın birçok bölgesi yeniden savaş ve yıkım arenasına çevrildi. Büyük Ekim Devrimi'nin açtığı yolda kardeşçe birarada yaşayan, kurtuluş mücadeleleriyle emperyalist

boyunduruğu parçalayan halklar, Sovyetler'in çökmesinin ardından yeniden boğazlaşmaların içine itildiler. Silahlanma yarışı, militarizm, emperyalist saldırganlık, ırkçılık, şovenizm ve yabancı düşmanlığında büyük bir patlama yaşandı.

Bu tablonun gerisinde, ağgözlü dünya burjuvazisinin, sistemin çok yönlü olarak yaşadığı tıkanmayı yönetme çabası yatmaktadır. Özellikle son 30 yıl boyunca işçi ve emekçi milyonlara yeni ekonomik-sosyal yıkım politikalarıyla adeta kan kusturuldu. Bu politikaların uygulanması, demek oluyor ki kapitalist barbarlığın devamı için, her türlü kirlî, kanlı, gerici yöntem uygulandı. Türkiye de dahil birçok yerde askeri faşist cuntalar tezgahlandı, sayısız katliam örgütlendi.

Devrimler dönemine doğru

Fakat hiçbiri kapitalist barbarlığın derdine derman olamadı, olamazdı! Zira kapitalizm bir yandan kendi mezar kazıcısı olan proletaryayı bizzat yaratmış ve sürekli büyütüyorken, diğer yandan kendi yok oluşunu hazırlayan çelişiklere, aşırı üretim bunalımlarına, yok edici savaflara, sürekli altüst oluş dinamiklerine de kaynaklık etmektedir. Tarihin çöp sepetine atılmak, onun kaçınılmaz sonudur. Tam da bunun ürünü olarak, emperyalist-kapitalizmin günümüzdeki çok yönlü bunalımı ve iflası derinleşip yayılmaya devam ediyor.

Partimiz insanlığın yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girdiğini erken bir evrede tespit etmişti. Bunalımlar ve savaşlar artık gündelik olgular olarak orta yerde duruyor. Bu konuda artık hiçbir tartışma kalmamıştır. Ve biz hiçbir şüphe duymaksızın iddia ediyoruz ki, bu tablo mutlaka devrimlerle tamamlanacaktır.

Bilimin ve tarihin verilerini bir yana bıraksak bile,

gözlerimizin önünde cereyan eden gelişmeler bunun tartışmasız habercisidir. Günümüzde dünya ölçüsünde izlediğimiz geniş çaplı toplumsal hoşnutsuzluklar, çok çeşitli biçimleriyle kitlesel hareketlilikler, yer yer halk isyanlarına varan mücadeleler, tümü birarada, yeni bir devrimler döneminin yaklaşmakta olduğunun dolaysız göstergeleridir. Bunlar büyük toplumsal devrimlerin bugünden kendini hissettiren öncü sarsıntılardır. Öncü sarsıntılar çoğalıyor, yayılıyor, en umulmadık ülkeler üzerinden kendini gösteriyorsa, insanlık yeni bir devrimler dönemine de adım adım yaklaşıyor demektir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, dünyanın dört bir yanında sürmekte olan militan mücadelelerin sağaltıcı rüzgarını soludukça, deneyim, bilinç ve örgütlenme bakımından gelişecek, yeniden Yeni Ekimler'in yoluna yöneleceklerdir. Aynı süreçler devrimci önderlik ihtiyacını karşılamının koşullarını da yaratmaktadır. Halihazırdaki en önemli sorun budur. Diğer bir deyişle, kapitalizmin ancak proleter devrimlerle mezara gömüleceği fikrinin işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde örgütlü bir güce dönüştürülmesidir. Sınıf ve emekçi kitle hareketlerinin "başka bir dünya mümkün" belirsizliğinden sıyrılıp, yeniden proletarya sosyalizmi eksenine oturtulmasıdır.

Yeni tarihsel dönemde Türkiye

Yeni tarihsel dönemin tüm belirtileri günümüz Türkiye'si üzerinden de görülebilir. Geçtiğimiz on yıllar boyunca kapitalist bunalımın, ekonomik ve sosyal saldırıların, siyasal gericiliğin en çok etkilediği ülkelerden biri oldu Türkiye. 1980'lere 24 Ocak kararları ve 12 Eylül darbesinin karanlığı altında girildiği, '60'lı ve 70'li yılların devrimci yükselişinin birikimleri acımasızca yok edildiği halde, Türk burjuvazisi 2000'li yıllara büyük bir ekonomik çöküntüyle girdi. Egemenler sosyal mücadeledeki zayıflığı büyük bir imkana dönüştürdüler. Dinci partinin önce hükümet, giderek de iktidar olması rejim krizine yol açsa da, son 11 yıl burjuvazinin palazlanma dönemi oldu. Çalışma saatleri uzatıldı, esnek üretim ve taşeronlaştırma yaygınlaştı, ücretler eridi, örgütsüzlük derinleşti. AKP iktidarının ölçsüz saldırganlığı altında siyasal hak ve özgürlükler alanındaki kırıntılar dahi gaspedildi.

Fakat uzun yılların tüm bu saldırıları, başta işçi sınıfı ve emekçi kitleler olmak üzere toplumun ezilen kesimlerinde büyük bir hoşnutsuzluk ve tepki de biriktirdi. Rengini işçi sınıfından alan kitle hareketi SEKA, TEKEL, 1 Mayıs örneklerinde olduğu üzere dönem dönem gündemi belirleyecek şekilde hep sahnede oldu.

Başında dinci gericiliğin olduğu Türk sermaye devleti, son yıllarda emperyalizmin bölgesel tetikçisi

arşısında tek seçenek i ve sosyalizmdir!

rolüyle iyice uçuruma sürüklenmeye başladı. Polis devleti uygulamaları ile faşist baskı ve terörde tüm sınırlar aşılırken, ekonomik çöküntü ve sosyal patlama birikimlerinde de artış yaşandı. Gerek Kürt sorunu konusunda saplandığı çıkmaz, gerekse Suriye üzerinden komşu halklara yönelik saldırgan politikalar, sermaye iktidarının kaçınılmaz sonunu hızlandıran etkenler olmayı sürdürüyorlar.

Haziran Direnişi'nin açtığı yol

Ve nihayet tüm bunların bileşkesi, dinsel gericiğinin toplumsal yaşamın her alanına yönelik müdahalesine, AKP iktidarının ölçsüz saldırganlığına ve despotluğuna karşı tepkiyle birleşip, büyük bir sosyal patlamaya yol açmış bulunuyor. AKP iktidarı kendini en güçlü hissettiği bir dönemde, örneğin Kürt hareketini "İmralı görüşmeleri" ile bir kez daha oyaladığı ve çözüm aldatmacasını tüm topluma yutturmuş görüldüğü günlerde, 11 yıllık iktidarlaşma sürecinin en ağır sarsıntısını yaşadı. O artık, Haziran Direnişi'nin şokuyla eski özgüvenini ve moral gücünü yitirmiş olarak, geleneksel gerici tabanını tutmanın derdine düşmüş durumdadır. AKP şefinin hala sürdürdüğü toplumsal yaşama yönelik gerici saldırıların gerisinde bu vardır.

Parti olarak, Türkiye'de burjuva gericiğinin boğucu kuşatmasının geçici olmaya mahkum olduğu konusunda baştan beri net bir bilince sahibiz. Haziran Direnişi'ni hem tarihsel dönem tespitlerimizin, hem de Türkiye'nin devrimci geleceğine olan güven ve iyimserliğimizin tartışmasız bir doğrulanması sayıyoruz. Bu ülke '60'ların, '70'lerin büyük devrimci uyanışlarını boşuna yaşamadı. Bu topraklar inkarın ve asimilasyonun karanlığında boğulmak istenen, üstelik bir zamanlar büyük bölümü dinsel tutuculuğun etkisindeki Kürt halkının özgürlük uğruna solcu uyanışına ve isyanına tanık oldu. Bu topraklar 30 yıldır sermaye iktidarının sınırsız terörü ve faşist ablukasıyla süregelen zorlu döneme rağmen, '89 işçi baharını, '94-'96 kitlesel çıkışlarını, sayısız işçi eylemini, TEKEL gibi direnişleri, Taksim 1 Mayısları'nı gördü. Bu zorlu tarihsel kesit her şeye rağmen militan faaliyet ve örgütlenmeden vazgeçmeyen, sokakları, işkencehaneleri, mahkemeleri, zindanları direniş alanına çeviren devrimciliğe de tanıklık etti. Nihayet bu topraklar, ideolojik-politik önderlik planındaki muazzam zaafalarına karşın sol ve devrimci akımlarımıza en ileri fedakârlıkla donanmış sayısız insan ve kaynak verdi.

Bütün bunlar, Türkiye'deki devrimci damarın en elverişsiz koşullarda dahi diri kaldığının, toplumun Ortaçağ karanlığına tümüyle hapsedilemeyeceğinin en yalın ifadesidir. Dolayısıyla Haziran Direnişi, tam da militan çatışmalar içinden yükseltelen şiar da dile

getirildiği gibi, henüz daha bir başlangıçtır. Kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini kaçınılmaz biçimde devrimci sınıf mücadelesi alanına yönelteceğinden en ufak bir şüphe duymuyoruz.

Kürt sorunu açmazı, kuyrukçuluk ve devrimci çözüm

Bugün düzenin en temel açmazlarından biri de Kürt ulusal sorunudur. AKP iktidarı 2012 yazında yaşadığı sıkışmadan kurtulmak için, bir kez daha Kürt hareketinin düzen içi siyasi çözüm zaafına oynadı. 2013'e girilirken ilan edilen ve tümüyle bir seçim yatırımı olduğu baştan belli olan son İmralı oyalaması, daha baştan ilan ettiğimiz üzere bir kez daha hüsrarla sonuçlanmış bulunuyor. Gündeme getirildiği anda dahi herhangi bir inandırıcılığı olmayan bu oyunun hala da sürdürülebilmesi ise akıl almaz bir durumdur.

Kendisinden demokrasi beklenen, demokratikleşme projeleriyle bölgesel güç olma hevesi okşanan, tepeden tırnağa kokuşmuş Türk sermaye devleti bugün Suriye'de çeteleri sevk ve idare eden başlıca kirli savaş kurmayıdır. Rojava'da Kürt halkına karşı yürütülen kanlı savaş her şeyden önce onun eseridir. Buradan Kürt hareketine ve tüm demokratik cumhuriyet kuyrukçularına sormak istiyoruz. İnkâr ve ezmekten başka bir şey bilmeyen, açılım derken bile Kürt silahlı direnişini imha etmeyi kasteden, Kürtçe'yi "bilinmeyen bir dil" diye aşağılayan bir zihniyetin Kürt halkına yeni zulüm ve acılardan başka bir şey vermeyeceğini görmek için, daha ne kadar aldatmaca sahnelenmelidir?

İsrarla vurgulamaya devam edeceğimiz; geçmişten bugüne elde edilen fiili kazanımlardan atılan güdük adımlara kadar herşey sadece ve sadece Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ürünüdür. Partimiz Kürt halkının her türlü kazanımını yürekten desteklemekte,

işçi sınıfı ve emekçi kitleleri de buna sevk etmeye çalışmaktadır. O bunu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız savunulması ve her türlü ulusal ayrıcalığa ve eşitsizliğe karşı mücadele edilmesi devrimci sorumluluğu ile birlikte ele almaktadır. Kürt halkına karşı sorumluluklarına yaklaşımını olduğu kadar, devrimciliği bir yana bırakmış ilerici Kürt ulusal hareketine karşı tavrını da bu belirlemektedir.

Bugün reformist Kürt hareketinin kuyruğundan ayrılmayanlar, bu tutumlarını Kürt halkının mücadelesine destek vermek olarak sunuyorlar. Oysa bu hem Kürt hareketine hem de Kürt halkına karşı bir sorumsuzluktur. Kürt sorununun düzen içi sularda sürdürülmesine, özgürlük tutkusuyla ayaklanmış Kürt halkının devrimci dinamizminin ve enerjisinin heba edilmesine katkıda bulunmak asla dostluk olamaz.

Kuyrukçu reformistler yıllardır, Kürt ulusal sorunu çözülmeden hiçbir şey çözülmez diyerek, kendi asli sorumluluklarından, yani işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanılması çabasından yan çizmektedirler. Oysa, tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin, sosyalist iktidar hedefiyle sermaye egemenliğine karşı devrimci savaşımı örgütlenmeden Kürt sorunu gerçek ve kalıcı bir çözüme kavuşmaz. Partimizin iki ulusun emekçilerine sunduğu ve programatik ifadesini "Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!" çağrısında bulan yegane kalıcı çözüm yolu tam da buradan geçmektedir.

Sosyal çalkantılar ve devrimci hazırlık

Ulusal sorunun çözümünde olduğu gibi, Türkiye'nin genel toplumsal yaşamını saran burjuva gericiğinin kara bulutlarını dağıtacak güç de sadece ve sadece işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin birleşik devrimci mücadelesidir. Haziran Direnişi bunun taptaze bir örneğidir. Düzenin çok yönlü faturaları işçi ve emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğu gün ben gün büyütmekte, sürekli yeni

patlamalar mayalamaktadır. Devrimci partinin görevi mayalanmayı hızlandırmak ve devrime hazırlanmaktır. İşçi sınıfını devrime kazanma çabasını bizzat sınıfın bağrında kesintisizce sürdürmektir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin birleşik devrimci mücadelesi böyle gelişecek, sınıfın devrimcileşmesi böyle sağlanacaktır. Burjuvazinin her türlü karanlığı bu sayede dağıtılacak, kapitalizmin barbarlığı böyle durdurulacaktır.

Parti, sınıf, devrim!

Ekim Devrimi işçi sınıfının tarihsel misyonunu ve karşı konulmaz gücünü insanlığın en ileri eylemi olarak tarihe yazmıştı. Fakat o aynı zamanda Bolşevik Parti şahsında işçi sınıfının tarihsel kurmayının rolüne de ışık tutmuştu. Tunus-Mısır patlamalarından Haziran Direnişi'ne, oradan Brezilya'daki ve Mısır'daki yeni halk hareketlerine, son yılların büyük halk hareketleri dalgası, hem sınıfın devrimci inisiyatifinin, hem de devrimci parti ihtiyacının yakıcı önemini bir kez daha ortaya koymuştur.

Haziran Direnişi'nin yaşandığı bir dönemde Türkiye sol hareketi bunu tümüyle unutmuş görünüyor. Solda bugün, birincisi Kürt hareketi ekseninde, ikincisi reformist-parlamentarist ekseninde iki odaklaşma vardır ve ikisi de devrimcilikle alakalı değildir. Reformist odakların Haziran Direnişi'nden çıkarabildiği tek sonuç, parlamenter hayalleri büyütme, kuyrukçu reformist çatılara cila çekmek olmuştur. Devrimci hareket cephesinden ise ideolojik ve örgütsel çizgilerdeki derin kırılmalar ve yıllara yayılan erozyon sonucunda neredeyse elle tutulur bir şey kalmamıştır. Bir-iki istisna dışında dünün devrimci parti ve örgütleri tasfiyeci cereyana direnememiş, ezici bölümü devrimci örgüt iradesini yitirmiştir. Kimileri reformistleşme süreçlerini soldaki iki reformist odaktan birine kapaklanmakla tamamlamış, kimileri ise geçmişin birikim ve değerlerini hiç ederek ciddiyetsiz posalara dönüşmüştür.

Uzun zamandır partimiz devrimci ekseni tek başına doldurmak sorumluluğuyla karşı karşıya bulunmaktadır. Zira devrimci sınıf, devrimci ideoloji, devrimci örgüt birliğini ısrar ve inatla sınıf ekseninde ve illegal-ihtilalci temelde kurma iradesini yalnızca TKİP taşımaktadır. Bunun içindir ki, işçi sınıfına önderlik ihtiyacına, ancak Marksizmin proleter sınıf özünü ve devrimci yöntemini kavramış, tüm enerjisi ve gücünü sınıfı devrime kazanma çabasına endekslemiş yeni Ekimlerin partisi TKİP yanıt verebilir.

TKİP taşıdığı misyonun ve omuzlarındaki ağır yükün bilincindedir. O bu sorumluluğa, yalnızca işçi sınıfı devrimciliğinin seçkin temsilcileri olan Habipler'in, Ümitler'in, Haticeler'in, Alaattinler'in partisi olarak değil, geçmişten bugüne devrim yolunda bedel ödeyen tüm kuşakların, geçmiş devrimci birikimimizin mirasçısı olarak yaklaşıyor. İdeolojisiyle, sınıf kimliğiyle, illegal-ihtilalci örgütsel yapısıyla, yarattığı değerler sistemiyle TKİP, bugün bu mirasın tek tutarlı, ciddi ve samimi taşıyıcısı olduğunu ispatlamıştır. Tarih, partimiz şahsında işçi sınıfı hareketiyle bilimsel sosyalizmin devrimci birliğini sağladığımızı, böylece ödenen her bedelin, harcanan her emeğin karşılığını bulduğuna da tanıklık edecektir.

Sizleri partimiz adına devrimci duygularla bir kez daha selamlıyorum.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

9 Kasım 2013

www.tkip.org

Parti örgütlerinden mesajlar...

“Partimizin yol göstericiliğinde kavgayı büyütüyoruz!”

Dostlar, yoldaşlar!

Ekim Devrimi'nin 96., partimizin kuruluşunun 15. yıldönümünde “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarıyla düzenlediğiniz etkinliği yoldaşça selamlıyoruz.

Partimizin “bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi” değerlendirmesinin her açıdan kendini doğruladığı tarihsel bir süreç yaşıyoruz. Dünya kapitalizmi onulmaz bir krizle cebelleşiyor. Ortadoğu'da emperyalist savaş ve saldırganlığın tozu dumanı yükseliyor. Bunlara karşın dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler hak ve özgürlükleri için meydanları zaptediyor.

Türkiye'de de durum farklı değil. Ekonomik ve siyasal krizlerle boğuşan sermaye düzeni, işçi ve emekçiler üzerindeki kölelik prangalarını kalınlaştırıyor, açlık, sefalet ve yoksulluğu derinleştiriyor.

Böyle bir ortamda Türkiye'de de yeni bir dönem yaşanıyor. Emekçi kitlelerin yıllardır biriken öfkesinin patlaması ile yaşanan Haziran Direnişi, yeni bir toplumsal mücadele dönemine girdiğimizi müjdeliyor.

Ekim Devrimi ile başlayan tarihsel süreç bir yana, Türkiye'deki son gelişmeler bir kez daha devrimci parti önderliğine olan yakıcı ihtiyacı ortaya koyuyor. Haziran Direnişi'nin de gösterdiği gibi, ne kadar kitlesel ve militan olursa olsun, devrimci öncülle buluşamayan, devrimci bir program ekseninde harekete geçemeyen toplumsal mücadele çıkış yönünü bulamama akıbeti ile yüzyüze kalıyor.

Tam da bu durum partimizin tarihsel rolüne işaret ediyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri devrimci politikaya kazanacak, yönlerini kurulu düzenin yıkılmasından yana çevirecek ve devrimci iktidar perspektifi ile mücadeleye sevkedecek tek gücün devrimci parti olduğu, somutta da partimiz olduğu kendisini tüm açıklığı ile ortaya koyuyor. Zira son direniş süreci, geleneksel sol hareketin sermaye düzeniyle hesaplaşma bakışı, gücü ve iradesini yitirdiğini bir kez daha göstermiş bulunuyor.

Yeni dönem sert mücadelelere, burjuvazi ve işçi sınıfı arasında çetin geçecek kavgalara gebe. Ve eminiz ki yeni dönem, Türkiye'de ve dünyada proleter devrimlere gebe.

Komünistler olarak tüm alanlarda bu sürece, yani devrime hazırlanıyoruz. Özlemlerimizin ve devrimci savaşımızın kurmayı partimizin yol göstericiliğinde kavgayı büyütüyoruz. Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin yoldaşlardan aldığımız parti bayrağını, onların devrimci anılarına olan sadakatimiz ve bağlılığımızla yükseltiyoruz.

Bir kez daha etkinliğinizi selamlıyor, tüm dost ve yoldaşlarımızı parti ve devrim davasının olanca sıcaklığı ile kucaklıyoruz.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

TKİP İstanbul İl Komitesi

“Devrime hazırlanıyoruz!”

Merhaba dostlar, merhaba yoldaşlar!

Sokakları ısıtan direnişin sıcaklığından merhaba.

Kızılay Meydanı'nı zapteden, başbakanlık binasını kuşatan barikatlardan merhaba.

Mamak'ta kavga ateşini harlayan emekçilerden, ODTÜ'de direnişe duran gençlerden merhaba.

Dikmen'de günlerce polis ordularını çaresiz bırakan, Batıkent'te Ethem'in evinin önünde “ağlama ana evlatların burada” haykırışıyla sokakları inleyen yüreklerden merhaba.

Ostim'de, Sincan'da hayatı ilmek ilmek ören işçilerden, barikatlarda militanca dövüşen kadınlardan merhaba.

Sermayenin başkentinde dalgalanan kızıl bayrağımızdan merhaba.

Merhaba umudumuzun güvencesi, özlemlerimizin kurmayı, aklımız, bilincimiz, yüreğimiz.

Merhaba karanlığı aydınlatan meşalemiz, yolumuzu gösteren rotamız, partimiz.

Merhaba 15. yılımız.

Dostlar, yoldaşlar!

Devrime hazırlanıyoruz.

Fabrikalarda, atölyelerde kanımızı içenlere,

Halkları savaş ve saldırganlıkla kıyımdan geçirenlere,

Her geçen gün doğayı, insanlığı yıkıma uğratanlara,

Gençliği karanlıklarıyla boğmaya çalışanlara,

Kadınları aşağılayan, horgören, çifte sömürü ve baskıya tabi tutanlara,

Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemlerini yok sayanlara karşı,

Kapitalizmin karanlığına, emperyalizmin barbarlığına karşı sosyalizmi gerçek kılmak için devrime hazırlanıyoruz.

Evet, biliyoruz ki insanlığın tek ve gerçek kurtuluşudur devrim. Savaşlar, bunalımlar döneminin içerisinden geçerken, bu süreci eninde sonunda tamamlayacak olan devrimlerin umudunu taşıyor, kavgasını veriyoruz. Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan, partimizin yol göstericiliğinde, Haziran barikatlarında bir kez daha sinanan bilincimiz, bakışımız ve irademizle geleceğe yürüyoruz. Attığımız her adımı, yeri göğü sarsacak işçi sınıfımızın tarihi eylemini zafere ulaştırabilme hedefiyle atıyoruz.

Ve artık daha güçlüyüz. Partimiz 15. mücadele yılını geride bırakıyor. İnancımız tam, kararlılığımız nettir.

Sermayenin başkentine işçi sınıfımızın kızıl bayrağını dikeceğiz.

Yaşasın TKİP!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TKİP Ankara İl Komitesi

“Partimiz Bolşevizmin ülkemizdeki temsilcisidir!”

Sevgili dostlar, yoldaşlar!

Ekim Devrimi'nin 96., Partimizin 15. yılı dolayısıyla düzenlenen etkinliği devrimci coşkumuzla selamlıyoruz.

Dostlar!

15. yılına giren partimiz, Ekim Devrimi'ni yaratan o büyük devrimci geleneğin, Bolşevizmin ülkemizdeki temsilcisidir. Oldukça zor bir dönemde, nice zorluklar göğüslenerek, bedeller ödenerek neredeyse sıfırdan yaratılmış, Bolşevizme yararlı devrimci bir kimlik, ruh ve irade ile somutlanmıştır.

Bundan 26 yıl önce geleneksel sol hareketten, onun küçük-burjuva ideolojik-sınıfsal konumundan sert bir kopuş olarak mücadele sahnesine çıkan komünistler, o gün ortaya koydukları iddialarının arkasında sağlam biçimde durabilme başarısı göstermişlerdir. Böylelikle daha başlangıçta, devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıfın organik birliği olarak tanımlanan parti, büyük emeklerle inşa edilmiş, yıkılmaz bir mevzi olarak kazanılmıştır.

İçerisinden geçtiğimiz dönemi “bunalımlar, savaşlar ve devrimler” dönemi olarak tanımlayan partimiz, bu öngörüsünde yanılmamıştır. Son yıllarda dünyayı dolaşan isyan ruhu, Haziran günlerinde ülkemizde de sahne almıştır. Bu büyük kalkışma bugün için geriye çekilmiş olsa da, bunun henüz başlangıç olduğuna eminiz. Çünkü derinleşen çok yönlü bunalım zemininde, savaşlar ve yıkımlar üreten bu düzene karşı insanlığın yanıtı şaşmaz biçimde kitlesel isyanlar ve ayaklanmalar olacaktır.

Fakat Haziran günlerinde de açık bir biçimde ortadadır ki, bu halk hareketleri ve isyanların devrimlerle sonuçlanması için örgütlü siyasal bir sınıf hareketi ve bu harekete önderlik edecek devrimci sınıf partisinin varlığı olmazsa olmazdır.

Bunun için Haziran'dan çıkarmamız gereken en dolaysız sonuç, partiyi her bakımdan güçlendirmek, işçi sınıfını partiye kazanabilmektir. Bu doğrultuda alacağımız mesafe ölçüsünde Haziranlar'dan Yeni Ekimler yaratabilmemiz mümkün olacaktır.

Bu duygu ve düşüncelerle etkinliğimize katılan tüm dost ve yoldaşlarımızı bir kez daha selamlıyoruz.

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Bursa'dan komünistler

Adımlarımızı sıklaştıracak, partiyi büyüteceğiz!

Dostlar, yoldaşlar!

Haziran Direnişi'nde emekçilerin sokaklara taşan öfkesi, ODTÜ öğrencilerinin başkaldırısı, fabrikalarını işgal eden FENİŞ işçileri başta olmak üzere, direniş mevzilerini büyüten işçilerin hak arama kavgasının sıcaklığıyla sınırların ötesinden selamlıyoruz sizleri...

Dünyanın sokakları işçilerin, emekçilerin, gençlerin eylemlerine tanıklık ediyor. Sindirilmiş susturulmuş coğrafyalarda korku duvarları yıkılıyor. Emekçiler yılların köhnemiş düzenine karşı mücadelenin yolunu seçtikçe, sermaye daha bir saldırganlaşıyor. Susturamadığını gözaltına alıyor, tutukluyor, katlediyor... Tüm saldırganlıkları sonuçsuz kalacak, toprağı delen filizler boy vermeye devam edecektir.

Dostlar, yoldaşlar!

96 yıl önce buz kırılıp yol açıldı. Ekim Devrimi tüm görkemiyle, sömürsünü katmerlemiş, kendi çıkar savaşlarının gölgesinde halkları yoksulluğa ve açlığa mahkum etmiş burjuvazinin diktatörlüğünün karşısına dikildi. Ve bu topraklarda “Yeni Ekimler için ileri!” diyenler, 26 yıl önce yürünmesi gereken yolda yürümeye başladılar.

Ve şimdi saat hızlı ilerlerken dünyanın sokaklarında, sıklaştıracak adımlarımızı.

Ve şimdi zaman akıyorken devrime, büyüteceğiz partiyi.

Ücretli kölelikten başka bir şey sunamayan köhnemiş barbarlık düzenine karşı sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurma çağrımızı yükseltmeye, kızıl bayrağı dalgalandırmaya devam edeceğiz.

Gebze'den komünistler

Sınıfı devrime kazanacağız!

Merhaba dostlar, yoldaşlar!

Kapitalizme karşı öfkenin kitleselleştiği ve sokakların ısındığı bugünlerde kutlanan partimizin kuruluş yıldönümünü, devrime ve sosyalizme olan inanç ve bağlılığımızla selamlıyoruz.

ABD'de Wall Street işgallerinden Mısır ve Tunus'a, emekçi kitlelerin ayağa kalkışını izlediğimiz dünyamızda, bu dalgaya bu yıl Haziran Direnişi ile birlikte kendi coğrafyamızın da katıldığını görüyoruz. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin sisteme karşı öfkesi giderek daha güçlü yükselirken, bu topraklarda bu sesin temsilcisi olan ve sınıfı devrime kazanma mücadelesini kararlılıkla sürdüren partimiz, “Parti, sınıf, devrim!” şiarıyla işçi sınıfını mücadeleye çağırıyor.

Bizler bu bakışla o büyük güne hazırlanıyoruz. Bölgemizde fabrika fabrika, semt semt, sınıfın içinde olarak, sınıfı partiye kazanmanın devrimi ve sosyalizmi kazanmak olduğu bilinciyle gecemizi gündüzümüze katıyoruz. Habip'den Ümit'e, Hatic'e den Alaattin'e, şehit yoldaşlarımızdan aldığımız bayrağı burjuvazinin burçlarında dalgalandırma bilinciyle hareket ediyoruz.

Devrimin ve sosyalizmin tek güvencesi olan partimizin kuruluş yıldönümü vesilesiyle yapılan gecemizin başarılı geçmesini diliyoruz.

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Ümraniye'den komünistler

“Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!”

Merhaba dostlar, yoldaşlar!

Muzaffer Ekim Devrimi'nin 96., partimizin 15. yılını kutladığımız şu günler, emperyalist-kapitalist sisteminin çelişkilerinin derinleşmesine, dünya işçi sınıfının ve emekçi halklarının “yeni bir dünya” özleminin yükselişine tanıklık ediyor. Gençlik, özelemleri için alanları dolduran emekçi kitlelerle omuz omuza veriyor, yeni dönemin kavgasına hazırlanıyor.

Türkiye'de de gençlik Haziran Direnişi sürecinde barikatların başını tuttu. Geleceği ve özgürlüğü için dövüştü. Sermayenin dizginsiz zorbalığına militanca yanıt verdi. Ortaya çıkan bu tablo göstermiştir ki, her dönem devrimci mücadelenin önemli bir bileşeni olan gençlik bir kez daha devrimci sınıf mücadelesinin yanında yerini alacak, gelecek ve özgürlük için işçi sınıfıyla omuz omuza kavgaya atılacaktır.

Genç komünistler olarak, gençlik kitlelerinin devrimci parti önderliğinde devrimci savaşıma atılması, sınıfsız, sınırsız, sömürsüz dünya mücadelesinde yerini alması için devrimci faaliyeti sürdürüyoruz. Gençliği parti bayrağı altına, devrim davasını büyütme çağırıyoruz.

Partimizin ideolojik platformundan, şehit yoldaşlarımızdan ve devrimci değerlerimizin gençlik içinde taşıyıcısı olmaktan aldığımız güçle çalışmamızı sürdürüyoruz.

Bu bilinç ve inançla etkinliğinizi selamlıyoruz.

Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Genç komünistler

TKİP'nin 15. yıl etkinliğine sol örgütlerden mesajlar...

Dünya çapında emperyalist-kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmin inşası için...

TKİP'li yoldaşlarımıza!

Filipin Ulusal Kurtuluş Cephesi olmak üzere, Filipin Komünist Partisi ve Yeni Halk Cephesi örgütleri olarak, 15. yıl vesilesiyle düzenlemiş olduğunuz etkinliğe en içten devrimci selamlarımızı iletiyoruz.

Biliyoruz ki, "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarıyla düzenlemiş olduğunuz etkinlikte, mevcut ekonomik kriz ve krizin işçi ve emekçiler üzerindeki yıkıcı etkilerini dile getirip tartışacaksınız. Bu vesileyle işçi ve emekçileri, dünya çapında emperyalist-kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmin inşası için görev ve sorumluluklar almaya çağıracağız.

Düzenlemiş olduğunuz etkinliğin bu yüce davaya hizmet edeceğine ve başarılı geçeceğine inancımız sonsuzdur.

Luis G. Jalandoni
NDFP Uluslararası Temsilcisi

Devrimci partinin inşası için sabır ve ısrar gerekir!

Sevgili yoldaşlar,

TKİP'nin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle 9 Kasım 2013 günü Wuppertal kentinin tarihi toplantı salonunda düzenlediğiniz gece için MLPD, onun gençlik örgütü Rebell ve çocuk örgütü Rotfuchse olarak en içten devrimci selamımızı iletiyoruz.

Devrimci bir partinin inşası için, Türk devletinin kanlı baskılarına ve antikomünist kışkırtmalara karşı 15 yıldır yürüttüğünüz mücadele için candan tebrikler gönderiyoruz. Devrimci partinin inşası için sabır ve ısrar gerekir; bu çalışmalarda ise kendi tecrübelerimiz açısından her zaman "Kleinarbeit" dediğimiz yoğun ve özenli günlük çalışmanın etkili yöntem olduğu ortaya çıkmıştır.

Aradan geçen yılda –ister bir MLPD delegasyonunun

başkanımız Stefan Engel'in yönetiminde 2012 sonbaharında İstanbul, Ankara ve Amed (Diyarbakır) kentlerinde yaptığı ziyaretle olsun, ister uluslararası sanayi proletaryasının birleşmesi için ortaklaşa yaptığımız çalışmalarla olsun, ister kadın ve gençlik hareketinde olsun, isterse de Almanya'daki genel seçim vesilesiyle gerçek sosyalizm için ve modern antikomünizme karşı yürüttüğümüz atılım kampanyamızda yaşandığı gibi Almanya'daki sınıf mücadelesindeki işbirliğimizle olsun– çeşitli alanlarda iki partimiz arasındaki işbirliği ilerlemiştir.

Mayıs 2014'te yapılacak Avrupa Parlamentosu seçimi çerçevesinde daha sıkı bir işbirliği gerçekleşebilirse, bir dizi yoldaşınız Açık Listemize aday olarak katılabilirse memnuluk duyacağız.

Partinize başarılar, gecenizin de proleter enternasyonalizm ruhunda başarılı geçmesini dileriz.

Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!
Bütün ülkelerin işçileri, ezilenler, birleşin!
Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin enternasyonalizm temelindeki uluslararası işbirliği için ileri!

Uluslararası sosyalist devrimin hazırlanması için ileri!

MLPD
(Almanya Marksist-Leninist Partisi)

Yeni dönemde daha çok mücadele gündeme gelecektir!

TKİP'li değerli yoldaşlar,

TKİP'nin 15. kuruluş yıldönümünden dolayı hepinizi kutluyoruz.

Sizlere gelecek dönemde devrimci çalışmalarınızda başarılar dilemek istiyoruz.

9 Kasım 2013'de düzenlemiş olduğunuz "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" sloganı altında yaptığınız merkezi gecenizde bulunamayacağımız için üzgünüz. Bizler Hollanda'da TKİP'li yoldaşlarınızla beraber yaptığımız pratik işbirliği çalışmalarından onur

duyuyoruz. Sınıf mücadelesi içerisindeki güncel gelişmeler hakkında, örneğin DAF işyerindeki reformist sendika yönetimine karşı nasıl mücadele edilmesi konusundaki tartışmalar bizim için çok anlamlı ve önemlidir. Oradaki çaba ve başarı takdire değerdir.

II. Rutte hükümetinin krizin faturasının daha fazla işçi ve emekçilerin omuzuna yükleme çabalarından ötürü daha çok mücadeleler gündeme gelecektir.

Devrimci işçi sınıfı mücadelesi içerisinde destek ve dayanışma göstermemiz çok önemlidir.

Bu çerçevede dayanışmacı birlik ve beraberlik ruhuyla en derin dostluk ve devrimci selamlarımızı iletiyoruz.

Gelecekteki devrimci mücadelenizde ve çalışmalarınızda üstün başarılar dileriz.

Yaşasın enternasyonal dayanışma!
Sosyalist devrime doğru ileri!

GMY/ Rode Morgen
Grup Marksist-Leninist Kızıl Şafak

Dünya çapında grev, ayaklanma ve sokak gösterileri gelecek günleri muştuluyor!

Değerli dostlar!

Özellikle partiniz TKİP'in 15. kuruluş yıldönümünü, kutlama vesilesiyle düzenlediğiniz gecenizin başarılı geçmesini diliyor ve sizlere devrimci selamlarımızı iletiyoruz.

Dostlar, emekçiler, kardeşler!

Bugün içerisinde geçtiğimiz süreç, emperyalist-kapitalist sistemin içinde, bulunduğu krizle birlikte egemenler yeni saldırı politikalarıyla, işçi emekçi ve ezilen halklara dönük uygulanan, zulüm siyaseti her gün derinleşerek uygulanmaktadır. Mevcut sistem ekonomik krizden kurtulmanın bir yolu olarak çalışan işçiler işten atılıyor. Ve bunlara her gün yeni işsizler ordusu eklenmektedir. Ayrıca, kazanılmış olan sosyal haklar da çıkarılan yeni yasalarla tek tek gasp ediliyor.

Diğer yandan, kesintilerle elde edilen fonlar, eğitime, sağlık sektörüne, ulaşım, iç hizmete ve sosyal alanlara kullanılırken, günümüzde ise bu kesintilerle oluşan fonlar, emperyalist tekellere peşkeş çekilmektedir.

Yine, yaşanan ekonomik krizle birlikte Avrupa coğrafyasında, ırkçı ve faşist partiler bir bir güçlenerek parlamentolarda grup kurmuş bulunmaktadırlar. Bu durumun sebebi elbette ki kapitalist-emperyalist sistemin doğasından bağımsız ele alınamaz.

Yine ülkemizdeki gelişmelere baktığımızda, yaklaşık olarak 11 yıllık AKP iktidarı dönemindeki uygulamalar toplum üzerinde bir kara bulut gibi dolaşmaktadır. Ülkenin yeraltı kaynakları emperyalist egemenlere peşkeş çekilmiş, özelleştirmeler hızlandırılmış, kamu arazileri talan edilerek, AKP yandaşı şirketlere verilmiş, kentsel dönüşüm adı altında hem ekonomik rant alanları yaratılmış, hem de doğa ve çevre tahrip edilmiştir. İşsizlik ve yoksulluk derinleşmiş, sendikalara üye oldukları için onlarca işçi işten atılmıştır.

Diğer yandan, toplumun yaşam biçimine müdahale edilerek, kimin kaç çocuk yapacağı, kimin ne içeceği ve kimin nasıl yaşayacağı kararını Tayyip Erdoğan vermektedir. Bu faşist ırkçı yaklaşımlarla uysallaşmış bir köle toplumu yaratılmak isteniyor. AKP'nin son icraatı ise, öğrenci yurtlarına yapılan müdahaleyle kadınlı erkekli öğrencilerin aynı yerde kalması yasaklanarak, çeşitli saldırılara maruz bırakılmıştır. Kürt ve Alevi açılımları noktasında da, ortaya konulan politikaların tamamen bir tasfiye ve asimile politikası olduğu ortaya çıkmıştır. Tek devlet, tek vatan, tek bayrak, tek dil, tek din gibi faşist argümanlar AKP'nin temel sloganları olarak devam ediyor.

Değerli dostlar, emekçiler!

Egemenlerin yarattığı bu karanlık tablonun içinde, emekçi ve ezilen kesimler için önemli avantajlarında ortaya çıktığı bir sürece tanıklık etmekteyiz. Bu yakın süreç, Arap baharıyla başlayan halk ayaklanmaları, Yunanistan, İtalya, İspanya, Portekiz, İzlanda, İngiltere, Belçika, Almanya ve ABD'de gelişen grev, ayaklanma ve sokak gösterileri gelecek günleri umutluyor. Bu gelişmelere Taksim meydan okumasını da eklediğimizde, umutlar daha da büyümektedir. Bu anlamda devrim ve sosyalizmin cazipliği, çekiciliği ve zorunluluğu bugün daha da öne çıkan bir ihtiyaç olmuştur.

Bu nedenle bugün, biz devrimci parti ve örgütler olarak, görev ve sorumluluklarımız daha da çoğalmış ve artmıştır. Bizler bu sorumluluk ve görevlerimizi yerine getirme bilinciyle düzenlediğiniz parti kuruluş etkinliğinizin başarılı geçmesini diler, mücadelenizde başarılar dileriz.

TKP/ML-YDK

Selam olsun devrimci değerlere sahip çıkan ve yaşatmaya çalışan iradeye!

Gece Tertip Komitesi'ne

"Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarıyla düzenlemiş olduğunuz etkinliği, en içten devrimci duygularımızla selamlıyor, başarılı geçmesini diliyoruz.

Yaşadığımız emperyalist kapitalist sistemde, kurtulmanın tek ve yegâne yolunun devrim olduğunu, kurtuluşun ise sosyalizm olduğunu kitlelere anlatmak, içinde geçmekte olduğumuz süreç bakımından anlamlı ve değerlidir. Devrim ve sosyalizmin önemini bu etkinlik aracılığıyla kitlelere taşıyacağınıza inancımız tamdır. Bu etkinlik, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen

kitlelere anlamlı bir mesaj verecektir.

MLKP olarak, bu mesajınızı doğru algılıyor, önemsiyor ve değer veriyoruz. Selam olsun devrimci değerlere sahip çıkan ve yaşatmaya çalışan iradeye. Selam olsun işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşu için mücadele veren devrimcilere. Selam olsun halkların kardeşliği diyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

MLKP-Avrupa Komitesi

Devrimci sınıf savaşımını yükseltmek tarihsel bir görev ve sorumluluktur!

Sevgili dostlar!

TKİP'den siper yoldaşlarımızın "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarı ile düzenledikleri bu etkinliği tüm devrimci coşkumuzla selamlıyoruz. Sizlerin huzurunda, bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm yürüyüşünde tüm yitirdiklerimizin devrimci anıları önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

Dostlar,

Emperyalist-kapitalist dünya gericiği kendi sömürü politikaları doğrultusunda dünyamızı adeta cehenneme çevirmiştir. Avrupa kıtasında yoğun sömürü ve geliştirilen ırkçı-faşist politikalarla, işçi sınıfı başta olmak üzere, emekçiler, göçmenler ve tüm ezilenler için yaşam tam bir cendereye dönüştürülürken, geri bırakılmış sömürge ve yarı sömürge ülkelerde ise işgaller, savaşlar, darbeler ve türlü türlü gerici entrikalarla ezilen halklar için yaşam karanlık bir zindana dönüştürülmüştür.

Kapitalizmin yapısal varlığının kaçınılmaz sonucu olarak ortaya çıkan ekonomik buhranlar, "ekonomik kriz" adı altında, kitleler üzerinde oluşturulan yoğun manipülasyonlarla birlikte yaşamın tüm alanlarını sarıp sarmalayan bir sömürü ve saldırı furçasına dönüştürülmüştür. Avrupa'da ekonomik, sosyal ve siyasal saldırı politikalarının tırmandırıldığı bu süreç, iktisadi yapının zayıf olduğu ülkelere, özellikle de Ortadoğu ve Afrika özgülünde ise fiili işgallere, savaşlara ve her türlü gerici saldırganlığa dönüştürülmüştür.

Fakat nafile. Dünya gericiliğinin despotik hiçbir saldırganlığı ezilen halkların özgürlük ve kurtuluş yürüyüşünü durduramayacaktır. Gezi Direnişi başta olmak üzere dünyanın onlarca yerinde "yeni bir dünya mümkün" şiarı ile ayağa kalkan ezilen halkların mücadelesi burjuva gerici kaleleri sarsarken, dünyanın tüm ezilenlerine umut olmuştur. Dünyamızdaki gelişmeleri sınıflar mücadelesi gerçekliği ve devrimci sınıf perspektifi ile ele aldığımızda, temel sorunun devrim meselesi olduğu gerçekliği karşımıza çıkmaktadır. Burjuva liberal solculuğun, ideolojik ve politik gerici manipülasyonlarla birlikte halklarımıza umut olarak sunulduğu bu tarihsel gerçeklikte, devrimci sınıf savaşımını yükseltmek tarihsel bir görev ve sorumluluktur. Bu gerici ablukanın dağıtılmasında devrimci güçlerin birleşik mücadelesi önemli bir yerde durmaktadır. Tüm bu tarihsel zorunluluklar ve sınıf çelişkileri bizlere günün somut durumuna göre devrimci yenilenmeyi ve daha ileri bir perspektifle birleşik devrimci mücadelenin kaçınılmaz olduğunu dayatmaktadır.

Tekrardan düzenlediğiniz etkinliği ve tüm katılımcıları devrimci coşkumuzla selamlıyoruz.

Maoist Komünist Partisi Yurtdışı Bürosu

Ekim Devrimi panelleri...

Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yılı vesilesiyle İstanbul'da paneller düzenlendi. BDSP'li sınıf devrimcileri tarafından Kartal ve Küçükçekmece'de gerçekleştirilen panellerde, parti, sınıf ve devrim arasındaki kopmaz ilişki üzerinde duruldu.

Küçükçekmece

"Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yılında işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!" şiarıyla örgütlenen "Ekim Devrimi ve işçi sınıfı" paneli 17 Kasım'da Bakırköy'deki Hava-İş Sendikası Genel Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Etkinlik öncelikle 4 yıl önce şehit düşen komünist işçi Alaattin Karadağ şahsında tüm parti ve devrim şehitleri şahsında saygı duruşuyla başladı. Ardından BDSP'nin hazırlamış olduğu sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

BDSP adına gerçekleştirilen sunumda, Ekim Devrimi'nin sınıfsal niteliği ve ihtilalci parti önderliğinde gerçekleştirilmesine değinilerek diğer işçi hareketleri ve işçi partilerinden farklı yanı ifade edildi. Marks'ın "işçi sınıfı örgütsüzse hiçbir şey örgütlüyse her şeydir" sözü hatırlatılarak sınıfın tarihsel misyonunu yerine getirmesi için örgütlü bir sınıf olması gerektiği vurgulandı.

Panele katılan direnen Punto Deri işçileri de bir konuşma gerçekleştirdi. Sendikada örgütlendikleri süreçten itibaren yaşanan patron saldırılarını anlatan işçiler süreç içerisinde neler yaptıklarını ve yapacakları hakkında da bilgi verdiler. Punto direnişçilerinin ardından ikinci bölüme geçilerek panel üzerinden görüşler dile getirildi.

Kartal

Kartal'da parti, sınıf, devrim söyleşi gerçekleştirildi. Söleşinin açılışında "Ekim Devrimi ve Parti" üzerine sunum gerçekleştirildi. İlk olarak Ekim Devrimi'ni önceleyen süreçteki koşullar tariflendi.

Ekim Devrimi'nde Bolşevik Partisi'nin özel rolünün önemi vurgulanarak, devrimlerde "parti-sınıf" ilişkisine dikkat çekildi. 15. yılına giren Yeni Ekimler'in Partisi'nin ortaya çıkış koşulları ve Türkiye devriminde proletaryanın önemi tartışıldı. Topraklarımızda gerçekleşen Haziran Direnişi'nin de temel zafının işçi sınıfı ve komünist önderlikten yoksunluğu olduğuna dikkat çekildi.

Sunumun ardından söyleşiye katılanlar görüş ve sorularını yöneltti. Uzun ve verimli geçen söyleşi günümüzün devrimci görevlerine ilişkin hatırlatmaların ardından sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece - Kartal

Bursa'da direniş, devrim ve özgürlük buluşması!

Bursa Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından örgütlenen "Direniş, devrim ve özgürlük" etkinliği 17 Kasım'da başarıyla gerçekleştirildi.

Etkinlikte, Haziran Direnişi'nin coşku ve kararlılığıyla Ekim'in kızıl devrimci ruhu buluştu. Şehit ailelerinin konuşmalarıyla zaman zaman duygulu anların yaşandığı etkinliğe devrimci bir hava hakimdi.

Kızıl ve devrimci görsel atmosfer

Etkinliğin yapıldığı Nazım Hikmet Kültürevi'ni devrimin sembolleri ve şiarlarıyla süsleyen BDSP'liler, devrim şehitleri için de bir köşe ayırmıştı. Katılımcıları Kültürevi'nin giriş merdivenlerinde, fuayede, salonun girişinde devrimci şiarların yazılı olduğu pankartlar karşılıyordu. Ancak bu bölümde en dikkat çekici bölüm şehitler köşesiydi. Mustafa Suphi'den, Denizler'e, Habipler'den Gezi şehitlerine kadar pek çok devrim şehidinin burada resimleri vardı. Çevresinde mumların yandığı bu köşeye yakın bir yerde ise üzerinde "Uyan Berkin seninleyiz!" yazan Berkin Elvan'ın resmi asılmıştı.

Salondaysa devrim şehitlerinin salonun dört bir yanına asılı resimleri dikkat çekiyordu. Onların hemen yanı başında ise parti şehitlerini gösteren kızıl bir pankart asılıydı. Sahnedeki "Özgürlük, devrim, sosyalizm" yazılı pankartın bir yanında Marks, Engels ve Lenin, diğer yanında ise Deniz, Mahir ve İbrahim'in resimlerinin yer aldığı pankartlar ile görsel düzenleme de salonu tamamlamaktaydı. Böylelikle her bakımdan kızıl ve devrimci bir görsel atmosfer oluşturulmuştu.

Etkinlik kısa bir açılış konuşması ve saygı duruşuyla başladı. Salonda yumruklar Haziran'da düşenler ve TKİP militanı komünist işçi Alaattin Karadağ şahsında tüm devrim şehitleri için kalktı. Saygı duruşundan sonraysa sahneye Nilüfer Sokak Oyuncuları davet edildi. İktidar-medya ilişkilerini anlatan oyun son derece başarılıydı ve salonda gür alkışlar aldı.

TKİP dava tutsakları ile BDSP'li Gezi tutsaklarının etkinliğe gönderdiği, coşku ve kararlılık yüklü mesajların ardından kürsüye BDSP temsilcisi çıktı.

BDSP: Zulmün kalelerini yıkacağız!

BDSP temsilcisi katılımcıları selamladıktan sonra konuşmasına, Haziran Direnişi'nde yaşananları özetleyerek başladı.

Direnişin zulmün kalelerini sarstığını söyleyen temsilci, gerici-faşist rejimin ilk sarsıntıyı atlattıktan sonra geniş çaplı bir saldırıya geçtiğini, kan döktüğünü, Naziler'e yaraşır bir şiddet uyguladığını anlattı. Konuşmasını Haziran Direnişi'nin sınırlarına dair vurgularla devam eden BDSP temsilcisi, "İhtiyacımız olan zulmün kalelerini sarsmak değil, onu yıkmaktır. Bu devrim demektir. Devrim, ezilen milyonların kurulu düzeni zorla alt etmesi, ona boyun eğdirmesi, yere çalması demektir" ifadelerini kullandı.

Konuşmanın izleyen bölümünde tüm bu güncel olayların bunalımlar, savaşlar ve devrimlerin damgasını vurduğu bir tarihsel dönemin bir parçası olduğu anlatılırken, devrim için devrimci sınıf ile devrimci partinin şart olduğu vurgulandı. 15. yılını dolduran Yeni Ekimler'in Partisi'nin bu bakımdan büyük bir şans olduğu söylendi, "İşte geleceği kazanmak için bu birikime yaslanıyoruz, ama yapılacak daha çok iş olduğunu biliyoruz. Devrim için hazırlanmaya devam ediyoruz" denildi. Konuşma "İşçi sınıfı savaşı, sosyalizm kazanacak!" sloganıyla sona erdi.

Devrimci marşlar ve grev kararlılığı...

BDSP adına yapılan konuşmadan sonra,

"Kızılay'dan, ODTÜ'den, Tuzluca'yı'dan yükselen marşları seslendirmek" üzere sahneye Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu davet edildi. Programına "Yeşil Bursa, kızıl Bursa olacak!" marşıyla başlayan topluluk, birbirinden güzel marşlar söyledi. Salonda devrimci bir hava estiren müzik topluluğu büyük beğeni topladı.

Bu coşkulu dakikaların ardından sahneye grevci TÜMTİS üyesi Gülen Nakliyat işçileri çıktılar. Etkinliği selamlayan grevci işçiler, baskı ve zorbalığa karşı sürdürdükleri direnişi anlattılar. Dayanışmanın önemine dikkat çektiler. Konuşmanın sonunda "Direne direne kazanacağız!" sloganı hep birlikte atıldı.

Katılımcılar Gezi şehitlerini bağrına bastı!

İkinci bölümde ilk olarak Gezi şehitlerinin aileleri sahneye davet edildi. Yapılan sunumun ardından aileler sahneye çıkarken salon bir bütün olarak ayağa kalktı ve dakikalarca alkışladı. Duygulu ve aynı zamanda düzene karşı öfkenin yoğun bir şekilde hissedildiği bu anlarda, ilk sözü Ahmet Atakan'ın annesi Emsal Atakan aldı. "Direnişin, barışın ve kardeşliğin kenti Antakya'dan size selamlar getirdim" sözleriyle kitleyi selamlayan Atakan, AKP'nin uyguladığı şiddete, ahlaksız ve vicdansız politikalara değindi. Bu düzenden hesap sormak için birlik olma çağrısı yaptı.

Ali İsmail'in annesi Emel Korkmaz ise "Oğlumu elimden aldılar, ama şimdi bu salonda yüzlerce oğul görüyorum" dedi, yaşananların hesabını sormaya çağırıldı. Anaların konuşmaları "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganıyla karşılandı.

Ali İsmail'in kuzeni Okan Korkmaz, Ali İsmail'in sineği dahi incitmekten kaçınan insan gibi bir insan olduğunu, işte bu düzenin böyle bir insana kıydığını söyledi. Abdullah Cömert'in abisi Zafer Cömert, Komünist Manifesto'nun "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" sözüne atıf yaparak işçi sınıfının birlik olmadığını, işte bu yüzden kaybettiğini söyledi. Kazanmak için birliğe duyulan ihtiyacı, yaşadıkları süreçten örneklerle anlattı, özellikle Gezi şehitlerinin davalarında görülen zayıf sahiplenmeyi eleştirdi. Politik olmanın önemine dikkat çekti, politikayı İdris Naim gibilerinin işi gibi görmemek gerektiğini belirtti.

Ali İsmail'in babası Şahap Korkmaz, Ali İsmail'den çok şey öğrendiğini, onun büyük bir insan olduğunu anlattı, birlik olmaya çağırıldı. Konuşmalarını tamamlayan şehit aileleri kitle tarafından yine ayakta alkışlanarak yerlerine geçtiler.

Şehit ailelerinin ardından sahne Grup Abdal'a bırakıldı. Birbirinden güzel türkülerini kitleyle paylaşan Grup Abdal büyük beğeni topladı. Ali İsmail'e adadıkları Magusa Limanı türküsü söylenirken duygulu anlar yaşadı.

Etkinlik Grup Abdal'ın programının ardından sona erdi. Direnişin ve devrimin soluşunu taşıyan etkinlik katılımcılarda olumlu etkiler bıraktı.

Etkinliklerle özgürlük, devrim, sosyalizm mücadelesine çağrı!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yıldönümünde "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarıyla etkinlikler düzenlemeye devam ediyor.

İzmir

İzmir Tepekule'de 17 Kasım'da yapılan etkinlikte salon devrimci şiar ve önderlerin fotoğraflarının olduğu pankartlarla donatıldı. Fuayede kurulan **Eksen Yayıncılık** standında *Kızıl Bayrak*, *Metal İşçileri Bülteni*, *Çiğli İşçi Bülteni*, *Emekçi Kadın Bülteni*, *Ekim Gençliği* ve *Liselilerin Sesi* satışı yapıldı. Yine fuayede dünyadaki işçi ve emekçi hareketlerinden karelerin sergilendiği resim sergisi açıldı.

Etkinlik, açış sunumu ve kitlenin selamlanmasıyla başladı. İlk olarak Ekim Devrimi'nin tarihsel ve güncel anlamını içeren belgesel gösterimi gerçekleştirildi. Ardından "Yapıcılar" şiiri sunuldu.

Kitle Alaattin Karadağ şahsında, tüm devrimci önderler, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler ve Gezi şehitleri anısına saygı duruşuna davet edildi.

Saygı duruşunun ardından BDSP adına konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada tarihsel ve güncel olarak dünya üzerindeki atmosfere değinilerek devrimci partinin rolü ve anlamına işaret edildi. Sınıfın devrimci partisinin 15 yıl önce kurularak, bu topraklarda devrim ve sosyalizmi gerçek kılmak iddiasıyla mücadele ettiği belirtildi.

Konuşmadan sonra Gezi direnişçileri selamlanarak, "Ateşin keşfinden güneşin zaptına Yeni Ekimler için ileri!" diyen, 5 aydır tutsak olan BDSP'lilerin ve Ekim Gençliği okurlarının hazırladığı mesajlar okundu.

Etkinlik İşçi Kültür Sanat Evi Derneği Tiyatro Topluluğu'nun hazırladığı "Tarih" adlı oyunla devam etti. "Hürriyet", "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" adlı şiirlerin sunumunu, Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği'nin hazırlamış olduğu müzik dinletisi izledi. Bir saate yakın dinleti veren Topluluk, ayrıca Alaattin yoldaş için hazırladıkları şarkıyı seslendirdi.

Oldukça coşkulu ve devrimci bir atmosferde geçen etkinliğin finali, çekilen halaylar ve hep bir ağızdan okunan marşlarla yapıldı. "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" sloganı ile etkinlik sona erdi.

Emekçi Kadın Komisyonları'nın 24 Kasım'da Karşıyaka'da gerçekleştireceği "Evde, sokakta, hapishanelerde, işyerinde şiddete son!" şiarlı yürüyüşüne ve Gezi tutsaklarının davalarına, İzmir Adliyesi'ne çağrıda bulunuldu.

İstanbul - Sarıgazi

Sarıgazi'de örgütlenen etkinlik 16 Kasım'da Yıldırımlar Düğün Salonu'nda gerçekleştirildi. Yoğun bir emeğin ardından yapılan gecede devrim ve sosyalizm şiarları haykırılırken, barbarlık düzeni emperyalist-kapitalizme karşı sınıfsız-sömürsüz bir dünya mücadelesine çağrı yapıldı.

Şiirsel bir sunumla, katılımcılar selamlanarak gece başlatıldı. Devrim şehitleri ve Haziran Direnişi'nde yitirilenler için saygı duruşuna çağrı yapıldı. Gece programı, Haluk Tolga İlhan ve ekibinin sahne alması ile sürdü. İlhan, farklı yöresel ezgileri dillendirerek,

halkların kardeşliği vurgusunu müzikleriyle sundu.

Emperyalist-kapitalizmin dünya ölçeğinde girdiği yapısal kriz, artan sosyal isyanlar ile birlikte Haziran Direnişi'nin anlatıldığı bir sinevizyon gösterimiyle, gece devam etti.

Geceyi örgütleyen Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına bir konuşma yapılarak, dünya genelinde içinden geçilen tarihsel döneme işaret edildi. Yaşanan yoksulluğun ve servet-sefalet kutuplaşmasının büyüklüğüne, tırmandırılan emperyalist savaflara dikkat çekilerek, tüm bu sorunların içerisinde dünyanın birçok ülkesinde ve Türkiye'de yaşanan isyanlara vurgu yapan BDSP temsilcisi, yeni isyanların yaşanacağını altını çizdi. Temsilci, kölelik düzeninden kurtulmak, insanca bir yaşamı kurmak için bu iktidar savaşına hazırlanmak gerektiğini, bunun da işçi sınıfının partisini güçlendirmek, büyütme anlamına geldiğini belirtti.

Feniş direnişçileri de geceye katılarak mücadelelerinin sesini etkinliğe taşıdılar. Esasında yürütülen mücadeleyle patronlara dünyayı dar edeceklerini haykırdıklarını belirten direnişçi, direne direne kazanacaklarını vurgulayarak sözlerini sonlandırdı.

Konuşmaların ardından OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER) Müzik Atölyesi sahne aldı. Geceye söyledikleri marşlar ve okudukları şiirlerle kavganın sanatını sunan müzik atölyesi, Çav Bella marşıyla katılımcılara veda ettiler. Son olarak sahneyi Kürtçe ezgileriyle Erdoğan Emir aldı. Müzik dinletilerinin ardından geceye gelen mesajlar okundu. İlk okunan mesaj Kırıklar ve Şakran hapishanelerindeki BDSP'li Gezi tutsaklarından gelen mektup oldu. Zindanlardan ikinci mektup da Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

17 Kasım 2013 | Sarıgazi

16 Kasım 2013 | Gebze

dava tutsaklarından oldu. Son olarak da Akpınar Mahallesi'ndeki emekçilerin geceyi selamlayan mesajı okundu. Gece, Haziran Direnişi'nin bıraktığı mücadele kararlılığını ifade eden "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganı ile bitirildi.

Sancak ve pankartlarla donatılan salonda, devrimin rengi hakimdi. Gecede **Eksen Yayıncılık**'a ait kitaplar, *Kızıl Bayrak*, *Metal İşçileri Bülteni*, *Emekçi Kadın Bülteni*'nin sergilendiği standın yanı sıra, Devrimci Liseliler Birliği standı açıldı. Ayrıca standlarda Gezi tutsağı Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması için imza toplandı. Salon girişine "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" başlıklı, Gezi Direnişi'nden karelerin yer aldığı fotoğraflardan bir sergi yer aldı.

Gebze

Sınıf devrimcileri, Gebze'de "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" şiarıyla hazırlıklarını yürüttüğü etkinliği 17 Kasım'da Saray Kafe'de gerçekleştirdi. Etkinlik selamlayıcıyla başladı. Yeni Ekimler'in Partisi'nin şehitleri ve Haziran Direnişi'nde ölümsüzleşen Abdullah, Mehmet, Ethem, Medeni, Ali İsmail, Ahmet, Hasan Ferit için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından, sinevizyon gösterildi. Genç bir devrimcinin şiir dinletisi ile devam eden etkinlikte, özellikle Alaattin Karadağ anısına okunan Edip Cansever'in "Ölü mü denir" şiiri alkışlarla karşılandı.

Şiir sunumunun ardından BDSP temsilcisi konuşma yaptı. 96 yıl önce gerçekleşen Ekim Devrimi'nin büyük umut olduğu, başka devrimlerin ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin önünü açtığı ifade edildi. Komünist hareketin devrimler çağı tahlili hatırlatılarak, yaşanan gelişmelerin ve Haziran Direnişi'nin bu tespiti doğruladığı ifade edildi.

Etkinlik şiarının bir tercihi anlattığı vurgulanarak, işçi ve emekçilerin kurtuluşunun devrim ve sosyalizmde olduğunun altı çizildi. Mücadeleyi büyütme çağrısıyla konuşma sonlandırıldı. BDSP konuşmasının ardından Pendik PSAKD Müzik Topluluğu türküler seslendirdi.

Haziran Direnişi sırasında polis saldırısında yaralanan Okan Göçer bir konuşma yaptı. Berkin Elvan'ın da hala komada olduğunu, sisteme karşı olan ve mücadele yürütenlerin bedel ödediğini söyleyen Göçer, Haziran Direnişi sırasında tutsak düşenlerle dayanışma çağrısı yaptı.

Etkinlik, Feniş işçilerinin direniş ve işgal süreçlerindeki görüntülerinden derlenen sinevizyonun gösterimi ile devam etti. Akabinde Feniş işçileri adına konuşan Mehmet Doğan, Feniş işçilerinin yanında olan ve direnişi yaymak için faaliyet yürüten sınıf devrimcilerini selamladı. Fabrikada yaşadıkları sömürü ve işten atılma süreçlerini özetledi. İnşaattan düşerek iş cinayetine kurban giden Feniş işçisi Nizamettin Önelge için yaptıkları eylemlerden bahsetti. Sömürüye ve iş cinayetlerine artık izin vermemek gerektiğini ifade eden Doğan, sınıf devrimcilerinin ve öncü işçilerin sermayeye karşı mücadele etmesi gerektiğini vurguladı.

Etkinlik Pendik PSAKD Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği marşlar ve ezgilerle sonlandırıldı.

Salonda asılan pankartlarda devrim sosyalizm şiarları, parti ve devrim şehitlerinin resimleri yer aldı. Etkinlik programında olan Hasan Karayol, Adalılar ve Meyman etkinliğe katılmadılar. Salonun girişinde açılan standda Gebze İşçilerin Birliği Derneği'ne üye kayıtları yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul - Gebze

Yeraltı nehirlerimizin asi damarına!

H. Eylül

Bir gelenek yeniden hayat bulurken, sanki en ince ayrıntısına kadar her şey önceden düşünülmüştü. Dantel gibi örülen bir hayatın son nakışları işlenmekteydi.

Giden, kalanları tarifsiz kederlere sürükleyecek olmasına aldirmeden, bayram sabahına uyanan bir çocuğun neşesini ve huzurunu giyinecekti. Gökten boşanırcasına kurşun yağarken, gözbebeklerinde ışıl ışıl şimşekler yanıp sönecekti. Tutulmuştu tüm sokaklar. An, veda için en zamansız vakitti.

Öylece, mağrur ve sessiz yatarken, ne üstüne örtülen gazete kâğıtları ne de o zifiri karanlık gizleyebilmişti. Usulca uzanmıştın geceye. Gecenin koynunda kan kırmızı çiçekler açmıştı.

Son görevini tamamlamış olmanın rahatlığıyla uykuya dalmıştın. Sen tatlı bir düşteyken, avuçlarımızdan bir yıldız daha kaymıştı. Göğüs kafesimizde bir yürek daha çarpamaz olmuştu.

İstanbul bu kez seni yazmıştı; duvarlarında gölgeni, sokaklarında ayak izlerini bıraktığın İstanbul'un, İzmir'in duvarları, bu kez seni!..

İçin rahat olsun, kurutamayacaklar yeraltı nehirlerini. Beslendikleri damarı kurutamayacaklar. O hünerli ellerinle yoğrulmuş kavganın harcında hasretin var. O yıkılmaz eseri sağlamaştıran adanmışlığı var. Sevgi var, uğruna can feda ettiğin. Bilinir ve anlatılır, ne depremlerle, ne tufanlarla sınıanmıştır. Şimdi hangi fırtına yıkabilir?

Geride kayıp adresler, dile gelmemiş hatıralar var. Saklı kalan ne varsa, hepsi hüznün izahı olmayan sebebidir. Yükümüzde yaşanmışlıkların var, taşınması kolay değil. Hayatta kalanları olsak da ayrı çarpışmaların, ayrı hesaplaşmaların, bir can borcu daha taşıyacağız artık üzerimizde.

Yüklediğimiz o ağırlıklardan yorulunca, yola çıkarılan engellere takılınca, başımız bir yoldaş omzu arayınca, üzerine gelen kurşunları bile paylaşmayan seni/sizleri arayıp, gülüşünde konaklayacağız.

Sonsuz bir uykuya daldığın gece şahittir. Üstüne yorgan yaptığın yıldızlar şahittir. En haklı, en yalansız ve uğruna tereddütsüz ölebilecek en kutsal davamızın zafere ulaştığı an, sizlere verilmiş sözümdür.

Ey devrimin uslanmaz çocuğu... Ey yeraltı nehirlerimizin asi damarı... Yokluğunla bir büyük

boşluk bıraktın ardında. Kaç kuşatma geçecek sensiz. Daha kaç abluka yarılacak, kaç pusudan çıkılacak ve daha kaç kez vurulup düşülecek, tıpkı senin gibi!

Ey bahar gülüşüm! Ey tebessümünün masumluğu kadar temiz ömrünü kanla yıkayanım! Vakit böyle erken geldi demek. Ah yalnız yürümeye ve yalnız savaşmaya alışkın yoldaşım! Ömründeki tek hırsızlığı çiçek çalmak olan sen, geride kaç yoldaşını gülsüz bıraktın.

Bilesin, son hediyen gül kokan bir özlemdir.

Hala yan hücreden kulağıma türküler fısıldıyor sesin. Rüzgârla bir olup esiyorsun üstüme üstüme. Sarılıyorum sınımsız hatırına. İçimi ısıtıyorsun, yakıyorsun. Tutuşan hasretinle kül oluyorum.

Hani o çok sevdiğin, senin gibi dövüşürken düşen devrimciye atfedilen türküdeki gibi vedalaştın kalanlarla. Son tetik düştüğünde, bedenine son mermi saplandığında, nefesini son kez alıp verdiğinde, gözlerini son kez kapattığında, kuşatıldığın son sokak, yarıp çıkamadığın son abluka olurken, bu kez geride ömrünün kalanını bıraktın. İşimiz daha bitmemişken, davamız henüz zafere ulaşmamışken, yaşanmamış kavga dolu yıllarını bize bıraktın. Bizi sensiz bıraktın. Şimdi hangi karanlık katlanılmaz senle. Hangi soğuk namlu korkutabilir.

Vedasız ayrılıkların yolcusu, yoldaşım! Yitip giden parmaklarının nasırını saklıyoruz ellerimizde. Öfken, öfkemizde demleniyor. Yokluğun içimizde büyüyor.

Ey sessiz sedasız sırasını bekleyenim. Sırasını beklerken ilerleyenim. Uğruna huzurla ve gururla ölebilecek davamın sıra neferi! Ey ne başı önüne, ne de yüzüne yılınlığın gölgesi hiç düşmemiş, tutan mayanın müjdecisi, yoldaşım! Yolumuz sizinle aydınlanacak.

Devrime akan zaman, kul olmaktansa kül olanların mevsimini yaşıyor şimdi. Belli ki bu vakitler bereketlidir toprak. İmrenilen ölümlerden belli... Kıskanılan hayatlardan... Değil, o vakit sonbahar değil. Dört mevsimden hiçbiri de değil başlayan. Sadece yeni bir ülke değil, yeni bir dünya kurulacak bu mevsimin sonrası.

Bu Külbahar mevsiminde, Anka kuşları kanat çarpıyor hala tüm Asi nehirlerin üstünde. Bunun habercisidir 19 Kasım gecesi patlayan silah sesleri. Bunun habercisidir içimize akan gözyaşı.

Alaattin Karadağ, katledilişinin 4. yılında anıldı!

19 Kasım 2009'da Esenyurt Saadetdere Mahallesi'nde polisler tarafından katledilen Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı Alaattin Karadağ, İstanbul'da vurulduğu yerde ve memleketi Antakya'da mezarı başında anıldı.

İstanbul

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), tarafından İstanbul'da yapılan anma komünist işçi Alaattin Karadağ'ın katledilişi yerde gerçekleştirildi.

"Partiyle bütünleşmek, Alaattin'in mirasını büyütmeektir"

Eylem, Esenyurt Depo Kapalı Cadde girişinde başladı. Kızıl flamalar taşıyan kitle cadde üzerinde uzun bir kortej oluşturdu. Meşaleler taşınarak aydınlatılan kızıl kortejin önünde, "Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!" pankartı açıldı. En önde ise iki kızıl sancak arasında Karadağ'ın fotoğrafı taşındı.

Burada BDSP'liler yaptıkları ajitasyon konuşmalarıyla sermaye devletinin katliamcı kimliğini teşhir ettiler. Katledilmesinin gerisinde, Alaattin Karadağ'ın devrimci ve partili kimliğe sahip olması, hayatını işçi sınıfının kurtuluşuna adanmış olduğu belirtilerek, onun miras bıraktığı devrim ve sosyalizm mücadelesine sahip çıkma çağrısı yapıldı. Sloganlarla gerçekleştirilen yürüyüşün ardından Karadağ'ın katledildiği 4. Cadde'ye gelinerek anma programı başlatıldı.

İlk olarak okunan şiirin ardından Karadağ şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna çağrı yapıldı. Saygı duruşunun ardından söz BDSP temsilcisine bırakıldı. Konuşmada, Karadağ'ın katillerinden hesap sormak için yine vurulduğu yerde bulunduğu, bu düzen değişmedikçe katliamların da devam edeceği ifade edildi. Alaattin'in uğruna hayatını verdiği partisinin tüm devrim şehitlerinin mirasını yaşatmaya devam ettiği belirtildi. Konuşmada "Alaattin'i katlettiler, Ulucanlar'da Habip ve Ümit'i katlettiler, Hatice yoldaşı ölüm orucunda şehit verdik" denilerek, sermaye devletinin, işçi sınıfını kurtuluşa götürecektir olan biricik müfrezesi partinin büyümesinin önüne geçmek için, parti neferlerini katlettiğine dikkat çekildi. Konuşmanın devamında Alaattin'in devrettiği bayrağı daha yükseklerle taşımanın, onun kararlılığını kuşanmakla ve Alaattin'in partisiyle daha çok bütünleşmekle, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeyle gerçekleşeceği vurgulandı.

"Alaattin'in devrettiği bayrağı Greif işçileri taşıyor!"

Anmada söz alan bir Greif işçisi şunları ifade etti: "Dört yıl önce Alaattin yoldaşımızı kaybettik. Ondan aldığımız bayrağı fabrikalara, direnişlere, işgallere taşımaya devam ediyoruz. Bulduğumuz alanlarda onun bıraktığı bayrağı dalgalandıracaktır." Greif işçisinin konuşmasının sonunda "İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!" sloganı haykırıldı.

Tanyeri Şiir Topluluğu'nun okuduğu mücadele

şiirleriyle devam eden anma hep birlikte söylenen Avusturya İşçi Marşı'yla sonlandırıldı. PDD ve Partizan eyleme destek verdi.

Antakya

TKİP militanı Alaattin Karadağ, memleketi Antakya Samandağ'da mezarı başında da anıldı. Anmada "Alaattin Karadağ ölümsüzdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!" yazılı pankart açıldı.

Alaattin Karadağ şahsında parti ve devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldıktan sonra Alaattin Karadağ'ın devrimci kimliği ve yaşamı üzerine konuşma yapıldı. Konuşmada hayatını işçi ve emekçilerin kurtuluş davasına adanmış bu komünist işçiden öğrenilecek çok şey olduğu belirtildi. Alaattin Karadağ'ın devrimci yaşamı içerisinde gerek zindanlarda/ölüm orucunda gerekse fabrikalarda partili kimliği ile yürüttüğü çalışmalardan söz edilerek mücadele kararlılığı ifade edildi.

Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yılı olduğu belirtilerek, parti şehitleri Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli ve Alaattin Karadağ'ın devrettiği kızıl bayrağı leke sürdürmeden taşımanın önemine değinildi.

Haziran Direnişi'ne de değinilen konuşmada, içinde bulunduğumuz dönemde örgütlü ve devrimci kimliğin daha bir anlam kazandığı belirtilerek, "Devrime hazırlanıyoruz!" şiarının ete kemiğe bürünmesi için komünistlerin üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmesi gerektiği ifade edildi. Anmada "Alaattin yoldaş/parti şehitleri ölümsüzdür!" ve parti sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Antakya

Alaattin'e...

Alaattin Karadağ komünist bir metal işçisiydi. Bu devletin eli kanlı faşist beslemeleri tarafından katledildi. Alaattin yoldaş her yönüyle örnek alınabilecek devrimci bir kişiliğe sahipti. Yoldaşla ilgili söylenecek aslında çok şey var. Şimdiye kadar onunla ilgili çıkan bütün yazılar, Alaattin yoldaşın ne kadar fedakar, özverili ve disiplinli bir yoldaş olduğunu anlatıyordu.

Alaattin Karadağ yoldaş, sermayenin işçi ve emekçilere dayattığı kölece hayata karşı sınıfın ve partimizin mücadele bayrağını dalgalandırdı. Fabrikalarda partimizin sesi, sınıfın öncüsü oldu. Üstün bir sorumluluk bilinciyle verilen her görevi yerine getirdi. Tıpkı şehit düştüğünde yaptığı gibi. Biz komünist işçilere düşen görev, Alaattin yoldaşın bize devrettiği bayrağı layıkıyla yükseklerle çıkarmaktır.

Geri savaşların tırmandırıldığı, sistemin bunalımlarının depreştiği böylesi bir süreçte işçi sınıfı ve emekçilere dönük dizginsiz saldırılar gündemde. Bu saldırılara karşı sınıfın birliğini yaratmak görevi önümüzde temelli bir ödev olarak duruyor. Sabırlı, soluklu, inançlı bir çabayla devrimci mücadeleyi yükseltme görevi Alaattin yoldaşın bize devrettiği önemli bir görevdir.

Gezi eylemleriyle birlikte başlayan devletin dizginsiz terörü, faşist baskı ve yasaklar ile işçi sınıfı ve emekçilere dönük sosyal yıkım saldırıları hayatımızı her geçen gün çekilmez hale getiriyor. Burjuva devletin tüm bu saldırılarına karşı Habip, Ümit, Hatice ve Alaattince devrimci sınıf kavgasını yükseltmemiz gerekiyor. Çalıştığımız fabrikalarda işçi kardeşlerimize siyasal sınıf bilinci taşıma mücadelemiz sürüyor. Bu mücadele burjuvazinin kalalarına kızıl bayrağı dikene dek sürecek. Sizlere söz yoldaşlar, sizden devraldığımız kızıl bayrağı sermayenin burçlarına dizeceğiz. Ben bir metal işçisi olarak Alaattin yoldaşın bize bıraktığı devrimci miras önünde derin bir saygı ve bağlılıkla eğiliyorum.

Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!

Trakya'dan komünist bir metal işçisi

Haiti halkı yine isyanda!

Port-au-Prince'in yoksul kenar mahallelerinde sokağa çıkan on binlerce kişi kent merkezine yürüdü. Polis, kent merkezinde devlet başkanına ait fotoğrafları yakan kitleye gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırıya tepki gösteren halk, barikatlar kurarak karşılık verdi. Saatlerce süren çatışmalarda bir kişinin başından vurulduğu bildirildi.

Ülkenin kuzeyindeki Cap-Haitien kentinde de protesto yürüyüşü gerçekleşti. Bu eylemler, 2011 yılında seçilen Devlet Başkanı Michel Martelly döneminin en kitleseli oldu.

Ülkede süren aşırı yoksulluğa ve hükümetin deprem için yapılan uluslararası yardımların dağıtılmasında yolsuzluk yapmasına karşı sokağa çıkan öfkeli halk, Martelly hükümetinin istifa etmesini istiyor. Martelly'in genel ve yerel seçimleri 2 yıldır ertelemesi, öfkeyi körükleyen bir diğer etken. Hareketin büyümesinden endişe eden BM ve ABD'li emperyalistler, seçimlerin düzenlenmesi konusunda Martelly'i uyarıyorlar.

Martelly, ABD ve Fransız emperyalistleri tarafından gayri resmi biçimde destekleniyor. Emperyalistler, hükümete verdikleri kredi desteği ile sözde ülkenin kalkınmasına yardım ediyorlar. Oysa bu yardımlar Martelly yönetimini meşrulaştırmaya yarıyor. Bu politika ile Güney Afrika'daki sürgünden bu yıl dönen halkçı lider Aristide'nin örgütlenme zeminini kırmayı da hedefliyorlar.

Jean-Bertrand Aristide, 1990 yılında devlet başkanı seçilmesinden bir yıl sonra ABD emperyalizminin ülkeyi işgal etmesiyle sürgüne gönderilmişti. 1994 yılında ülkeye geri dönen Aristide tekrar devlet başkanı seçildi. 2000 yılında ikinci kez başkan seçilen Aristide, 2004'te ABD ve Fransız emperyalistlerinin desteklediği bir askeri darbe ile devrildi ve yeniden ülkeyi terk etmek zorunda kalmıştı.

Haiti'de 2008'de yaşanan halk isyanı ve doğal afetler

Halkın yüzde 80'inin günde 2 doların altında bir gelirle "sürünmeye" mahkûm edildiği Karayipler'in gözde(!) ülkesi Haiti, BM'nin dünya fakirlik endeksinde, 177 ülke arasında 150. sırada bulunuyor. Yüksek hayat pahalılığı ve işsizlik, temel besin maddelerinde yaşanan kıtlık ve kokuşmuş bürokrasi ülkeye damgasını vuruyor.

Emperyalistlerin kuklası hükümetlerin uyguladığı saldırı programları yüzünden toplam gelirin neredeyse %80'i gıda ithali için kullanılıyor. Açlık sınırının altında yaşayan milyonlarca insanın başlıca besin kaynağı

çamur, tuz ve çeşitli otların karışımından yapılarak güneşte kurutulan "çamur kurabiyeleri."

2008 yılına gelindiğinde, Haiti'de ABD ve Fransız emperyalizminin sömürgeci/neo-liberal politikalarına karşı yükselen bir halk ayaklanması gerçekleşti. Aşırı yükselen gıda fiyatlarını ve kıtlığı protesto eden "açlar ordusu"nun isyanı, kısa sürede halk ayaklanmasına dönüştü.

Yoksullar yiyecek satan dükkânları ve BM'ye ait gıda depolarını yağmaladı. Gösterilerde polisin 5 göstericiyi öldürmesi ve 40'tan fazla kişiyi yaralaması öfkeyi daha da büyütmüş, ayaklanan on binlerce işçi ve yoksul başkanlık sarayının kapısına dayanmıştı. Sarayı koruyan "Barış Gücü"ne bağlı BM askerleri kitlenin üzerlerine ateş açarak onları durdurabiliyordu.

İşçilerin ve yoksulların yaşadığı varoşlara polis ve asker giremezken, tüm kent merkezlerinde çatışmalar yaşandı, devlete ait binalar yakıldı. Yaşamın adeta felç olduğu ülkede, başta Fransa ve ABD elçilikleri, yabancı diplomatlar çareyi kaçmakta bulmuştu.

Ayaklanmaların basıncı altında başbakan istifa etmek zorunda kaldı, hükümet ise gıda fiyatlarının düşürüleceğini ve üretimin arttırılacağını açıklayarak, isyanı teskin etmeye çalışmıştı. Dönemin Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez, Haiti halkına 364 ton gıda maddesi göndermişti.

Haiti sokakları uzun süre durulmamıştı. Yoksul mahalleler haftalarca göstericilerin kontrolünde kaldı. Ayaklanmanın talepleri giderek genişledi. Kitleler BM askerlerinin kayıtsız şartsız ülkeden çekilmesini talep ediyor, BM üslerine saldırılar gerçekleştiriyordu.

Ardından gelen 4 kasırga felaketinde toplam 1 milyon kişi evsiz kalırken, yaşanan depremde ise yine 1 milyon kişi evsiz kaldı, 230 bin kişi hayatını kaybetti.

ABD emperyalistleri ise depremi fırsat bilerek ülkeye sözde arama-kurtarma çalışmalarına ve ülkenin yeniden inşasına katılmak üzere on binlerce işgalci asker sevk etti. Böylece Haiti, fiilen ABD emperyalizminin askeri üssü haline getirildi.

2008 yılındaki isyanda devrimci bir örgütlülükten ve önderlikten yoksun olan kitleler, haftalarca sokakların nabzını ellerinde tutmalarına, başkanı görevden aldırarak kadar ileri gitmelerine rağmen, kapitalizmin sınırlarını aşamamışlar, asıl vurmaları gereken noktanın kapitalizmin temelleri olduğunu henüz görememişlerdi.

Ama bu, derin toplumsal çelişkilerin basıncıyla açığa çıkmış yığınların öfkesinin patlamaya devam edeceği gerçeğini değiştirmiyor. Bugün Haiti'de yaşananlar bunun yeni bir örneğidir.

Libya'da olağan çatışma hali!

Libya'da 15 Kasım günü düzenlenen protesto eylemine yayılım ateşi açılması nedeniyle en az 48 kişi öldü. 300'ün üzerinde de yaralı var.

Emperyalistlerin Ortadoğu'ya yönelik "demokrasi müdahalesi"ni gerçekleştirdiği ülkelerden Libya'da eylemcilerin üzerine ateş açıldı. Trablus kentinde Mısratalı milislerin karargâhına yönelik protesto eylemi düzenlendi. Kenti terk etmeleri istenen silahlı güçlerin ateş açması sonucu çok sayıda insan hayatını kaybetti. Mısratalı milislerin saldırısının ardından kentte çatışmalar başladı.

Trablus Belediye Başkanı Sedat El Bedri, gösterinin "barışçıl bir eylem" olduğunu vurgularken "ama milisler karargâha gider gitmez üzerimize ateş açtı. 106 milimetrelilik anti-tank silahları ve roket bile kullandılar" dedi. Milislerin eylemcileri katletmesi üzerine kentte yoğun çatışmalar yaşandı.

"Libya Devrimcileri" Operasyon Odası, çatışmaların sürmesi nedeniyle 48 saat olağanüstü hal ilan etti. Yapılan yazılı açıklamayla "genel güvenliğin yanı sıra sivillerin can güvenliğinin sağlanması, akan kanın durdurulması, kadınların, çocukların ve yaşlıların tehlikelerden korunması" için ilan edildiği belirtildi.

Trablus belediye meclisi, son olaylardan dolayı şehirde 3 gün genel grev ve yas ilan ettiği belirtildi.

Mısrata Kartalları Tugayı isimli milis grubu kentten iki gün süren çatışmaların sonunda çekildi.

Trablus'un doğusundaki Sirte ilindeyse 16 Kasım akşamı, mahkemelerin ve savcılık binalarının bulunduğu komplekse silahlı saldırı gerçekleştirildi. Kompleksin güvenlik görevlilerini etkisiz hale getiren saldırganlar çalışanların arabalarını ateşe verdi.

Libya'da 'demokrasi' geldiğinden beri yargı kurumları saldırıların hedefi haline geliyor. Milis saldırıları karşısında yargı mensupları korunamazken "çözüm" olarak başka bir kente taşındıkları ifade ediliyor.

Olağanüstü hal kararıyla çatışmaları engellenme çabaları da boşuna. Tacura bölgesinde yerel milislerin Mısrata'dan gelen gruplarla çatıştıkları ifade ediliyor. Libya ordusuysa bu çatışma arasında yolları keserek, çatışan tarafları 'ayırmaya' çalışıyor.

Libya Başbakanı Ali Zeydan, tüm taraflara "itidal çağrısı" yaptı. Acz içindeki işbirlikçi hükümet adına konuşan Zeydan ülkede kontrolün kendilerinde olmadığını itiraf etti.

"Önümüzdeki saatler ve günler Libya'nın tarihi ve devrimin başarısı açısından belirleyici olacak" diyen Zeydan, Kaddafi'yi devirmelerinin üzerinden geçen iki yıla rağmen iflas eden yönetimi korumaya çalışıyor. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda, NATO eliyle getirilen "demokrasi" ülkesi Libya'da çatışmalar neredeyse hiç bir dönem durmadı.

Libya "NATO demokrasisi"nin getirilmesinin iki yıl sonrasında hala savaş alanı. Diktatörü kovup demokrasiyi getirdiklerini ilan eden bölgedeki işbirlikçilerin kendi çıkar sahaları için çatışmaları sürüyor. Aşiretler, milis güçleri etkinliğini sürdürürken Libya devleti kağıt üzerinde varlığını sürdürüyor. Ordu çatışanları ancak ayırmaya çalışabiliyor.

“İsrail ve Suudi rejimi ortak operasyon yapacak”

İsrail istihbarat teşkilatı MOSSAD ile Suudi devletinin İran'a karşı “acil durum eylem planı” hazırladığına dair raporlar haberleştirildi.

İki rejimin bölgede ‘ortak düşmanlara’ karşı birlikte hareket etmesi ise ilk değil. Özellikle İran'a yönelik histerik düşmanlıkları İsrail ve Suudi rejimlerini yan yana getiriyor. İki devlet Suriye'de de aynı saflarda bulunuyorlar.

Geçtiğimiz haftalarda haberler, bölgedeki iki devletin ABD'de İran'a karşı ortak lobi faaliyetleri hayata geçirdiğini işaret ediyordu.

Son günlerdeyse İran ile 5+1 ülkelerinin yaptığı Cenevre görüşmeleri iki devleti de rahatsız etti. *Sunday Times* gazetesinin haberine göre İsrail ve Suudi Arabistan yönetimleri Cenevre'de İran'a yumuşak davranılırsa İran'a saldırı düzenleyecekler. İki ülke, İran ve 5+1 Grubu arasında potansiyel anlaşmanın gerektiği kadar sert olmayacağı ve Tahran'ın nükleer silah üretmesi olasılığını kaldırmayacağını düşünüyor. Bunun için “acil müdahale eylem planı” adı altında ‘gerektiğinde’ İran'a hava saldırısı için yapılacakları değerlendiren bir rapor hazırlandı.

İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu “çatışma nedeni” diyerek konuya dair dolaylı tehdidini şöyle ifade etti: “*Karşılığında yeterli taviz talep etmeksizin İran'a karşı yaptırımları kaldırmak yalnızca nükleer silahlanma yolunda Tahran'ı teşvik eder ve ilerde bir çatışmaya sebep olur.*”

Suudi rejiminden siyonizme tam destek!

Rapora göre eğer İran'a saldırı düzenlenecek olursa Suudi üsleri İsrail uçaklarına açılacak.

Ayrıca Suudi Arabistan, siyonist rejime İnsansız Hava Araçları, helikopter ve nakliye uçakları ile yardım edecek. Gazeteye bilgi veren diplomatik kaynak şunları söyledi: “*Cenevre anlaşması imzalanır imzalanmaz askeri çözüm yine masaya gelecek. Suudiler öfkeli ve İsrail'e gereken tüm yardımı sağlamak istiyor.*”

Emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçi devletler “barış” söylevlerinin ardında savaş çığırıklığı yapıyor. İsrail'in gerici çeteleri korumak için Suriye'deki saldırıları düşünüldüğünde pervasız saldırganlığın İran'ı hedef alması kaçınılmazdır. Savaş çığırıklığı tüm anlaşmalara, görüşme trafiğine rağmen sürdürülüyor. Basına yansıyan bilgiler teyit edilmese de İsrail devletinin saldırgan yaklaşımı ve Suudi yönetiminin desteği bilinen bir gerçektir.

Ayrıca işbirlikçi yönetimlerin saldırı hazırlıkları emperyalist hamilerinden bağımsız da değildir. ABD yönetimi görüşmelerde baskı için İsrail eliyle saldırı kozunu elinde tutuyor. Geçtiğimiz günlerde sadece ABD ordusunda olan hava araçlarından İsrail'e verileceğinin açıklanması da bunun bir parçasıdır.

Fransız burjuvazisinin sömürgeci hevesleri

Görünen o ki, yayılmacı politikayı öne çıkarmaya başlayan Fransız burjuvazisi, sicilini daha da kirletme eğilimindedir.

Zayıflama sürecine giren ABD'nin yetişemediği veya eskisi kadar ilgi gösteremediği alanlara el atmaya heveslenen Fransa, bazı durumlarda saldırganlıkta başa oynuyor. Libya'ya dönük emperyalist saldırı, Mali'nin işgali, Suriye'deki yıkıcı savaşın kışkırtılması örneklerinde görüldüğü gibi, Fransa, sömürgeci geçmişini ihya etmek için sınırlarını zorlayan saldırgan bir politika izliyor.

Libya'da NATO'nun suç ortağı, Mali'de baş işgalci, Suriye'de kökten dincilere tam destek vererek yıkıcı savaşta taraf olan Fransa, şu aralar ırkçı-siyonist İsrail'in hamiliğine heves etmiş görünüyor.

Nükleer programıyla ilgili olarak ABD-İngiltere ikilisiyle anlaşmaya çalışan İran, beklenmedik bir şekilde, Fransa'nın sert tutumuyla karşılaştı. İran'a uygulanan ambargonun yumuşatılmasına karşı çıkan “Sosyalist” Cumhurbaşkanı François Hollande, “siyonist İsrail'in koruyucusu” havalara girdi.

Bu arada, Suriye'deki yıkıcı savaştan çıkış yolu bulmak için gündeme getirilen Cenevre-2 Konferansı'nı da baltalamaya çalışan Hollande yönetimi, Suriye'deki savaşı körükleme noktasında, siyonist İsrail'le aynı noktada buluştu. Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsünün de kösteklemeye çalıştığı Cenevre-2'nin önündeki temel engellerden biri de Fransız emperyalizmidir.

Fransız emperyalizminin bu saldırgan politikası, pek tabii ki, en çok Tel Aviv'deki siyonist şefleri memnun ediyor. İran'la müzakere yaptığı için Obama yönetimine kızgın olan siyonist rejimin imdadına koşan Hollande, üç günlük bir ziyaret için İsrail'e gitti. İsrail rejiminin büyük önem attığı bu gezi ile Hollande, ırkçı-siyonistlere “arkanızdayım” mesajı verdi.

Yasadışı Yahudi yerleşimler inşa ederek Filistin halkının topraklarını gasp eden, Kudüs'te “etnik temizlik” yaparak kenti Araplardan arındırmaya çalışan, Filistinli gençleri katleden, İran'a savaş tehditleri savuran İsrail'e destek veren “sosyalist” Hollande, Fransız burjuvazisinin sömürgeci emellerinin temsilcisi olarak öne çıkıyor.

Son yıllarda dünya jandarmalığı rolünü üstlenmekte zorlanan ABD emperyalizminin, belli alanlara müdahale gücü de sınırlanıyor. ABD'nin şu veya bu düzeyde boşalttığı alanlara sızmaya çalışan Fransa, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da etki alanlarını genişletme telaşında. Libya, Mali, Suriye savaşlarında oynadığı uğursuz roller de, İran'a karşı İsrail'e tam destek vermesi de, Fransız emperyalizminin bu yayılmacı heveslerin dışavurumudur.

Fransız burjuvazisinin yayılmacı hevesleri belirgin, ancak bu hacmiyle ABD'nin boşaltmak durumunda kaldığı alanları doldurması zor görünüyor. Zira Ortadoğu'da Rusya ve Çin gibi hızla gelişen iki büyük devlet gücü var. İzlediği saldırgan politikadan dolayı halkların tepkisini de çeken Fransa'nın bölgedeki etkisini -Rusya-Çin ikilisine rağmen- güçlendirmesi çok zor.

Yeni dönemde yayılmacı politikasını Libya, Mali ve Suriye halklarının kanını dökerek uygulamaya çalışan Fransız emperyalizminin tarihi de kirli ve kanlıdır. Öncesi bir yana, sadece 1950'li yıllarda Vietnam ve Cezayir'de gerçekleştirdiği korkunç insan kıyımları, bir sömürgeci güç olarak Fransız emperyalizminin kanlı sicilini ortaya koyamaya yeter. Görünen o ki, yayılmacı politikayı öne çıkarmaya başlayan Fransız burjuvazisi, sicilini daha da kirletme eğilimindedir.

Filistin-İsrail “barış görüşmeleri”nde kısır döngü

“Barış görüşmeleri” yeniden başladığında ezilen Filistin halkına sunulan vaatlere rağmen siyonistlerin baskı ve işgal politikaları sürüyor. İsrail’in pervasız politikalarını sürdürmesi Filistin tarafını müzakerelerden geri çekilmek durumunda bıraktı.

İsrail’le görüşmelere katılan heyetten iki üye Mahmud Abbas’a istifalarını sundular. Filistin Başmüzakerecisi Saib Ureykat ve aynı heyetten Dr. Muhammed Eştiye, bundan sonra görevi yürütemeyeceklerini açıkladılar.

Ureykat, İsrail’in iki devletli çözüm için ciddi davranmadığını ve müzakerelerin 29 Temmuz’da başlamasından önce taahhüt edilen vaatlerin yerine getirilmediğini ifade etti.

Ureykat, açıklamasında şunları ifade etti: “*Filistin yönetimi, Filistin ile İsrail arasında uluslararası kanuna uygun bir şekilde İsrail’in 1967 yılındaki işgalini sonlandıracak ve tüm sorunları çözecek adil barışı sağlamak için kendi içinde istişarelerine ve Arap Birliği, Rusya, Avrupa Birliği, Birleşmiş Milletler ve ABD ile iletişim kurmaya devam edecektir.*”

Heyet istifasını sunsa da emperyalistlerden, bölgedeki işbirlikçi yönetimlerden medet uman çizgi değişmiyor. Geçtiğimiz hafta ABD Dışişleri Bakanı Kerry Filistin’de ziyaretler gerçekleştirmişti. Kerry de İsrail yönetimi gibi Filistin halkının aldatmacalar ve hak kırıntılarına razı olmasını müzakerelerde geri adım atmasını istiyordu. Fakat işbirliği adına Filistin yönetiminin dahi kabul edemeyeceği talepler sunulduğu için “barış görüşmeleri” kısır döngüye yeniden girdi. Geçtiğimiz Temmuz ayında ABD’nin müdahalesiyle başlayan görüşmeler heyet istifasıyla başa döndü.

Geçtiğimiz haftalarda çok sayıda Filistinlinin katledilmesi, yeni konut yapımlarına hız verilmesi ve son olarak Arafat’ın öldürülmesinin yıldönümünde yapılan eylemlere saldırılması “barış görüşmeleri”nin İsrail tarafından ne anlama geldiğini gösteriyor.

Dayatılan teslimiyet, yönetimin geri tutumlarına karşın ezilen Filistin halkı tarafından kabul edilmiyor. Bunun için Mahmud Abbas yönetiminin zayıf tutumlarına karşılık Filistin halkı eylemlere, İsrail askeri operasyonları karşısında militan direnişlere devam ediyor. ABD’nin “barış” vaatleri havada kalırken bir kez daha direnişin tek kurtuluş yolu olduğu görülüyor.

Rusya-Mısır ilişkilerinde yeni dönem

İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin yıkılmasından sonra Mısır’da kurulan geçici yönetim, ilk günlerden itibaren, Rusya ile ilişkileri yeniden geliştirme eğiliminde olduğunu hissettirdi. Dışişleri Bakanı Nebil Fehmi’nin Moskova ziyareti ve 1943 yılında başlayan Mısır-Sovyetler Birliği/Rusya ilişkilerinin 70. yıldönümü vesilesiyle tarafların yaptığı açıklamalar, iki ülke arasındaki ilişkilerde hızlı bir gelişme döneminin başlama işaretlerini vermişti. Son haftalarda ise, Mısırlıların Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin’i Kahire’de görmek istediklerine dair vurguların sık duyulmaya başlanması, bu yöndeki beklentinin güçlendiğini gösteriydi.

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile Savunma Bakanı Sergey Şoygu ve onlara eşlik eden heyetlerin 14 Kasım günü başlayan Mısır ziyareti, Rusya-Mısır ilişkilerinde yeni bir dönemin başladığına dair değerlendirmeleri doğruladı.

İki Rus bakanın kalabalık heyetlerle aynı anda Mısır’ı ziyaret etmeleri, tarafların ilişkileri geliştirme konusunda ciddi ve kararlı olduklarını gösteriyor. Bu gelişme, Camp David anlaşmasının imzalandığı 17 Eylül 1978’den beri Mısır üzerinde hegemonya kuran ABD’yi rahatsız etse de, Obama yönetimi bunu engelleme gücünden yoksun görünüyor.

İhvan yönetiminin büyük bir halk isyanı sonucu devrilmesinden sonra Mısır’da oluşan siyasal atmosferde hem halkın çoğunluğu hem Mısır burjuvazisinin bir kesimi ve onu temsil eden geçici yönetim şahsında Rusya ile ilişkileri geliştirme eğilimi güçlenmeye başladı. İki Rus bakanın aynı anda Kahire’ye gelmesi, bu eğilimin gerçek hayatta somut karşılık bulmaya başlaması anlamına geliyor.

Öncelikler: Ekonomik, siyasi, askeri işbirliğinin geliştirilmesi...

Rus iki bakan ve onlara eşlik eden heyetlerin Kahire’ye ulaşmasından sonra yapılan bilgilendirme amaçlı kısa süreli basın toplantısının ardından, tarafların resmi görüşmelere başlayacakları belirtildi.

Sergey Lavrov ve Mısırlı meslektaşı Nebil Fehmi başkanlığındaki heyetler bir mekanda, Sergey Şoygu ile meslektaşı ve aynı zamanda Mısır Genelkurmay Başkanı Abdulfettah el-Sisi başkanlığındaki heyetler ise, aynı anda farklı bir mekanda görüşmelere başladıkları bildirildi.

Önden yapılan açıklamalara göre taraflar arasındaki görüşmelerde ikili ilişkiler, askeri işbirliği ve bölgesel

durum konuları öne çıkıyor. Görüldüğü kadarıyla taraflar, tüm bu alanlarda işbirliğini geliştirme konusunda somut adımlar atmaya hazırlanıyor.

Rusya’nın Mısır ordusunun talep ettiği silahları karşılayacağı, ekonomik/ticari ilişkilerin geliştirileceği, Suriye başta olmak üzere, Ortadoğu ve Arap dünyasında yaşanan olaylar/sorunlar konusunda ise, Mısır’ın, bölgede etkisi giderek güçlenen Rusya’nın çizgisine yakınlaşma eğiliminde olduğu yansıyan bilgiler arasında.

Yeni başlayan görüşmelerin sonuçları önümüzdeki günlerde netleşecek. Ancak şimdiden şunu söylemek mümkün, Rusya-Mısır ilişkilerinde yeni bir dönem başlamıştır. Elbette ABD-İsrail ikilisi bunu desteklemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Ancak Suriye olaylarının da gösterdiği gibi, Rusya’nın Ortadoğu’da güçlenmesini ve Mısır’la ilişkilerini geliştirmesini engelleyebilecek güçten yoksunlar.

Ortadoğu’da ABD’nin etkisi zayıflıyor

ABD emperyalizminin dünya jandarmalığını sürdürmekte zorlanmaya başlaması, kuşkusuz ki, yeni bir olgu değil. Fakat Suriye ve Mısır’daki süreç, ABD ve müttefiklerinin Ortadoğu üzerindeki hegemonyalarının sarsılmaya başladığını somut olarak göstermiştir. İki ülkedeki olayların gelişim seyri farklı olsa da sonuç aynı; ABD’nin etkisinin zayıflaması.

Irak ve Libya işgalleri, bu süreci durdurma çabası olarak da ele alınabilir. Ama sonuç tersi yönde oldu. İki yıl önce Libya’ya pervasızca saldıran emperyalist blok, savaş ilan etmesine rağmen Suriye’ye saldırmayı göze alamadı. Çıkarları gereği savaşa karşı tutum alan Rusya ise, bunu ABD’ye de kabul ettirerek hem bölgedeki nüfuzunu arttırdı hem Ortadoğu halkları nezdinde saygınlığını pekiştirdi.

Gelinen aşamada, Amerikancı olanlar da dahil olmak üzere, bölgedeki güçler, Ortadoğu’da oluşmaya başlayan yeni jeo-politik durumu gözetererek adımlarını atmaya çalışacaklar. Batılı emperyalistler güdümündeki Suriye muhalefetinin şeflerinin bile, bugünlerde Moskova ziyaretine hazırlanmaları, bölgede oluşan bu yeni durumdan bağımsız değildir.

Bu süreç sancılı/çalkantılı, hatta çatışmalı bir seyir izleyebilir. Zira ABD, bölgede halen güçlü dayanaklara sahiptir. Ancak buna rağmen ABD ve müttefikleri, süreci tersine çevirme olanağı ve gücünden yoksunlar. Dolayısıyla, Rusya-Mısır ilişkilerinin önümüzdeki dönemde daha da gelişip güçlenmesi, sürpriz olmayacaktır.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri

İspanya

İspanya'nın başkenti Madrid'de çöp toplama, sokak temizliği, bahçe ve park bakım çalışanı 6 bin işçinin 13 gün süren grevleri kazanımla sonuçlandı. Patron, daha önce ilan ettiği, bin 134 kişiyi işten çıkarma ve maaşlarda yüzde 40'a varan kesinti yapma kararından vazgeçmek zorunda kaldı. Anlaşmaya göre, temizlik işçilerinin ve bahçıvanların maaşları 2017 yılına değin yani 5 yıl boyunca dondurulacak.

Sendikanın, üç firma ile 17 Kasım günü anlaşmaya varması üzerine, işçiler işbaşı yaptılar. Temizlik işçileri, Pazartesi gününden itibaren de Madrid sokaklarında dağ gibi biriken çöp yığınlarını toplamaya başladı.

Grevin kazanımla sonuçlanması, İspanya'da birçok sektörde mücadele eden işçi ve emekçilere, sermayenin saldırılarının püskürtülebileceğini, kazanmanın ise örgütlü ve kararlı mücadeleden geçtiğini bir kez daha gösterdi.

Güney Afrika

Güney Afrika'da 3 bin ulaşım işçisi, ücret artışı talebiyle 14 Kasım günü greve başladı. SATAWU Sendikası'nın yüzde 12 ücret artış talebine karşı, patron yüzde 10 öneriyor.

Grev BMW, VW, Nissan, Mercedes-Benz büyük otomotiv tekellerinin fabrikalarında üretilen araçların limanlara taşınmasını durma noktasına getirdi.

Ayrıca, Güney Afrika'da sendikalar karayolları ve özel yollarda geçiş ücretine karşı protesto yürüyüşleri gerçekleştirdi. Mpumalanga, Limpopo ve Gauteng illerinde gerçekleşen kitlesel eylemler, üç gün süren protesto gösterilerinin doruk noktası oldu.

Kamboçya

13 Kasım tarihinden bu yana Kamboçya'nın başkenti Phnom Penh'da hazır giyim fabrikası Alim'de çalışan yüzlerce işçi, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücret artışı talebiyle greve gitti. İşçiler 16 Kasım günü bir otoyolu işgal ettiler.

SL-Konfeksiyon fabrikasında ise, tekstil işçilerinin mücadelesi giderek politikleşiyor. 3 aydır grevde olan işçiler, fabrika alanında askeri polisin müdahalesini protesto ederek eylemlerini sürdürüyorlar.

Bu arada Başbakan Hun Sen'in aile bireylerinin hem fabrikanın güvenliğinden sorumlu şirketin sahibi hem SL-Konfeksiyon şirketinin yöneticisi olmaları, tepkiyi daha da büyütüyor. Bu hafta başında gösteri yapan SL-Konfeksiyon işçilerine saldıran fabrika

güvenliğinin ateş açması sonucu, bir kadın öldürülmüş, birçok işçi ise yaralanmıştı.

Ürdün

Ürdün'de devlete ait iki büyük gazetede çalışan editörler, sansüre karşı 19 Kasım günü greve gitti. 24 saatlik grev nedeniyle gazeteler yayınlanmadı. Gazete çalışanları, 2011 yılında kabul edilen ücret artışlarının ödenmesini de talep ediyorlar.

Napoli

Mafyanın kurduğu yasadışı çöp toplama merkezleri, İtalya'nın Napoli kentinde protesto edildi. 70 binin üzerinde insanın katıldığı yürüyüşte göstericiler, kanserden hayatını kaybeden yakınlarının fotoğraflarını taşıdılar. "Camorra'ya hayır" sloganları atan protestocular, bölgedeki atıkların derhal temizlenmesini talep ettiler.

Kent sakinleri, Camorra mafyasının büyük çöp ihalelerini aldığı ve bunların çoğunu kurduğu yasadışı çöp toplama merkezlerine kontrolsüz bir şekilde döktüğü, burada yakılan çöpün ise, çevreye zehirli gaz yayılmasına neden olduğunu ve bu kimyasal maddelerin kanser vakalarını arttırdığını belirtiyorlar. '90'lı yıllarda birçok mühendis ve devlet görevlisi de bu kârlı/kirli işin içerisine girerek pay almışlar ve olan bitene dair ses çıkarmamışlar.

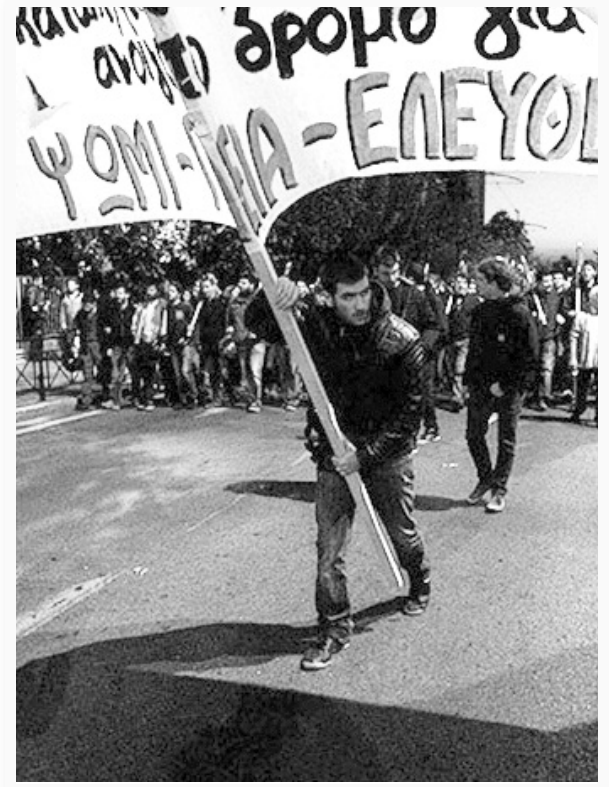
Kosta Rika

Geçtiğimiz hafta, sendikalar ve kitle örgütlerinin çağrısına uyan işçi sınıfı artan elektrik fiyatlarına ve pahalılığa karşı, daha iyi çalışma koşulları ve daha gelişmiş bir sosyal sistem talepleriyle tüm ülkede greve gitti. İşçiler sokakları işgal ederek protesto gösterileri düzenledi.

Kamu Hizmeti İşçileri Ulusal Birliği (ANEP) Sendikası, yaptığı çağrıda tüm zenginlikler bir avuç insanın elinde toplanırken aynı süreçte eşitsizliğin artmasına dikkat çekti ve elektrik fiyatlarındaki artışın özel şirketlerin çıkarlarına hizmet ettiğini vurguladı.

Bu arada ortaöğretimde çalışan eğitim emekçileri de hükümetin planladığı eğitim reformunu protesto ediyor.

Kosta Rika'da sendikalar, özel hastanelere destek verirken kamu sağlık sistemini göz ardı eden hükümetin neoliberal politikalarına karşı, işçi ve emekçileri protestolarını sürdürmeye çağırıyor.

Politeknik Direnişi'nin 40. yılı sokakta karşılandı!

Yunanistan'da Politeknik Direnişi ile başlayan ayaklanmanın 40. yıldönümü yapılan eylemlerle anıldı.

Politeknik Direnişi, darbeyle iktidara taşınan askeri faşist cuntaya karşı 1973 yılında gerçekleşti. Öğrenci gençlik, başlattığı bu işgal eylemini, Yunanistan'da bir ayaklanmaya çevirmeyi başardı. Yüz binlerin faşist diktatörlüğe karşı alanlara çıktığı bu isyan, Temmuz 1974'te askeri cuntanın gitmesi ile sonuçlandı. 17 Kasım, egemenlerin ekonomik, siyasal saldırılarına karşı Yunanistan'da işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin alanlara çıktığı bir gün olarak tarihteki yerini aldı.

Yunanistan tarihinde direniş ve isyanın günü, bu yıl da eylemlere sahne oldu. Eylemlerde anti-kapitalist, anti-faşist sloganların öne çıktığı, Amerikan emperyalizminin ve savaş aygıtı NATO'nun da hedefte olduğu belirtildi. Eylemlerde ayrıca, neoliberal uygulamalar, eğitimin ticarileştirilmesine yönelik tepkiler ortaya kondu.

Atina'da Teknik Üniversite (Politehnio) önünden başlayan yürüyüş ABD'nin Atina Büyükelçiliği'nin önünde son buldu. Yürüyüş sırasında ABD ve NATO karşıtı sloganlar atan eylemciler Avrupa Birliği, ABD ve Nazi bayrağı yaktı.

Akşam saatlerinde Yunan Parlamentosu'na yürümek isteyen eylemcilerle polis arasında çatışma çıktı.

Selanik'te, Aristotelyos Üniversitesi önünde toplanarak Amerikan Konsolosluğu'na doğru yürüyüşe geçen eylemcilerle polis arasında da arbede yaşandı. Eylemde ABD Konsolosluğu önünde ABD ve Avrupa Birliği bayrağı yakıldı.

Patra'da da 17 Kasım yürüyüşü sırasında çatışmalar yaşandığı belirtiliyor. Polisin saldırılarına taş ve molotofla yanıt verildi.

Kemer sıkma politikalarına ve Avrupa Birliği'nin dayatmalarına karşı pankartların da taşındığı yürüyüşte faşizm karşıtı sloganlarla anti-kapitalist sloganlar birlikte yankılandı.

25 Kasım'da Haziran Direnişi ruhuyla mücadeleye!

25 Kasım, direniş ruhunu kuşanarak, işçi ve emekçi kadınları şiddete, baskıya ve sömürü düzeni kapitalizme karşı savaşmanın ve örgütlenmenin çağrısı olmalıdır.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü yaklaşıyor. AKP iktidarının politikalarıyla, kadının toplumsal yaşamda maruz kaldığı şiddet, baskı ve sömürünün daha da katmerleştirildiği bir dönemde bu gündemin ayrı bir anlamı bulunuyor.

25 Kasım'ın tarihsel kökeni ve anlamı

Öncelikle bu mücadele gününün tarihsel kökenine değinmek gerekirse, 25 Kasım; 1960 yılında Dominik Cumhuriyeti'nde, Trojillo Diktatörlüğü'ne karşı Clandestina Hareketi'nin öncülerinden, Patria Mercedes, Minerva Argentina ve Maria Terasa adlı Mirabel Kardeşler'in katledilmelerinin tarihidir. Mirabel Kardeşler'in tecavüz edilerek öldürülmeleri kadına yönelik şiddete karşı tepkileri artırmıştır. 1981 yılında Kolombiya'nın başkenti Bogota'da toplanan 1. Latin Amerika ve Karayip Kadınlar Kongresi'nde Mirabel Kardeşler'in öldürüldüğü gün olan 25 Kasım "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma Günü" olarak ilan edilmiştir.

Egemen kültürün ataerkil olduğu sınıflı toplumlarda ezilen bir cins olarak kadınlar şiddetin çeşitli biçimlerine maruz kalmaktadır. Günümüzde emperyalist-kapitalist sistemin egemen olduğu her yerde kadına yönelik şiddet evde, fabrikada, işyerlerinde ve sokakta gündelik yaşamın bir parçası olarak yaşanmaktadır. Ancak savaşlar, kriz dönemleri gibi süreçlerde kadınların maruz kaldığı şiddet artmaktadır. Haksız ve kirli savaşların, emperyalist yağma ve talan politikalarının yıkımı en çok kadınları etkilerken, tecavüz bir savaş politikası olarak geçmişten bugüne kullanılmaktadır. Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalede kadınların yaşadıkları cinsel saldırılar bunun son örneği olmuştur.

Sınıflı toplumlarda egemen olan sınıf hükümranlılığını korumak ve kendine muhalif sesleri susturmak amacıyla, Mirabel Kardeşler örneğinde olduğu gibi, cinsel saldırı ve tacizi bir silah olarak kullanılmaktadır. Dünya ve Türkiye tarihinde kurulu düzene başkaldıran her muhalif, devrimci kadın bu yolla teslim alınmak, susturulmak istenmiştir. Günümüzde de gözaltında ve hapishanelerde devrimci kadınlar cinsel kimliklerine yönelik saldırılarla yıldırılmak istenmektedir. Ancak egemenlerin bu saldırıları karşısında gösterilen, Mirabel Kardeşler'de simgeleşen ve 25 Kasım'ın tarihe geçmesine vesile olan, mücadele azmi ve iradesi bugün de sürdürülmektedir.

25 Kasım'ın güncel önemi ve çağrısı

En genel tanımıyla kadına yönelik şiddet "kamusal veya özel yaşamda kadınlara fiziksel, cinsel veya psikolojik acı, ıstırap veren ya da verebilecek olan cinsiyete dayanan bir eylem, tehdit, zorlama, keyfi olarak özgürlükten, ekonomik gereksinimlerden

yoksun bırakma" olarak tanımlanıyor. Bu tanımdan hareketle AKP iktidarı döneminde kadına yönelik şiddetin daha da arttığı ortadadır.

AKP, iktidara geldiğinden beri her ne kadar kısıntı düzeyinde olsa da, kadınların kazanılmış hak ve özgürlüklerini geri almak için bir çaba içerisinde olmuştur. Gerek çalışma yaşamında gerekse sosyal yaşamda kadınların cinsiyetlerinden dolayı yaşadıkları ayrımcılık ve ezilme artmıştır. Dinsel gerici ideoloji, iktidarda olmanın imkânlarıyla daha fazla toplumsal yaşama nüfuz etmektedir. Ki bundan da en çok kadınlar etkilenmektedir. Keza mevcut düzende kadına yönelik ataerkil ve gerici bakış, iktidarın bu sorunu artırıcı adımlarıyla daha fazla güçlenmiştir. Bundan dolayı AKP döneminde kadına yönelik şiddetin %1400 artmış olması şaşırtıcı değildir.

Son dönemde gündeme gelen "kızlı-erkekli" tartışması, öncesinde kürtaj ve sezaryen tartışmaları, üç çocuk söylemleri ve daha bir dizi gündemle kadınların hak ve özgürlükleri kısıtlanmak istenmektedir. Bunlara ek olarak 4+4+4 eğitim sistemiyle yasal olarak kız çocuklarının eğitim süreçlerinin istenildiğinde kolaylıkla bitirilebileceği ve çocuk gelin olmaya zorlanacakları ortadadır. Zaten fiiliyatta kız çocuklarının böylesi bir geleceksizliğe mahkûm edildiği Türkiye koşullarında bu sorun önlenmek yerine, daha da derinleştirilmiştir.

Kapitalist düzende kadına biçilen toplumsal rol AKP döneminde daha kalın çizgilerle belirlenmektedir. Bu çizginin aşılması durumunda bu sınırlar baskı ve şiddetle kadınlara hatırlatılmaktadır! Bu sınırlara göre kadının yeri evidir, iyi bir eş, anne olursa belli bir "saygı" görebilir. Onun dışında yalnız yaşamak, boşanmayı tercih etmek ya da giyim kuşamı kadının şiddete maruz kalma nedeni olabilmektedir. Kadının geleneksel rolleri üzerine getirilen baskılar öylesine artmıştır ki, örneğin kadının çocuk sahibi olmaya kendisinin karar vermesi durumunda devlet için içine girmeyi görev bilmektedir. Buradan kaynaklı toplumsal baskı ise gündelik yaşamda kadınları ayrıca kuşatmaktadır. Emniyet ve yargı kurumunun kadına yönelik şiddet karşısındaki tutumu kadına yönelik şiddeti beslerken, artık devlet ihbarcı komşular, apartman yöneticileri, görev adamı valiler vb. yoluyla da kadınların yaşam alanlarını daha çok daraltmayı hedeflemektedir.

Kadın hak ve özgürlüklerinin bu yönlü kısıtlanmasına paralel olarak kadın emeğinin sömürsü artmaktadır. Zira kadınların toplumsal yaşamdan dışlanmaları onları emek sömürsünden uzaklaştırmamaktadır. Sermaye sınıfı ve devleti esnek çalışma modelleriyle, evde çalışma, eve iş verme vb. yollarla kadın emeğini daha da ucuza sömürmek istemektedirler. Fiiliyatta yaşanan bu tür uygulamalar "Kadın istihdam paketleri" gibi kulağa hoş gelen ama sömürüyü arttıran projelerle yasal dayanaklara kavuşacaktır. Sermaye sınıfı kâr oranlarını etkilemediği ve hatta daha çok işine geldiği oranda dinci-gerici parti

AKP'nin gerici projelerine hiç itiraz etmemektedir.

Şiddet toplumsal bir sorundur. Kapitalizmde, şiddetin daha örgütlü bir şekilde devlet eliyle ya da onun kültürü etkisindeki bireyler eliyle yürütülüyor olması, şiddetin kaynağı konusunda bir kafa karışıklığı yaratmamalıdır. Sorunun çözümü her toplumsal sorunda olduğu gibi, onu ortaya çıkaran toplumsal koşulların ortadan kaldırılmasından ayrı değildir. Şiddetin kaynağı olan kapitalizm hedef alınmadan gerçek ve kalıcı çözümler bulunamaz. Bundan kaynaklı şiddet gibi toplumsal bir sorun ancak toplumsal bir devrimle ortadan kaldırılabilir. Ve ancak kapitalizme karşı sosyalizm alternatifi içinde şiddet sorunu kalıcı bir şekilde ortadan kaldırılabilir. Kalıcı ve kesin çözüme toplumsal bir devrimle ulaşılabileceği gerçeğini unutmadan, kadına yönelik şiddete karşı acil demokratik taleplerimiz için mücadeleyi yükseltmek ise ayrıca gereklidir. Bu nedenle 25 Kasım, kadına yönelik şiddete karşı güncel taleplerimizle birlikte kalıcı ve kesin çözüm yolunun tok bir şekilde ifade edildiği bir gün olmalıdır.

Haziran Direnişi ruhuyla mücadeleye!

Bu yılki 25 Kasım eylem ve etkinlikleri Haziran Direnişi sonrası bir dönemde gerçekleştirilecektir. Haziran Direnişi'ne kadınların kitlesel katılımı ve devlet şiddetinin yoğunluğuna karşı kadınıyla-erkeğiyle birlikte gösterilen direnç, önemli deneyimler bırakmıştır. Kadınlar sokaklarda, eylem alanlarında özgürleşmeyi öğrenmişlerdir. Mücadele içinde özgürleşen kadınlar şiddetin her türlüşünü göğüsleyebileceklerini bir kez daha göstermişlerdir.

Kuşkusuz Haziran Direnişi'nde öfkenin hedefinde sistem, Erdoğan veya uygulanan politikalar olsa da topluma egemen ataerkil gerici kültürün etkisiyle tepkiler kendini kadına şiddeti içeren küfürlerle göstermiştir. Bunun kendisi kadına yönelik şiddetin köklerinin ne kadar derinlerde olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiş, yine bu durumun devrimci müdahalelerle kısmen aşılabilmiş olması da mücadele yolu ve yöntemini bir kez daha ortaya koymuştur.

Direnış sürecinde devletin bildik tavrı da bir kez daha toplumun geniş kesimlerince daha açık görülmüştür. Örneğin Gezi sürecinde gözaltına alınan ya da tutsak düşen kadınlara cinsel taciz özellikle uygulanmıştır. Gezi tutsağı kadınların "ince arama" adı altında yıldırma ve sindirme politikalarına maruz bırakılması aslında toplumun geri kalanına verilmek istenen bir mesajdır.

Özetle, direnişin ve sokakların özgürleştirici gücünü tadan kadınların toplumsal yaşamda karşılaştıkları şiddete, ayrımcılığa ve ezilmişliğe karşı durmaları daha kolaydır. Böylesi eylemsel süreçlerin dönüştürücü gücü bizlere tutulacak yolu da göstermektedir. 25 Kasım, direniş ruhunu kuşanarak, işçi ve emekçi kadınları şiddete, baskıya ve sömürü düzeni kapitalizme karşı savaşmanın ve örgütlenmenin çağrısı olmalıdır.

“Sömürünün olmadığı bir dünya mümkün!”

Merhaba!

Ben metal fabrikasında çalışan bir kadın işçiyim. Bu sıralar kadın hakları sık sık gündem oluyor. Sözde çalışan kadınlara belli bir takım haklar sunuluyor. Kadınların doğum izni iki hafta daha arttırıldı. Üç ya da daha fazla çocuk sahibi olan kadınlara devlet belli bir miktar para ödeyecek. Biz bu adımların göstermelik olduğunu biliyoruz.

Özellikle kadın işçilerin işyerlerinde yaşadığı ağır çalışma ve sömürü koşullarını, düşük ücretleri, yaşanan baskıyı, tacizi vb. sorunları düzeltmek için adım atılmıyor. Göstermelik adımlarla sözde kadın işçilerin lehine bir takım düzenlemeler yapılıyor. Erkek sınıf kardeşlerimizle birlikte yıllardır yükselttiğimiz “Eşit işe eşit ücret” talebi bu devlet tarafından hiç bir zaman dikkate alınan bir talep olmadı. Gerçek anlamda yaşadığımız sayısız sorunu bu devlet çözemez.

Bu ülkede her gün kadınlar öldürülüyor. Tacize ve tecavüze uğruyor. Bizler biliyoruz ki, bu yaşadığımız sorunlar bu düzen sınırları içerisinde çözülemez. Devlet bir yandan haklarımızı veriyor görüntüsü çiziyor, diğer yandan kazanılmış olan kıdem tazminatı hakkımız fona devir adı altında gasp ediliyor. Mücadele ile kazanılmış bu hakkımızı gasp etmek istiyorlar. Bu devlet kendince yararlı olan yasaları sadece yaşama geçiriyor. Sınıfsal çıkarı neyi gerektiriyorsa onu yapıyor. Biz işçilerin yararına olan hiç bir yasa kendiliğinden meclisten geçmedi. Can bedeli mücadeleler sonucu ancak belli bir takım haklar kazanabildik. Sermaye ve onun hükümetinin çıkardığı yasaları kendi düzenlerini daha da sağlamlaştırmak için yaşama geçiriyor. Örneğin taşeron çalıştırmanın önünü açan yasalar meclisten geçirilerek, işçi ve emekçiler katmerli sömürüye maruz bırakılmak isteniyor.

Sermaye devleti kendi sınıfsal çıkarlarını her şeyin

üstünde görür. Çıkarttıkları bütün yasalar bu doğrultuda çıkarılıyor. Biz işçiler hiç kimseden birşey beklemiyoruz. Bizler haklarımızı mücadele ederek alırız. Bizler dilenen, sadaka bekleyen zavallı kişiler değiliz. Herşeye can veren, şekil veren biz işçileriz. Bizim burjuvalara ihtiyacımız yok. Biz onlarsız yapabiliriz. Ama onlar biz olmadan hiçbir şey yapamazlar. Biz emekçi kadınlar, bu sistemde sürekli aşağılanan, hor görülen, eve kapatılan, sokak ortalarında devletin gözü önünde göz göre göre katledilen bizler değil miyiz .

Bizler bu sorunlarımızı ancak ve ancak örgütlenerek, mücadele ederek, sokaklara inerek yeneriz. Önümüz 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü... Bu günde biz işçi ve emekçi kadınlar olarak mücadele alanlarına çıkalım. Ama sadece biz değil, yaşamımızın yarısını oluşturan sınıf kardeşlerimiz olan erkek işçi ve emekçilerle birlikte mücadele alanlarına çıkmalıyız.

Gün kıdem tazminatı hakkımız için mücadeleye atılma günüdür.

Kadın işçilere yönelik çifte baskı ve sömürüye karşı mücadele günüdür.

Kadın cinayetlerine karşı mücadeleye!

Yaşadığımız bu sorunların tek ve kalıcı çözümünü devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmekten geçiyor. İnsanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya kurmak mümkün. Bu düzeni yaratmak için hep birlikte mücadeleye! Bu sorunların temel kaynağı olan kapitalizmi yıkmaya, sosyalizmi kurmaya...

Bütün işçi ve emekçiler, devrim ve sosyalizm bayrağını burjuvazinin burçlarına dikmeye!

Trakya'dan kadın bir metal işçisi

“Rukiye Şimşek’in katili Çalışma Bakanlığı’dır!”

Kadın Emegi Platformu, ev işçisi Rukiye Şimşek’in iş cinayetinde yaşamını yitirmesi nedeniyle 19 Kasım’da Sosyal Güvenlik Kurumu İstanbul İl Müdürlüğü önünde bulundu. “Ev işçisi Rukiye Şimşek’in ölümünden Çalışma Bakanlığı sorumlu! Ev işçilerine insana yakışır iş!” pankartını açarak, basın açıklaması gerçekleştirildi. Emekçi kadınlar eylemde “Sosyal haklarımızı istiyoruz!”, “Kıralık işçi bürosu = köle ticareti!”, “Rukiye Şimşek’in katili ÇSGB’dir!” dövizlerini taşıdılar.

Basın açıklaması öncesinde yapılan konuşmada Rukiye Şimşek’in Bostancı’da bir evde çalışırken 4. kattan düşerek yaşamını yitirdiği ifade edilirken, yaşanan ölümlerin devletin kadın emeğine, ev işçilerine önem göstermemesinden kaynaklandığı vurgulandı.

Daha sonra platform adına açıklamayı Deniz Türkmenoğlu okudu. Türkmenoğlu, “Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı neredesiniz? Daha kaç ev işçisi camdan düşerek yaşamını yitirecek! Daha kaç iş cinayeti yaşanacak?” diyerek artan iş cinayetlerine dikkat çekti. AKP hükümetinin ev işçilerinin sorunlarını çözmek için hiçbir adım atmadığını söyleyen Türkmenoğlu, ev işçilerinin her an ölüm tehlikesi, meslek hastalığı, taciz ve tecavüz gibi risklerle karşı karşıya olduğunu belirterek tüm bunlardan devletin sorumlu olduğunu vurguladı.

Türkmenoğlu açıklamanın devamında ev işçilerinin taleplerini dile getirerek, ILO C189 sözleşmesinin imzalanmasını, göçmen ev işçilerinin güvenceye kavuşturulmasını ve Özel İstihdam Büroları’nın kapatılmasını istediklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/45 * 22 Kasım 2013
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Elif Kaya ve Burcu Koçlu'dan emekçi kadınlara mektup

Merhaba sevgili emekçi kadınlar...

Şakran Hapishanesi'nden Gezi tutsağı kadınlar olarak selamlıyoruz sizleri. 25 Kasım'ın öngünlerinde, Gezi Parkı nezdinde tacize-tecavüze, kadın katliamlarına, kadın bedenine dönük her türlü saldırıya karşı başkaldıran kadınların direngenliğiyle selamlıyoruz sizleri. Kadın emeğini ve kadın bedenini her alanda sömüren, kadınları ev-aile-mutfak üçgenine sıkıştırmaya çalışan erkek egemen devlet anlayışına karşı sokaklarda, meydanlarda, parklarda sesimizin daha güçlü yankılandığı Haziran Direnişi bir kere daha göstermiştir ki, biz kadınlar kavganın da, mücadelenin de, direnişin de yarısıyız. Direniş boyunca barikatlardaki yerimizi terk etmedik. Bütün sloganlara sesimizi, rengimizi kattık ve hayatı daha yaşanılır kılma mücadelesi vermenin küçümsenecek, üzerinden atlanacak, ertelenecek bir tarafı olmadığını hep birlikte haykırdık.

Kadınların neredeyse her gün sudan bahanelerle en "sevdikleri" tarafından katledildiği, yaşamı var ettiğimiz her alanda her an cinsel şiddetle karşı karşıya kalabildiğimiz coğrafyamızda biz yüzümüzü Gezi Parkı'na döndük. Çoğu zaman yaşamı bir pamuk ipliğine bağlı olan biz kadınlar evde, okulda, işyerinde, fabrikada yaşadığımız sorunlara karşı gecelerinden korktuğumuz sokakları mesken eyledik.

Hep söyledik; bütün bu yaşananlar Gezi Parkı'nda bulunan üç-beş ağaç mevzusu olmaktan çok uzak. Gezi Parkı nezdinde, devletin AKP eliyle hayata geçirmeye çalıştığı zulüm ve sömürü politikaları vardı hedefinde. Ezilen, sömürülen, yok sayılan milyonların direnme gerekçelerine ek olarak biz kadınlar, artan kadın cinayetlerine, tacize, tecavüze, ucuz işgücü olmaya "dur" demek için alanlardaydık.

Cinsel şiddeti her dönem bir savaş politikası olarak kullanan erkek egemen devlet anlayışı yine işbaşındaydı. Yine kadın kimliğimiz üzerinden küçümsendi direnişimiz. Yine bedenimize dönük saldırılar üzerinden yıldırılmaya, sindirilmeye çalışıldık. Öyle ki onlarcamız gözaltında, karakollarda, polis araçlarında, hapishanelerde cinsel şiddetin hedefi olduk. Bütün bu saldırılara karşı duruşumuz, direnişimiz; gözaltılarda, tutuklamalarda, hakkımızda açılan davalarla, verilen cezalarla bastırılmaya çalışıldı. Burada da erkek egemen yargı sistemi devreye girdi. Onursuzluğun onuru yargıladı, en çok şimdi gözümüze görünür oldu. Tutsaklığımız boyunca bizi yalnız bırakmayan, direnen sesimize ses katan sizlere, dayanışmanızdan dolayı teşekkür ediyoruz. 25 Kasım'da şiddete karşı sizlerle birlikte sokaklarda-alanlarda olamasak da gücümüze güç katan sesinize, sesimizi ulaştıracağız. Bütün bu saldırıları mücadelenin yükselen sesinde boğacağımızı bizler de buradan haykırıyoruz.

Elif Kaya – Burcu Koçlu

**25 Kasım'da şiddete karşı
sizlerle birlikte
sokaklarda-alanlarda
olamasak da gücümüze
güç katan sesinize,
sesimizi ulaştıracağız.
Bütün bu saldırıları
mücadelenin yükselen
sesinde boğacağımızı
bizler de buradan
haykırıyoruz.**